

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 34
23 d'octubre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 19, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre l'Associació de Municipis per la Independència i les actuacions de la delegada del Govern de l'Estat amb relació a aquesta associació (tram. 310-00150/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre l'Hospital Clínic (tram. 310-00151/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les investigacions dels Mossos d'Esquadra amb relació a la crema de banderes l'11 de setembre de 2013 i a l'agressió que va patir un jove el 12 d'octubre de 2013 (tram. 310-00144/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la relació amb el Govern de l'Estat en matèria econòmica i financera (tram. 310-00145/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'increment de les assegurances sanitàries privades (tram. 310-00146/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'Euroregió Pirineus Mediterrània (tram. 310-00147/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a lluitar contra la pobresa i l'exclusió social (tram. 310-00153/10) p. 11

Pregunta

al Govern els resultats de l'atenció sanitària pública del primer semestre del 2013 (tram. 310-00154/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les polítiques amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00155/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les prioritats en política sanitària (tram. 310-00148/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la manera com les reformes legislatives dels governs locals afecten els serveis socials municipals (tram. 310-00149/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre una agressió a un ciutadà durant una manifestació del 12 d'octubre a Barcelona (tram. 310-00152/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la mort de Juan Andrés Benítez i les mesures per a lluitar contra la brutalitat policial (tram. 317-00086/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les opinions del director del Fons Monetari Internacional, d'empresaris i de cambres de comerç sobre el risc d'un procés d'independència de Catalunya (tram. 317-00085/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la mort de Juan Andrés Benítez, sobre el compliment del compromís amb relació a les beques menjador i sobre la suspensió dels desnonaments a Salt arran de la resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans (tram. 317-00088/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'escalada de tensió entre el Govern de l'Estat i la Generalitat (tram. 317-00087/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les tensions protocol·làries amb el Govern de l'Estat i la conveniència de la convocatòria de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 317-00089/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer front a les lleis de l'Estat que contravenen a les lleis del Parlament i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00090/10) p. 24

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la deslleialtat de l'Estat amb Catalunya i les conclusions amb relació als efectes dels incompliments de l'Estat (tram. 317-00091/10) p. 26

Projecte de llei

de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (debat de totalitat) (tram. 200-00008/10) p. 27

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00008/10) p. 41

Proposició de llei

de l'autoritat del docent (debat de totalitat) (tram. 202-00042/10) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació (tram. 300-00091/10) p. 68

Interpel·lació

al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 300-00092/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 300-00090/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social (tram. 300- 00096/10) p. 83

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 19.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de Llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (tram. 200-00008/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 141, 32).

3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 202-00008/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 15, 19).

4. Proposició de Llei de l'autoritat del docent (tram. 202-00042/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 115, 42).

5. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació (tram. 300-00091/10). Quim Arrufat Ibáñez, del Grup Mixt. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 300-00092/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 300-00090/10). Joan Herrera Torres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social (tram. 300-00096/10). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les noves condicions del Fons de liquiditat autonòmic (tram. 300-00094/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveïdors i les entitats del tercer sector (tram. 300-00095/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el futur dels mitjans públics audiovisuals (tram. 300-00093/10). Sergi Sabrià i Benito, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 302-00083/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la negociació del sistema de finançament autonòmic (tram. 302-00076/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de la pròrroga pressupostària en les polítiques educatives (tram. 302-00077/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00078/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma energètica de l'Estat (tram. 302-00079/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació en el sector industrial (tram. 302-00080/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema d'autonomia personal i dependència (tram. 302-00081/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic (tram. 302-00082/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

La llista de preguntes a respondre la tenen inclosa en el dossier.

Els recordo que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària, la diputada Alicia Romero, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor Maurici Lucena.

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'Associació de Municipis per la Independència i les actuacions de la delegada del Govern de l'Estat amb relació a aquesta associació (tram. 310-00150/10)

La primera pregunta és sobre l'Associació de Municipis per la Independència i les actuacions de la delegada del Govern de l'Estat amb relació a aquesta associació. Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Jordi

Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Vicepresidenta, els alcaldes i alcaldesses d'aquest país estem davant d'un mandat municipal amb reptes molt complexos, demandes socials que es multipliquen, recursos que davallen, deutes d'altres administracions que s'acumulen; estem fent esforços enormes per mantenir llars d'infants, escoles de música, escoles d'adults o els serveis locals d'ocupació, i alhora veiem com la modificació del règim local que impulsa el Govern espanyol ataca directament la nostra autonomia local i amenaça de treure'ns competències fins i tot si allò que fem ho fem bé, és necessari i parteix d'una demanda real de la ciutadania.

Per si no n'hi hagués prou amb aquest panorama, des de fa un parell d'anys alguns ajuntaments catalans, com ja s'ha denunciat en diverses ocasions en aquesta cambra, ens sentim perseguits per la delegació del Govern espanyol, que sembla que no tingui altra feina a fer, a part de condecorar feixistes, que complicar encara més la vida als més dèbils institucionalment parlant, que som els ajuntaments. La darrera ocurrència de la *delegada del Gobierno*, la senyora Llanos de Luna, ha estat denunciar, de moment, cinc ajuntaments, entre els quals el meu, el de Caldes de Montbui, i un consell comarcal senzillament per haver pagat la quota de membres de l'Associació de Municipis per la Independència.

L'AMI és una entitat municipalista inscrita en el registre específic de la Generalitat per a entitats municipalistes, al mateix nivell, per tant, que altres associacions de municipis que existeixen al nostre país.

Per tant, demanar explicacions de per què, complint amb les nostres obligacions, paguem la quota a una entitat municipalista legalment establerta i degudament registrada és senzillament fer el ridícul. Altra cosa és que molesti la finalitat d'aquesta entitat, que efectivament és treballar per la independència des del món local, però això en democràcia es resol en la batalla de les idees i dels projectes polítics i no als jutjats.

Vicepresidenta, davant d'aquesta darrera onada d'atacs de la *delegada del Gobierno*, com pensa recolzar des del seu departament l'Associació de Municipis per la Independència i els seus més de set-cents ens adherits?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Alcalde, jo crec que la posició del Govern vers aquest tema malauradament l'hem hagut

d'explicar diverses vegades en aquest hemicicle. Dic «malauradament» perquè aquest és un tema recurrent, quan no és pagar unes quotes a una entitat municipalista, doncs, és crear al voltant de les banderes tot un debat que a la societat catalana no existeix.

Però jo, primer, més enllà d'allò, el que vull posar de manifest és el respecte absolut, com no podia ser d'una altra manera, a l'autonomia local, un respecte que garanteix el nostre Estatut, que garanteix la Constitució. Però sobretot el que vull posar de manifest també és la llibertat dels municipis per associar-se com creguin convenient per defensar els seus ciutadans i per defensar els interessos dels seus ciutadans. I, per tant, en aquest sentit, emprendre accions legals pel fet de pagar una quota a una entitat municipalista, doncs, a parer del Govern demostra primer de tot molt poc sentit comú, no?; poc sentit comú que comença a ser ja un atribut, en la delegada del Govern.

També demostra una nul·la sensibilitat i una manca de respecte pels sentiments d'identitat del nostre país. Però també demostra la incapacitat d'aportar-hi solucions en un moment clau en què els municipis, doncs, estan patint molts problemes derivats..., per una crisi social i per la primera *impronta* que en tenen els ajuntaments. Per tant, incapacitat per donar respostes als problemes reals, un afany quasi quasi d'introduir nous problemes quan aquests no existeixen, la qual cosa denota poca feina.

I jo, en aquest sentit, ho he reiterat i ho torno a reiterar avui en seu parlamentària, en un moment de racionalització, en un moment de simplificació de les administracions, quan veus que hi ha una administració que realment, doncs, no té feina i no té utilitat, jo crec que el millor que es pot fer és suprimir-la.

Per tant, en aquest sentit, tornar a posar en valor i demanar, doncs, que... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora.*) ...per aquesta racionalització de les administracions té aquí una gran feina a fer.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustríssim senyor diputat.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies. L'acord d'impugnació que hem rebut els ajuntaments denunciats diu explícitament que els ajuntaments no podem promoure l'autodeterminació. Doncs que sàpiguen, mal que els pesi, que la majoria d'ajuntaments d'aquest país estem adherits a l'AMI, i, per tant, treballarem perquè el poble de Catalunya pugui ser consultat, pugui decidir sobre la independència.

I, per tant, estarem al costat del poble, estarem al costat del Govern i estarem al costat d'aquest Parlament perquè el nou país que volem fer comença des del món local.

La presidenta

Senyor diputat... (*Pausa.*) Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, alcalde; doncs, agrair-li el gest d'estar al cantó de la ciutadania, com no podia ser d'altra manera, d'estar al costat del Govern, perquè és aglutinant voluntats, sumant, doncs, que podem fer realitat aquesta voluntat majoritària del poble català de poder decidir el nostre futur en comú i el nostre futur col·lectiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'Hospital Clínic.

Pregunta

al Govern sobre l'Hospital Clínic
(tram. 310-00151/10)

I la formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, a l'inici d'aquesta legislatura es va parlar d'un canvi en el model de gestió de l'Hospital Clínic de Barcelona; es va especular, i algun mitjà se'n va fer ressò, de si hi havia d'haver dues fundacions: una de patrimonial, pública, una de gestió, privada; fins i tot algun mitjà ha arribat a publicar quin preu s'hauria demanat en la intervenció de privats en l'Hospital Clínic, i fins i tot algun portaveu d'aquesta cambra se n'ha fet ressò, i diverses vegades ha parlat de la privatització del Clínic des d'aquesta mateix faristol; fins i tot algun portaveu ho ha fet públicament després que aquesta cambra aprovés una resolució on s'establís clarament el caràcter públic del Clínic.

Els fets fins ara són que en el passat debat de política general aquesta cambra va aprovar una resolució que deia: «S'insta el Govern a iniciar el procés per dotar de personalitat jurídica l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona com a ens públic» –subratllat «públic»– «de la Generalitat de Catalunya i la Universitat de Barcelona, garantint la presència del coneixement clínic en els òrgans de govern.»

Conseller, en quins terminis té previst fer efectiva aquesta resolució?

I, segona pregunta, com tenen previst donar suport legal o jurídic a aquesta resolució que deixi clar el caràcter *públic* de l'Hospital Clínic de Barcelona?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputat, tal com hem afirmat reiteradament, l'Hospital Clínic és un dels millors hospitals públics de Catalunya, Europa i el món, i així ho continuarà sent, dels millors hospitals públics.

I la resolució del Parlament la farem efectiva immediatament. Demà tinc convocat el consell d'administració, al qual assistiré jo personalment, per iniciar el procés tecnicojurídic de dotar de personalitat pròpia pública tant patrimonial com de gestió l'Hospital Clínic. Per tant, el procés s'inicia ja i serà el Departament de Salut i la Generalitat qui establiran i redactaran els primers estatuts.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor conseller. Doncs, ens alegra saber que demà comença aquest procés intern a nivell de govern per deixar clar el caràcter públic de l'Hospital Clínic. Però des del nostre punt de vista aquest també hauria de tenir un suport jurídic legal. I, per tant, també ens agradaria saber les previsions del Govern en aquest sentit, en quina llei això pot començar a deixar-se clar.

Per altra banda, també és veritat que en aquest 2013 s'ha anunciat la necessitat de, mitjançant la reordenació d'assignacions territorials, aconseguir guanys d'eficiències, i això ha volgut dir intercanvi d'operacions entre diferents hospitals. En moltes àrees del país aquestes reassignacions s'han fet entre hospitals públics, i per tant no hi ha hagut aquest debat públic-privat a l'entorn d'aquestes reassignacions; en el cas de Barcelona no és així perquè a l'àrea de territori del Clínic no només hi ha hospitals públics sinó que també n'hi ha de privats, i per tant hi ha hagut un moviment d'operacions entre uns i altres que al nostre grup els preocupen, com ja li hem fet arribar.

En tot cas, sabem que hi han compromisos signats per aquest Govern i per anteriors de compra al sector privat, però sabem també que, havent-hi hagut les retallades i les restriccions tan fortes que ha hagut de fer el sector públic, aquestes també s'hauran de fer en el sector privat. I, per tant, senyor conseller, en aquest respecte li demanem que aquells contractes plurianuals que generin compromisos de compra de proveïdors privats...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...en aquest àmbit, siguin renegociats a la baixa... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat, evidentment el vehicle en què articularem la fórmula jurídica del Clínic serà la llei de mesures que acompanyarà la llei de pressupostos, i això ajudarà a la visualització clara de cap a on anem i deixarem de tenir més dubtes i especulacions.

Respecte a la reordenació del territori i el que afecta el Clínic i els hospitals, deixi'm que li digui una major; és a dir, nosaltres no tenim un sector públic i un sector privat, tenim un sistema sanitari integrat de Catalunya, Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, xarxa hospitalària d'utilització pública. Per tant, amb independència de la naturalesa jurídica, el patrimoni de les entitats i la seva gestió, ho considerem xarxa pública.

Dit això, l'any 2009 el Consorci Sanitari de Barcelona, que és qui gestiona la sanitat de la ciutat –60 per cent Generalitat, 40 per cent ajuntament–, va aprovar l'àrea integral de salut de Barcelona Esquerra de l'Eixample. Això significava una àrea de 528.000 habitants que havien de rebre l'atenció especialitzada per diferents nivells de complexitat..., de tots aquests ciutadans, i en aquesta xarxa hi han tres hospitals de la xarxa d'utilització pública, que són l'Hospital del Sagrat Cor, l'Hospital Plató i l'Hospital Clínic.

La distribució durant tot aquest procés i durant aquest temps ha estat situar els pacients en l'àmbit en què els toca per millor resolució, més accessibilitat i la qualitat adequada al servei que necessiten. Tot això significa una redistribució, òbviament, dels recursos econòmics, que va proporcionada a l'atenció que han de rebre els pacients en aquest cas. Això, des de l'any 2009, ha permès establir moltes aliances estratègiques entre els tres hospitals, inclús amb hospitals fora d'aquest àmbit. I aquesta situació és la que dona la concertació en cada un dels casos.

Pel mig de tot això es va produir una crisi en un centre que va obligar a fer un pla de viabilitat, pla de viabilitat que evidentment revisarem en tots i cadascun dels seus paràmetres perquè sigui el més idoni possible, i pla de viabilitat demanat per les mateixes forces sindicals d'aquell centre per evitar que tinguéssim un hospital de menys a la xarxa pública i conservéssim quatre-cents llocs de treball.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les investigacions dels Mossos d'Esquadra amb relació a la crema de banderes de l'11 de setembre de 2013 i a l'agressió que va patir un jove el 12 d'octubre del 2013.

Pregunta

al Govern sobre les investigacions dels Mossos d'Esquadra amb relació a la crema de banderes l'11 de setembre de 2013 i a l'agressió que va patir un jove el 12 d'octubre de 2013 (tram. 310-00144/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, quin és el resultat de les investigacions realitzades pels Mossos d'Esquadra vers la crema de banderes i fotografies el passat 11 de setembre i l'agressió que va patir un jove que portava una bandera d'Espanya el passat 12 d'octubre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè em pregunta per dos fets realment aïllats si els posem en el context del que va ser l'Onze de Setembre i si els posem en el context del que va ser el 12 d'octubre, que, en qualsevol cas, ambdós són reprovables i ambdós han motivat l'actuació policial.

En aquest sentit, val a dir que ni davant de l'un, crema de banderes, ni davant de l'altre, l'agressió a un jove que anava a la manifestació, sembla ser, a la plaça de Catalunya el 12 d'octubre, el Cos de Policia s'ha quedat de braços creuats, sinó que ha instruït les oportunes diligències.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Li reclamariem una mica més de concreció. Però, miri, a Catalunya, hom pot ser increpat, insultat o agredit per defensar unes idees polítiques democràtiques, per defensar un projecte comú entre Catalunya i Espanya, per portar una senyera i una bandera d'Espanya, per defensar el català i el castellà. Per tot això, a Catalunya, i ho torno a dir, hom pot ser increpat, insultat o agredit, fins i tot, quan va acompanyat dels seus fills, com va succeir el passat 12 d'octubre de 2012. O les seus dels partits que representa poden ser pintades amb insults, o senzillament trencades o cremades.

I sols li demano una cosa, conseller, no em digui que exagero. Al Partit Popular li podem posar molts exemples, i quan s'han produït alguns d'aquests fets... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, un moment... –un moment. *(Pausa.)*

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Els que hem patit aquests actes sabem perfectament de què estem parlant. I quan s'han produït alguns d'aquests fets, i jo he pogut observar directament les persones que els feien, es caracteritzaven per dues coses: la primera, perquè deien que eren democràtics –quina forma més estranya d'entendre la democràcia–, i la segona, perquè, en molts casos, portaven elements de signe independentista. I quina reacció hem tingut tots plegats? En alguns casos, mirar cap a un altre costat i no condemnar els fets; en altres, incomprendiblement, reconeixent, com ho va fer el conseller Puig, quan, a la manifestació de l'11 de setembre de 2011, agents dels Mossos d'Esquadra van presenciar la crema de banderes i fotografies del rei i no van procedir a la detenció dels autors.

Per això els demanem, a tots els grups i al Govern, tolerància zero amb els que no són demòcrates, amb els que no respecten les idees democràtiques dels altres. Els demanem rebuig i condemna immediata davant de tots i cada un d'aquests atacs a la democràcia, condemna i rebuig a tots. Al Govern li demanem que protegeixi els ciutadans, que puguin pensar i expressar-se lliurement. Apliquin la llei als que no respecten les idees dels altres, i reclamem una eficàcia policial i judicial contundent contra aquests actes.

I acabo amb l'actualitat. Aquest matí hem vist un vídeo esfereïdor. Nosaltres no farem, com altres, de tractar d'assassins el Cos de Mossos d'Esquadra sense un judici previ. Però és evident que, tenint l'oportunitat que avui tinc, li demano què ha de dir en aquesta qüestió i, realment, com pensa vostè també respectar que no es facin judicis paral·lels i condemnes prèvies sense un judici previ.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Val a dir, senyor diputat, que em fa dues preguntes en una i ara me n'hi afegeix una tercera que haig d'intentar respondre amb escassament dos minuts, cosa difícil. Estic molt d'acord amb vostè que totes aquelles conductes que ultrapassin allò que està legalment establert, doncs, han de merèixer una resposta clara. I això és el que va passar, doncs, amb la crema de banderes i la crema del retrat, de la fotografia del rei Joan Carles I, això és el que va passar per part del Cos dels Mossos d'Esquadra, que va obrir les diligències pertinents i les va posar en coneixement de l'autoritat que, llei en mà, en aquests moments és competent respecte, particularment, a aquest segon supòsit de la crema del retrat del rei, que és l'Audiència Nacional, i és a partir

d'aquí que l'Audiència Nacional comanda, doncs, tot el que és la investigació al respecte.

Com tampoc es va quedar –tinc una altra pregunta i després podré ser més explícit, per part de Ciutadans– de braços creuats davant l'agressió a aquest ciutadà que molt lliurement anava a participar d'una manifestació. Recordi que en les prèvies vàrem dir –i ho mantinc i crec que ho vàrem exercir en aquests termes– que la predisposició del Govern, el mandat que tenia el Govern i la voluntat que tenia el Govern, a través del Departament d'Interior, era possibilitar que tot-hom que es volgués, democràticament i cívicament, manifestar ho pogués fer.

La contenció de conductes absolutament incíviques i intolerables i, a més a més, constitutives de delictes jo crec que va motivar l'actuació policial, aturant i preservant aquest ciutadà que anava a la manifestació i que va ser, malauradament, agredit. Però, en qualsevol cas, amb posterioritat –i en donaré més detalls–, va formular la denúncia, i, per tant, no hi ha cap mena de tolerància, ni hi serà, respecte a les actituds que surten del marc legal que tenim, que és, evidentment, el que és.

I respecte a... –em queden trenta segons–, vostè em planteja les imatges, jo només demano que no es facin judicis paral·lels i sí que vull informar la cambra que hem obert una informació reservada al respecte, però que no ens precipitem. No podem jutjar les actuacions policials per unes simples imatges ni a cop de titular. Els primers i més interessats que això es resolgui i s'aclareixi exactament tot allò que ha passat, evidentment, és el Departament d'Interior, és el Govern de la Generalitat, són els mateixos mossos, és la ciutadania, que té dret a saber exactament què ha passat i a continuar confiant, com ho pot fer...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...en la seva policia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la relació amb el Govern de l'Estat en matèria econòmica i financera.

Pregunta

al Govern sobre la relació amb el Govern de l'Estat en matèria econòmica i financera (tram. 310-00145/10)

La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, voldríem saber com valora el conseller d'Economia les relacions econòmiques i financeres amb el Govern de l'Es-

tat, i més concretament si subscriu el document en què es valoren els presumptes incompliments del Govern de l'Estat com a deslleialtats en 9.375 milions d'euros.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Les relacions en temes econòmics i financers amb el Govern de l'Estat són formalment correctes, però en els seus aspectes substantius s'han deteriorat molt en les darreres setmanes.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, segurament aquest deteriorament pot ser degut al document i a la valoració que vam conèixer la setmana passada, que, si m'ho permet, si el Govern podia tenir alguna petita part de raó en les seves reivindicacions, amb aquella valoració la van perdre tota. És un document que no té el més mínim rigor econòmic, vostè com a doctor en economia ho hauria de reconèixer; és una gran mentida i és una deslleialtat en si mateixa, una deslleialtat a Catalunya i als catalans, i diu molt poc de la seriositat d'aquest Govern i del seu prestigi.

Ens estalviem d'explicar res amb relació a les inversions segons la disposició addicional tercera de l'Estatut; el senyor Duran ja els ho ha explicat tot. Considerem una deslleialtat la reducció de les aportacions finalistes de l'Estat, com si vostès no haguessin reduït les aportacions de la Generalitat a ningú, com si vostès no haguessin fet ajustos a sanitat, a educació o a polítiques socials. La reducció de l'aportació a les llars d'infants de 1.800 euros per alumne a 875 no és, doncs, una deslleialtat de la Generalitat envers els ajuntaments catalans i els mateixos catalans? Només consideren deslleials les mesures de l'Estat que incrementen despesa o redueixen ingressos; ignoren totes les altres mesures que redueixen despesa o incrementen ingressos. El manteniment de l'impost de patrimoni o l'increment del copagament dels medicaments no són mesures de l'Estat que els permeten millorar els ingressos?

No tenen la vergonya de considerar una deslleialtat la despesa deguda a l'increment de l'IVA, quan saben que aquest increment també millorarà els ingressos de la Generalitat? No és una deslleialtat de la Generalitat reclamar 866 milions de l'impost sobre dipòsits bancaris, quan ho van imposar després que ho hagués fet l'Estat sense haver recaptat mai un sol euro? No els fa vergonya utilitzar la paga extra dels treballadors públics o el pagament a farmàcies o al tercer sector com a eines de xantatge immoral? Es van oblidar de considerar també una deslleialtat i un incompliment de l'Estat els 15.000 milions que estan rebent per facilitar la liquiditat de la

Generalitat i poder pagar venciments de deutes? No s'atreveixen a considerar els més de 5.000 milions per pagar les més de 380.000 factures?

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

Senyor conseller, és un insult per als catalans i catalanes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

El que certament no es mereixen els catalans és una oposició com la seva. Miri, ara li explicaré per què les relacions s'han deteriorat. El Govern de l'Estat ens tenia acostumats a donar-nos sorpreses. Les sorpreses, típicament, eren negatives: doncs, rebaixar l'objectiu de dèficit al 0,7, etcètera. També ens tenia acostumat a comprometre's molt poc, a no prendre pràcticament cap compromís. Però haig de dir que, almenys fins ara, en el que es comprometia, que era poc, ho complia. Malauradament, això ha canviat. Aquesta bona pràctica, que, en fi, és una bona pràctica, no ha estat seguida en el cas molt important de la connexió del Pla de proveïdors amb el FLA. Se'ns havia assegurat repetidament que hi hauria prou liquiditat per complir la Llei de morositat. Ara bé, la provisió, després de les moltes assegurances donades per tota mena de mitjans, ho repeteixo, la provisió de 1.700 milions d'euros del Pla de proveïdors detraïent fons del FLA trenca tota possibilitat de complir la Llei de morositat i, a més a més, trenca un compromís explícit.

Això ho sap el Govern, ho saben els nostres proveïdors i ho saben vostès. I és per aquesta raó per la qual vostè ara intenta posar una cortina de fum amb la perdigonada que ens acaba d'enviar, que no esperarà que li contesti punt per punt. Però, en fi, per seleccionar-ne un, més o menys aleatòriament, vostè sap perfectament que nosaltres no veiem ni un euro dels augments de l'IVA...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...el famós 50 per cent és neutralitzat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'increment de les assegurances sanitàries privades.

Pregunta

al Govern sobre l'increment de les assegurances sanitàries privades (tram. 310-00146/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies. Conseller, les assegurances sanitàries privades han guanyat, des de 2010, 101.000 clients i han incrementat els seus beneficis quasi un 11 per cent. Quina valoració fa d'aquestes dades?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat, l'opció de l'assegurança lliure és un tret de Catalunya. Aquesta assegurança lliure va respondre a la manca de cobertura universal en el temps de la Seguretat Social. Actualment correspon a la lliure elecció dels ciutadans, sense cap pèrdua de drets en l'atenció pública. I, com tots els experts sanitaris coincideixen, contribueix en tots els sistemes nacionals de salut a la seva sostenibilitat, alhora que constitueix un sector econòmic amb un pes important sobre la població. Aquestes variables són unes variables que tenen una progressió des de l'any 2006, i després ja ho comentarem, si ho vol.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies. Conseller, vostè sempre s'ha caracteritzat per ser un bon agent comercial de les asseguradores privades. Mentre la sanitat pública està patint la crisi i la política de retallades, sembla que la sanitat privada gaudeix de bona salut, i això malgrat l'increment dels preus.

Vostè sovint diu –ara ho ha dit– que les assegurances privades afavoreixen la sostenibilitat del sistema públic. Miri, crec que és al revés. El sistema públic afavoreix la sostenibilitat de l'assistència privada gràcies al fet que el sistema públic assumeix els tractaments més costosos dels clients que expulsa la privada pels increments de preus i copagaments a mesura que el pacient necessita tractaments més complexos. Les mútues carreguen sobre el sistema públic proves diagnòstiques, derivacions a altres especialistes, hospitals i facturació farmacèutica. Si no fos així, seria un negoci poc rendible.

I per què s'incrementa el nombre de persones que van a les assegurances privades? Potser és per la conseqüència de la seva política, que expulsa gent cap a la

privada. Miri, per l'augment de les llistes d'espera. Des de 2010 fins ara s'han incrementat un 48 per cent, tenint en compte la lleugera reducció del darrer semestre. Un increment de les llistes d'espera, perquè hi ha més població a atendre, menys recursos destinats a la salut i menys personal sanitari. Només a l'ICS, cinc mil menys en els darrers dos anys. Perquè hi ha persones que per a una prova diagnòstica, per a una operació de cataractes o de pròtesi de genoll, prefereixen pagar l'atenció privada per evitar mesos i mesos un mal que perjudica la seva qualitat de vida. O perquè provoquen alarma les situacions de col·lapse que s'estan produint a les urgències hospitalàries, com vam veure la setmana passada en el cas de la Vall d'Hebron.

És un risc, conseller, que les classes mitjanes vagin a l'assistència privada per la pèrdua de qualitat de la pública. El risc és que al cap d'uns anys el sistema sigui més pobre i aquests sectors socials tinguin menys incentius per pagar impostos que sustenten la sanitat pública i més incentius per reclamar desgravacions fiscals que desfavoreixen els serveis públics.

Conseller, encara creu que seria necessari introduir algun tipus de desgravació fiscal per afavorir aquest doble assegurament, per afavorir l'assegurament privat? Les classes socials més desafavorides disposen de molta menys proporció de doble cobertura sanitària, com vostè sap. Als sectors socials populars més empobrits els afecta molt més la degradació de la sanitat pública. No tenen l'alternativa de l'assistència primària.

Miri, a l'estat propi que nosaltres volem, la salut ha de ser un dret...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...garantit pels poders públics... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Permeti'm que li faci alguns matisos, perquè, clar, embolicar-ho tot d'aquesta manera resulta..., si més no, una mica, diguem-ne, lluny del rigor necessari. Ha incrementat el nombre de persones que tenen una pòlissa, perquè el nombre de companyies asseguradores que es registren al Departament de Salut ha augmentat en quatre aquest any; hi han quatre companyies asseguradores més.

Miri, a Catalunya, operen exactament, operaven el 2011 seixanta-set companyies d'assegurança lliure; el 2012, n'hi operen quaranta-nou. Per tant, aquesta és la reali-

tat. El nombre de..., l'activitat del sector privat no ha augmentat respecte als anys anteriors –l'activitat.

Però deixi'm que li digui una cosa important. Sap en quin període de temps va créixer més l'assegurament privat a Catalunya? Revisi-ho. Del 2006 al 2007, 9,34 per cent. Escolti'm, la lliure elecció dels catalans. No dic en cap moment que fos per fracàs del sistema sanitari públic en aquella època; és una lliure elecció dels ciutadans, que no deixen de tenir, hi insisteixo, el dret a l'atenció a la seguretat social, quan el volen exercir.

Permeti'm que li digui que la doble cobertura el 2007 era del 23,05 i la doble cobertura el 2012 és del 24,3. Aquesta és la realitat.

I, a més a més, permeti'm que li digui una altra cosa: el 50 per cent de les pòlisses sanitàries que hi ha al nostre país, Catalunya, són a entitats sense afany de lucre; ho recordo, mútues de previsió social i mútues mercantils, que són creades des de la base per la gent que es vol assegurar col·lectivament, i això és el model d'assegurament de Catalunya. Per tant, això de l'enriquiment..., hem de parlar amb una miqueta més de propietat i amb una mica més de rigor.

Permeti'm que li digui també que l'índex de fidelitat en el sistema públic es manté en el 91,4 per cent i ha crescut respecte al 2009, que era del 89,8. Per tant, fidelitat al sistema sanitari públic, un sector, a diferència de la resta de l'Estat, d'assegurament lliure, on el 50 per cent són entitats *non-profit*, i, a més a més, no-repercussió directa ni transvasament quantitatiu d'activitat d'una banda a l'altra. Mirem bé la informació, mirem el que està penjat i analitzem-ho amb rigor, i no confonguem la gent.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'Euroregió Pirineus Mediterrània.

Pregunta

al Govern sobre l'Euroregió Pirineus Mediterrània (tram. 310-00147/10)

La formula l'honorable senyor Salvador Milà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Honorable conseller, què pensa fer el seu Govern per complir els compromisos de la Generalitat en l'àmbit de l'Euroregió Pirineus Mediterrània, per reactivar els diferents programes que tenim conjunts amb Llenguadoc-Rosselló, amb Occitània, amb les Balears, per obtenir fons europeus i realitzar activitat positiva, en definitiva, per evitar que no ens trobem properament amb una petició de dissolució d'aquesta Euroregió que tan bons resultats ha donat fins ara? Què pensen fer?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, doncs, miri el que estem fent, no? Estar en contacte amb l'Euroregió, amb els seus membres; avui mateix, en aquests moments, hi ha una reunió a Tolosa precisament per abordar això que vostè situa. El compromís del Govern amb relació a l'Euroregió és explícit, és ferm; així es va manifestar, doncs, quan hi va haver, per exemple, el traspàs de la presidència a l'Euroregió, ara farà aviat un any, per part del president de la Generalitat. I, òbviament, doncs, complir com estem procurant fer; és veritat que hi ha retards en el pagament de les quotes, però complir, com procurem fer, doncs, amb les aportacions i, òbviament, a poder facilitar tot allò que són els projectes que està duent a terme l'Euroregió.

Jo, particularment, espero poder mantenir una trobada amb el president de Midi-Pyrénées a primers de novembre, en el context, doncs, d'una altra trobada per altres assumptes, i, òbviament, vaja, li agraeixo l'oportunitat que em dona per subratllar la prioritat per part del Govern amb relació a aquesta matèria.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Sí, conseller, els nostres consocis de l'Euroregió sempre expressen l'admiració per la capacitat retòrica del Govern de la Generalitat enfront de les realitats pràctiques. Perquè l'Euroregió és un concepte que realment funciona, ha funcionat, està reconegut i va ser posat com a exemple per la Unió Europea de col·laboració transfronterera per obtenir recursos de fons de cohesió que s'esmercen en projectes que interessen la societat civil, la universitat, l'economia, etcètera, i que, a més, ens permeten actuar en l'àmbit europeu en això que tant reclamem, és a dir, ser reconeguts com una entitat pròpia, sense necessitat de passar per l'Estat. Però la veritat és que en aquest moment –aquesta és la preocupació– hi han milions d'euros que es poden perdre per la manca de la petita aportació que ha de fer la Generalitat. Per exemple, en universitats, zero aportació; en cultura, reducció a 30.000 euros d'una aportació que abans tampoc era tanta, 60.000 euros.

Per tant, el que ens estan plantejant els nostres consocis és si realment Catalunya, que vol ser una entitat reconeguda a nivell europeu, és capaç de complir amb aquests petits compromisos que ens han de permetre realment demostrar que tenim capacitat de moure'ns a nivell europeu, que tenim capacitat de cooperar.

De veritat, quan li faig aquesta petició és perquè la situació és molt delicada i hi han membres de la socie-

tat civil occitana i membres de la societat civil catalana –li puc parlar de Convergència Occitana, que vostè sap que aplega totes les entitats d'Occitània– que estan expressant la seva preocupació per aquesta situació. Per tant, s'està parlant d'un mínim esforç per part del Govern de la Generalitat per demostrar que s'és seriós enfront dels nostres consocis europeus i, sobretot, per no perdre recursos en àmbits que són essencials; no per fer retòrica, no per jugar al joc de les cadires, sinó per realment estar presents a Europa amb polítiques pràctiques i concretes.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Bé. El que li comentaré ara comprovarà que no és retòrica; en tot cas, no ho és per part del Govern de la Generalitat. És veritat que hi ha hagut reducció en les aportacions –també estem en un context que és el que vostè coneix molt bé–; en qualsevol cas, una reducció en les aportacions, doncs, inferior al que és la reducció mitjana del conjunt del pressupost de la Generalitat si agafem, per exemple, el que va ser l'aportació l'any 2010 i el que serà aquest any 2013. Això ha estat comentat, parlat, a més a més, amb tots els representants de les institucions que configuren l'Euroregió. Jo crec que és entès.

Ho reitero, hi ha hagut retards en alguns casos en els pagaments. Procurarem, doncs, que això no es produeixi en més ocasions; aquest és el nostre compromís. Avui mateix, el director general així ho traslladarà en aquesta reunió que abans li comentava a Tolosa. I, en qualsevol cas, reitero que és un instrument vàlid, oportú, en el qual, com a govern, doncs, hi posarem tot l'èmfasi, atenent, a més a més, a les seves peticions. Vostè i jo en varem parlar la setmana passada, em va suggerir que parlés, a més a més, amb el vicepresident de Midi-Pyrénées, i així ho vaig fer. I, òbviament, jo crec que tot allò que està al nostre abast li ben asseguro que ho farem, en el context, òbviament, doncs, que en aquests moments ens trobem.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions per lluitar contra la pobresa i l'exclusió social.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a lluitar contra la pobresa i l'exclusió social (tram. 310-00153/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, la crisi econòmica i social posa de manifest la pobresa greu i les situacions d'exclusió que viuen moltes persones, però no són la conseqüència immediata de la crisi actual. El creixement econòmic i l'època de bonança de fa uns anys no es van traduir en una distribució equitativa de la renda, en una disminució de la pobresa, en una protecció social més justa. Per aquest motiu, les desigualtats i les diferències socials ja hi eren, i ara han incrementat. El nostre sistema socioeconòmic ha estat incapaç de lluitar contra les dificultats i les diferències socials, i ara, lluny de reduir-les, han augmentat les diferències entre la ciutadania.

La pobresa significa i implica desigualtat en la distribució d'oportunitats i recursos entre els ciutadans, i això comporta un factor important de risc d'exclusió. I per aquest motiu cal avaluar-la no només a partir dels recursos econòmics i materials, sinó també des del que representa l'absència d'oportunitats, l'aïllament social i l'accés a la societat.

Cal tenir en compte molts factors que incideixen en la persona; segons com aquesta visqui, ho farà la seva família, i en concret els seus fills, i incidirà directament en el conjunt d'oportunitats que aquests tindran per desenvolupar-se en altres entorns i espais de vida.

Per la gravetat de la situació actual i per poder-hi donar respostes immediates i de futur, el Govern ha fixat com a prioritària la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I aquest compromís el vol concretar en l'elaboració d'un pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya. Però entretant, i malgrat que han caigut els ingressos i que els incompliments del Govern de l'Estat són una constant, ha multiplicat els seus esforços per donar resposta a les obligacions amb la ciutadania i fer efectius els drets de les persones i evitar-ne un major patiment.

Consellera, ens podria dir quines actuacions està duent a terme el Govern en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, conseller de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Sí, moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, primer de tot, he de dir-li que coincideixo amb la seva anàlisi –crec que la pot compartir tothom– i que, efectivament, la lluita contra la pobresa i l'exclusió social és una prioritat d'aquest Govern, i això malgrat la miopgrada de recursos i el creixement de les situacions personals i col·lectives a atendre i la major complexitat d'aquestes situacions. I això ho fem des de diferents fronts i sumant enormes esforços de tothom, no només del Govern de la Generalitat, també del món local, de les entitats socials del tercer sector, del món privat, i

també amb l'acció directa i solidària de moltes persones.

Ja vam explicar fa alguns mesos que aquest any 2013, a aquesta lluita contra la pobresa i l'exclusió social, el Govern de Catalunya hi destina més de 480 milions d'euros, aquest 2013; ja alguns més, perquè, com vostè sap, determinades partides s'han vist ampliades. I això ho fem, per exemple, per cofinançar els serveis socials bàsics amb el món local, tot el que té a veure amb els professionals, amb ajuts d'urgència social, o per donar suport econòmic a les entitats que precisament treballen en programes de lluita contra la pobresa, especialment en l'àmbit de la infància. Però també amb prestacions i ajuts directes a les persones, i aquí trobaríem des dels ajuts a l'habitatge, o les beques menjador, o les prestacions per a la infància en risc, o el complement a les pensions més baixes, les pensions no contributives.

I aquest és un compromís del conjunt del Govern que es manifesta de forma molt clara a partir de molts departaments –Salut, Ensenyament, Territori, Justícia, Empresa i Ocupació, Benestar Social–, per emprendre mesures d'acció directa i immediata –per tant, conjunturals–, com també de sistema –estructurals–, perquè és així també, com vostè deia, exactament, la magnitud de la pobresa.

I ens calen més recursos, tants com puguem, els mobilitzarem per atendre les persones més vulnerables, la protecció, la promoció d'aquestes persones, i això, malgrat els incompliments, com vostè esmentava, de l'Estat i la caiguda de partides molt sensibles des d'un punt de vista social.

Però, més que parlar del que no fan o del que incompleixen els altres, que ja ho sabem sobradament, prefereixo parlar del que hem de fer i del que estem fent nosaltres, que és promoure un pacte contra la pobresa, que tindrem culminat a final d'any i en què estem treballant fa temps, i tampoc no sols, també amb les entitats del tercer sector. I no oblidar que un objectiu principal és el de propiciar les condicions per crear ocupació –aquest sí que és un objectiu compartit i principal–, per assegurar una millora dels ingressos de totes les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els resultats de l'atenció sanitària pública del primer semestre del 2013.

Pregunta

al Govern els resultats de l'atenció sanitària pública del primer semestre del 2013 (tram. 310-00154/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Honorable conseller, la setmana passada vostè, acompanyat del director del CatSalut i del secretari de Salut Pública, va presentar en la Comissió de Salut del Parlament el balanç de l'atenció mèdica i sanitària corresponent al primer semestre 2013. Amb aquesta presentació es complia amb el compromís adquirit pel Govern de retre comptes semestralment dels resultats de l'atenció sanitària en la població i de poder fer-ne difusió.

De l'anàlisi del balanç presentat, destacaríem que, malgrat la difícil situació econòmica actual, s'ha mantingut el catàleg de prestacions sanitàries als més de 7 milions i mig d'habitants de Catalunya, en gran part, gràcies a l'esforç i a la implicació dels professionals del nostre país.

Durant el primer semestre, s'han intervingut quirúrgicament, dels catorze grups monitorats, un total de vuitanta mil persones, i el temps mitjà d'espera ha baixat fins a quatre mesos i mig. D'altra banda, el temps d'espera dels pacients intervinguts també ha baixat, i se situa en cinc mesos i mig, tot i que els centres han focalitzat l'activitat en aquelles persones que més i més ràpidament ho necessitaven.

Una altra dada que varem considerar rellevant va ser l'anunci que el departament crearà un pla director de cirurgia cardíaca, conjuntament amb la Societat Catalana de Cardiologia i la Societat Catalana de Cirurgia Cardíaca, i que tindrà com a missió afrontar tots els aspectes de la cirurgia cardíaca de forma integral, assegurant l'accessibilitat i equitat a tots els ciutadans de Catalunya.

També es va anunciar l'extensió al llarg de l'any 2014 del Codi Suïcidi a tot Catalunya, així com la creació d'un observatori sobre els efectes de la crisi en la salut de la població.

Aquestes i altres informacions que varen ser de molta rellevància es varen poder debatre en la comissió. Però tots entendrem que, vist l'alt nombre de resultats i indicadors presentats, ens agradaria que ens expliqui avui aquí, en el Parlament, les actuacions més destacables de la seva gestió.

Per tant, conseller, quin és el capteniment del Govern sobre els resultats de l'atenció sanitària pública del primer semestre de 2013?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Jo faré una intervenció en dos blocs: una, d'aquelles coses que creiem que han anat raonablement bé, i aquelles coses de les quals no ens hem de sentir satisfets.

La primera qüestió: ens sentim satisfets d'haver pogut mantenir el compromís adquirit pel departament que tindrien targeta sanitària tots els ciutadans resi-

dents a Catalunya, malgrat que no tinguessin una situació administrativament normalitzada. Hem tingut algunes dificultats de distribució, però no inherents a la voluntat política, sinó als processos administratius. Això, estem parlant de 100.000 persones i 62.000 menors estrangers.

L'atenció primària, amb els canvis que hem fet, ha millorat en la seva solució. He de dir-li, com a fet destacat de canvi d'hàbits en els ciutadans, de 20.000 visites virtuals que es feien en els centres de primària, l'any 2012, en el mateix període, hem passat a 400.000 en aquest primer període del primer semestre del 2013.

El 061, l'atenció continuada, els centres d'urgències a atenció primària que hem anat desenvolupant amb un model sanitari, hi insisteixo, assistencial que no és rupturista, que té una continuïtat des de fa molts anys, evolutiu i de reformes. El Codi infart: hem pogut, malgrat les dificultats, augmentar l'horari de serveis en tres unitats d'hemodinàmica, a Lleida, Girona i Tarragona. Això també ha tingut els resultats favorables que ha tingut. L'atenció especialitzada també ha incrementat el seu nombre de visites respecte al semestre anterior. I, per ser rigorosos, l'activitat quirúrgica ha incrementat un 5 per cent respecte a l'anterior. Ha augmentat el nombre de malalts que esperen; malgrat que hem operat més, ha augmentat el nombre de malalts que esperen, però continuen esperant el temps mitjà anterior aproximadament. Per tant, el problema està en què? En el fet que tenim més demanda quirúrgica per raons òbvies de la nostra piràmide poblacional. Per tant, més cirurgia, més pacients que demanden cirurgia, per a un temps d'espera mantingut, malgrat la pressió suportada.

Dit tot això, deixi'm que vagi molt ràpidament a les coses que no..., els detalls els tenen penjats a la web. Què és del que creiem que no n'estem satisfets? Haver hagut de mantenir les mesures sobre els nostres professionals de retenció del seus salaris: no ens agrada. No ens agrada mantenir aquestes mesures laborals. No ens satisfan, per altra banda, les dificultats de tresoreria que pateixen les nostres organitzacions, alienes a la voluntat del Govern i de les possibilitats del Govern.

I m'agradaria, també, fer un reconeixement per a tots aquells centres sanitaris i tots aquells comitès d'empresa que han arribat a acords laborals raonables, en la situació en la qual estem en aquests moments.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

La presidenta

Senyor conseller... *(Pausa.)* La pregunta següent és sobre les polítiques amb relació al canal Segarra-Garrigues.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00155/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, segurament tots coincidim en el fet que el Segarra-Garrigues és una de les majors inversions que porta a terme, en aquests moments, la Generalitat de Catalunya i que és una obra fonamental per al futur de les comarques del pla de Lleida; però, alhora, també és una infraestructura important per a donar encara més impuls a la indústria agroalimentària del nostre país, que, en definitiva, repercuteix en tota l'economia catalana.

Sabem que la intenció del Govern és mantenir, malgrat les dificultats i en la mesura de les possibilitats que ens permeti el context econòmic, tots els esforços en el seu desenvolupament. Cal posar en relleu que es tracta de la major obra feta mai a Catalunya de transformació de terres de conreu, que ha de permetre la fixació de la gent en el mateix territori, a la vegada que crear un potencial agrari que ha de servir per assentar encara més la indústria agroalimentària com un dels motors dinamitzadors de la nostra economia.

També sabem, però, que la posada en marxa no és fàcil, que la conjuntura econòmica és difícil, que passar de secà a regadiu també és un canvi cultural considerable i que l'estat de planificació de les obres no era el més adient.

Fa unes setmanes, però, es desbloquejaven els acords per a reprendre les obres a l'Albagés. També hi ha un degoteig de sectors amb els acords entre els regants per tal de desenvolupar noves hectàrees de rec.

Per tant, davant d'aquesta qüestió, voldríem saber quina és, per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, l'estratègia per garantir l'èxit del desplegament del Segarra-Garrigues i quina resposta s'està obtenint per part del sector.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com bé vostè diu, doncs, la situació del canal Segarra-Garrigues va arribar, doncs, a un punt crític, en el sentit que la construcció i tot el que eren aquestes voluntats a què vostè s'ha referit per al seu desenvolupament, doncs, es van posar en risc.

En aquest sentit, jo crec que s'ha donat la volta a la situació del canal i crec que en aquest acord que hem fet, recentment, amb el Ministeri d'Agricultura de l'Estat espanyol..., l'acord segurament que pot semblar incert en aquests moments o una mica dubtós, doncs, crec que ens dóna expectatives certes de futur del Segarra-Garrigues.

En aquest sentit, aquest acord permet acabar les obres del canal, des del punt de vista del canal principal, sectors 4 i 5, i, sobretot, un aspecte molt important que era la construcció de la presa de l'Albagés. Una construcció que estava posada en dubte, que també, des del punt de vista econòmic, s'havien retret diners d'aquesta presa, destinats a altres coses, i que finalment, doncs, es pot garantir. Per tant, es construirà la presa de l'Albagés mantenint els vuitanta hectòmetres cúbics i la seva inversió inicial de, aproximadament, uns 60 milions d'eros. I això crec que és bo.

En aquest sentit, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, que vostè també hi feia referència en la seva pregunta, el que hem fet és intentar, també, garantir la continuïtat de les obres; una cosa que també s'havia posat en dubte, des del punt de vista que nosaltres esperem garantir posar en regadiu unes divuit mil hectàrees en l'horitzó del 2017. I això crec que és molt important per a aquest impuls que li volem donar a aquesta infraestructura, amb les característiques que vostè ha anomenat. Però també hem inclòs alguna sèrie de criteris des del punt de vista de la racionalitat i de l'eficàcia, no?

I permeti'm que em refereixi a una llei òmnibus que vostès coneixen, que es va aprovar en aquest Parlament l'any 2012 i que crec també que permetrà donar un avanç important i significatiu al que significa el Segarra-Garrigues. En primer lloc, permet als regants fer la seva aportació a la connexió del Segarra-Garrigues en obra, cosa que els permetrà també que aquesta aportació –no em senti el conseller d'Economia–, però, serà més adequada, més barata, en tot cas, més assequible per part dels regants. Segon, permetrà alleugerir les necessitats d'inversió de la Generalitat. I, per tant, podrà anar compassant obres que fem des del nostre punt de vista, de la Generalitat, i les obres que facin els mateixos regants. I tres, permet un estalvi per al futur regant. I, per tant, també en aquest sentit és bo que puguem tenir aquest horitzó en aquest sentit, no?

S'ha dit, i ho repeteixo, nosaltres hem validat l'inici de les obres a Sarroca; properament ho farem a Verdú; també hi ha Castellans i les Borges Blanques, que estan a punt també, doncs, d'adquirir aquesta majoria, i, per tant, de poder fer possible aquest eixamplament sobre el Segarra-Garrigues.

I, finalment, també, perquè no quedi cap dubte...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...crec que el Segarra-Garrigues... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les prioritats en política sanitària.

Pregunta

al Govern sobre les prioritats en política sanitària (tram. 310-00148/10)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Presidenta... President de la Generalitat, consellers i consellers, senyors i senyores diputats..., vostè i jo, conseller, som metges. Per trobar el tractament adequat cal un bon diagnòstic. I ara més que mai és hora de la política.

La pregunta del nostre grup és simple: quines són les prioritats per als propers dos mesos en matèria de salut? Pensa començar a millorar el pressupost del Departament de Salut i fer un pressupost plurianual, pagament a proveïdors i deixar sense efecte el copagament de la medicació de dispensació ambulatoria? I una pregunta molt concreta, conseller: què ens ha passat des de l'any 2009 ençà?

En un dia com avui, senyora presidenta del Parlament, el seu antecessor deia: «S'aprova per unanimitat la Llei de salut pública de Catalunya.» Aplaudiments perllongats. Treball de tres anys; política vol dir visió i ambició. Vostès han anunciat que deixaran sense efecte l'Agència de Salut Pública, perdent un dels instruments de més modernització i ambició per a aquest moment. I, per tant, volem que ens expliqui els seus arguments, honorable conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, en aquests dos mesos que queden, que en aquests moments i en aquests temps són un segle, nosaltres practicarem totes aquelles polítiques que es poden resumir en un sol objectiu: que ningú, cap ciutadà de Catalunya perdi el seu dret a una protecció de la seva salut pública i a una atenció sanitària pública, en els termes d'equitat que permeten aquests moments.

Per tant, aquesta és la política que, en tot cas, presidirà totes i cada una de les actuacions del Govern en aquests dos mesos i que presideixen reiteradament totes les seves accions.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

Marina Geli i Fàbrega

Dues qüestions. Vostè sap com jo que tenim un sistema sanitari sòlid però molt fràgil –molt fràgil en aquest moment–, fràgil en l'accessibilitat. Abans, en alguna pregunta anterior..., per descomptat, les asse-

gurances de salut són voluntàries, però ara podem començar un altre element, que és la necessitat induïda per la pèrdua d'accessibilitat, el temps de diagnòstic i els tractaments de malalties no greus, conseller. I ho sap com jo, i per això li parlava..., si us plau, aquest país necessita de rigor, quasi em permetria dir-ho, científic, amb els diagnòstics.

Però, per què nosaltres insistim tant en el manteniment de l'agència? Els posaré els nostres arguments, que eren els arguments de la Llei de salut pública: separació de les funcions de les polítiques de salut pública, tècniques, executives. Aquest és un tema molt important. Necessitem dirimir entre conflictes d'interessos en salut pública, conseller. Segon, era un pacte interdepartamental i amb el món local. Els ajuntaments necessitaven també una gestió diferent de les competències pròpies de protecció de la salut que tenen encomanades als ajuntaments: governança compartida, estructures descentralitzades territorials, autonomia de gestió...

La presidenta

Senyora diputada...

Marina Geli i Fàbrega

...modernització i simplificació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, molt ràpidament..., em demana polítiques. Primera gran política, la que estem treballant: Pla nacional de la salut per a Catalunya, en el qual tot això que estem dirimint aquí avui ens ho evitem. Que vol dir una política col·lectiva de compromís amb un sistema nacional de salut, des de totes les forces polítiques.

Segon, salut a totes les polítiques, cosa que vostè i jo sap que compartim, des de l'acció proactiva; política a desenvolupar i a sembrar durant aquests dos mesos.

Pla d'interacció de serveis sanitaris i socials, perquè entenem que la política de salut també ha de participar de les polítiques socials.

Política de prioritats? Pla director de cirurgia cardíaca, Codi suïcidi, com es deia abans. Polítiques d'eficiència? Desenvolupament del mapa sanitari, les reordenacions oportunes. Política de participació? Desenvolupament dels sectors. Política de transparència? Millorar la informació sobre llistes d'espera i sobre proves, que ens permeti prendre decisions més acurades i opinions més acurades. Polítiques sobre la formació i els recursos humans? Estatut del MIR de Catalunya, que diferencia el MIR de la resta de l'Estat i no sigui considerat com una força laboral. Polítiques

de transparència i polítiques d'implicació amb la crisi? L'observatori del sector salut en la situació de crisi econòmica.

I polítiques de gestió pública..., i ara anem a l'Agència de Salut Pública. No desapareix l'Agència de Salut Pública, desapareix la seva figura administrativa. És que farem exactament el mateix que estava previst, sense figura administrativa afegida, perquè tenim el compromís com a Govern i tenim el compromís com a país de primar les estructures públiques. És la mateixa funció, la mateixa fisiologia, si parlem entre metges, amb diferent anatomia. Continuarà fent exactament el mateix que tenia previst quan..., figura jurídica pròpia, tindrem una participació exactament igual del món local i tindrem la mateixa fisiologia que estava prevista amb l'Agència de Salut Pública. Que, ho recordo, aquesta agència de salut pública prevista a la Llei la vam desenvolupar nosaltres –jo personalment, directament–, en base a la llei i en els moments que havíem de fer aprimaments d'estructures administratives. Creiem que, sense perdre la funció, sense perdre la finalitat, és una de les estructures administratives que, sense lesionar els interessos de la salut de Catalunya, això podria ser factible i no suposava un cost afegit als ciutadans ni un cost afegit a l'Administració catalana.

La presidenta

Senyor conseller... *(Pausa.)* La pregunta següent és sobre la manera com les reformes legislatives dels governs locals afecten els serveis socials municipals.

Pregunta

al Govern sobre la manera com les reformes legislatives dels governs locals afecten els serveis socials municipals (tram. 310-00149/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Ahir teníem l'oportunitat de conèixer els resultats de l'estudi del Consell General del Treball Social, que ens anunciava que un 45 per cent de les classes mitjanes han tingut necessitat d'utilitzar els serveis socials, un 45 per cent més. Aquesta dada ens hauria de preocupar, però no sorprendre, perquè els regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses estem acostumats a sentir que els treballadors socials dels nostres ajuntaments ens diuen, dia sí, dia també, que aquesta és una realitat. Què ens hauria de ruboritzar davant d'aquesta situació? Doncs, el Projecte de Llei de racionalització i sostenibilitat que pretén aprovar l'Estat espanyol, on clarament diuen, sense cap mena de vergonya, en el pla pressupostari que el 2014 han enviat a Brussel·les, que pretenen una supressió de serveis per l'import de 3.755 milions d'euros, que és l'import que els ajuntaments han destinat a cobrir, al pressupost de 2012, les despeses de serveis socials. I dic que ens hauria de ruboritzar

zar perquè això vulnera, clarament, la clàusula constitucional del nostre estat de dret i democràtic.

I, per tant, davant d'aquesta situació, la meua pregunta, pregunta que llanço al Govern, però també al conjunt de diputats i diputades, molts d'ells alcaldes..., i a mi, que sóc també alcaldessa, m'agradaria saber què pensa fer el Govern de la Generalitat, aprofitant que s'està tramitant la Llei de governs locals, per parlar aquest tsunami davant dels drets dels ciutadans i ciutadanes. Perquè sabem perfectament que aquest estalvi del qual parla el Govern de l'Estat no és possible fer-lo, perquè l'ARSAL està impregnada d'aquell concepte del *business friendly*, però només és *friendly* quan pot fer negoci, i sabem perfectament que amb els serveis socials no es pot fer negoci, perquè el que estem fent és redistribuir la riquesa per garantir la pau social als nostres barris, a les nostres ciutats i, en definitiva, al nostre país.

Per tant, la pregunta és: què pensa fer el Govern de la Generalitat, a través de la Llei de governs locals, per preservar les competències dels governs locals en serveis socials?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora diputada i alcaldessa, comparteixo amb vostè el diagnòstic que feia de l'ARSAL. Vostè sap perfectament, però, que és diametralment oposada, la reforma que planteja l'Estat, l'ARSAL, de la que planteja el Govern, la Llei de governs locals. Vostè deia que una era *business friendly*, jo li dic que la de governs locals és la *people friendly*; per tant, només en aquest sentit hi ha ja una gran diferència.

Deixi'm que li digui, que li apunti un parell de coses. Vostè sap perfectament que la reforma del Govern de l'Estat neix sense consens, neix allunyada del territori, vulnera les competències en règim local, vulnera el principi d'autonomia local i, a més a més, vulnera també les competències en matèria de serveis socials. Jo li vull recordar que tenim competència exclusiva en matèria de règim local; que aquest Govern té la voluntat d'exercir-la amb tota la contundència i amb tota l'ambició. I és en aquest sentit que la Llei de governs locals que impulsa el Govern de la Generalitat i que en aquest moment està en el Parlament desenvolupa l'Estatut en aquest aspecte; una llei que es compromet que els ajuntaments catalans continuïn sent els garants dels serveis socials en el nostre país, i una llei que està feta sota els principis d'eficiència, de subsidiarietat, d'estabilitat econòmica, però, sobretot, de proximitat i d'autonomia local.

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Parlon Gil

Sí, en el poc temps que em queda, simplement apuntar que crec que no serà suficient amb el que diu, en aquest cas, la vicepresidenta del Govern, i jo li recomanaria al Govern de la Generalitat que comenci a preparar el recurs d'inconstitucionalitat davant d'aquesta llei, perquè seria lamentable que hagin de ser els jutges els que presentin una qüestió d'inconstitucionalitat quan clarament es pugui demostrar la regressió en els drets dels nostres ciutadans i ciutadanes, vulnerant qualsevol carta de drets universals, aprofitant que demà és el dia de Nacions Unides.

Per tant, li demano fermament al Govern que comenci a preparar el recurs d'inconstitucionalitat davant d'aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, abans hi ha un tràmit parlamentari a Madrid, que jo crec, doncs, que l'hem d'exhaurir al màxim. Tant de bo hi hagi la suma de totes aquelles formacions polítiques que creiem en el principi d'autonomia local i que creiem, a més a més, en la voluntat d'exercir les nostres competències i, a més a més, amb l'ambició de fer-les. Per tant, hi ha tot un tràmit parlamentari a Madrid, tant de bo ens hi trobem tots els que defensem el principi d'autonomia local, però tots els que defensem també el nostre Estatut i el bloc constitucional en aquest sentit.

Per altra banda, miri, jo els convido també a un debat aquí, en seu parlamentària, d'una llei de governs locals, que és la que ens ha de donar resposta a la nostra realitat territorial, i, per tant, aquí, que hi pugui haver aquell consens que ja hem buscat des de l'inici, que faci que realment la Llei de governs locals, que és la llei que ha de ser aplicable a Catalunya, doncs, pugui tenir un tràmit parlamentari força ric, força participatiu, i, per tant, sigui una llei que doni resposta a les necessitats.

Si cal, el Govern no tremolarà mai a l'hora de fer un recurs d'inconstitucionalitat. Ara, tenim tot un tràmit parlamentari, i espero que ens trobem els grups parlamentaris que es puguin trobar a Madrid i puguin exercir aquest dret que tenen.

Gràcies.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre una agressió a un ciutadà durant una manifestació del 12 d'octubre a Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre una agressió a un ciutadà durant una manifestació del 12 d'octubre a Barcelona (tram. 310-00152/10)

La formula l'il·lustre senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. President, membres del Govern, senyores i senyors diputats..., conseller, quina és la posició del Govern sobre l'agressió que va patir un ciutadà per part d'un grup de violents organitzats amb motiu de la manifestació pacífica, democràtica, que va tenir lloc a Barcelona el passat 12 d'octubre?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Doncs, ras i curt: és una actuació absolutament reprovable, que ha merescut, doncs, la iniciativa policial en el moment de produir-se aquesta, i, a conseqüència de la denúncia presentada, ser proactius al respecte, perquè és intolerable el que es va esdevenir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Matías Alonso Ruiz

Conseller, enguany s'ha celebrat aquesta manifestació a la plaça Catalunya per segon any consecutiu. L'any 2012 va ser un exemple de manifestació festiva, pacífica i democràtica. S'hi va aplegar moltíssima gent, un dia que pluvia molt a Barcelona, i hi va haver moltes banderes, senyeres i espanyoles, i no hi va haver cap incident; només l'agressió que van patir un pare i la seva filla a la plaça Universitat per part de violents organitzats separatistes. Potser no li ho va explicar l'anterior conseller d'Interior. Els antecedents eren els que eren: manifestació multitudinària, festiva, pacífica i democràtica. Enguany s'havia d'esperar el mateix. Ja li ho dic, potser el senyor Puig no li ho va explicar.

El 10 d'octubre, vostè va declarar als mitjans que li preocupava la presència d'elements violents d'extrema dreta a la manifestació del 12-O a Barcelona. Ja tenim aquí l'estigma. Si algú és capaç de manifestar-se al bell mig de Barcelona per fer palès un fet inqüestionable, que som catalans i espanyols –vet aquí, som el que som–, s'ha de deixar clar també que potser hi haurà violents d'extrema dreta que faran la seva. Això no m'hauria sorprès si ho hagués dit algun altre membre del Govern, però, sincerament, m'ha sorprès en el seu cas. Mai hauria pensat que calia defensar la seguretat i el dret democràtic de milers de ciutadans a manifestar-se, perquè volen expressar que són catalans i, per tant, espanyols, posant-li a la manifestació l'etiqueta de «perill» per la possible presència de membres de

l'extrema dreta. Però, un cop més, la manifestació ha estat una festa cívica, pacífica i democràtica. Un cop més, hi ha hagut moltíssimes banderes, moltes més que l'any passat, senyeres, espanyoles, sovint una senyera i una espanyola juntes, una a cada cara, i també europees, i molts cors i banderes, com aquest, enganxats al pit (*l'orador mostra un adhesiu a la cambra*). I, un cop més, l'únic incident s'ha produït fora de la manifestació. L'agressió patida per Pedro, la coacció violenta per part d'un grup d'exaltats separatistes que van causar-li diverses lesions i li van destrossar la moto amb què volia acostar-se a plaça Catalunya és un exemple més d'intolerància, la intolerància que s'ha fet forta a Catalunya sota l'aparença de radicalitzat democràtica. Jo li donaré una etiqueta aplicable a la major part dels violents intolerants separatistes que fan de les seves a Catalunya –se li atribueix a Winston Churchill–: «Algun dia els feixistes s'anomenaran a si mateixos “antifeixistes”», com els que el dia 11 de setembre cremen banderes, juguen amb foc, al Fossar de les Moreres. Què n'ha fet, dels encaputxats, que enguany han estat identificats...

La presidenta

Senyor diputat...

Matías Alonso Ruiz

...pels Mossos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Veig, senyora presidenta, que s'ha convertit en un cert hàbit de fer dues o tres preguntes en el mateix torn; però jo em remetre a la pregunta estricta que em feia, que em sembla que és el que és d'interès per part del Grup de Ciutadans.

És cert que jo vaig dir que em preocupaven, i molt, doncs, les qüestions relacionades amb l'ordre públic. Però no ho vaig dir –i miri exactament bé com ho vaig dir– amb relació a la manifestació –o les manifestacions, perquè hi havia diversitat de convocants, entre ells vostès, o el Partit Popular– a la plaça Catalunya, sinó amb relació a una altra, de manifestació: aquella en què vam prohibir una part del seu traçat i vam concentrar, si se'm permet l'expressió, a dalt..., a la plaça de Sant Jordi, del Castell de Montjuïc. I tant, si teníem justificació per dir això! I tant, si va funcionar bé tot el dispositiu previ!, primer, de prohibir aquesta manifestació, per cert, avalat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –no perdin de vista això, aquesta prohibició, avalada pel tribunal superior–; segona, perquè hi va haver un dispositiu, doncs, ben disposat, van funcionar les coses raonablement bé, amb alguna excepció –perquè voldria recordar que aquí estem parlant de l'excepció, no de la norma del que va ser el 12 d'octubre, i és bo que així sigui–, i, en tercer lloc,

el fet d'haver-los coordinat també amb la Policia Nacional –i això no ho he amagat mai–, perquè ens venien elements realment perillosos, si se'm permet aquesta expressió, va permetre que els conduíssim just a la plaça Sant Jordi i, en acabat d'aquí, dalt de l'autocar i de retorn cap a la resta de l'Estat. És a això al que jo em referia.

Respecte a l'agressió que vostè manifesta, és evident –em sembla que he estat molt explícit–, és condemnable, rotundament condemnable, i el Cos de Mossos d'Esquadra va actuar, va ser molt proactiu al respecte. Hi havien, afortunadament, dos agents de paisà, que varen poder protegir aquesta persona, que la varen acompanyar a l'hospital, que li van aconsellar com havia de fer la denúncia, i ell la va fer quan ho va creure oportú, que va ser el dilluns següent. I és a partir d'aquí, doncs, que actuarem, perquè aquestes són les actituds no tolerables.

Però a mi m'agrada sempre subratllar allò que és positiu, en aquests debats. I, com abans els deia que va ser positiu en la diada poder fer una expressió massiva, de més d'1.600.000 persones al carrer, amb un incident que s'ha volgut, d'una altra manera, subratllar..., però, deixant clar això, també del 12 d'octubre vull deixar clar que, pels riscos que teníem, i no precisament per la manifestació de la plaça Catalunya, sinó per aquella altra, doncs, es van fer totes les previes, tot el dispositiu, i sobretot la predisposició de les persones..., es va fer una jornada en què tothom va poder manifestar amb llibertat allò que creia. I aquest és l'objectiu que tenia el Departament d'Interior al respecte: que tothom, cívicament, pogués expressar allò que cregués que havia d'expressar. I...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...conduir aquelles conductes que no són tolerables...
(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la mort de Juan Andrés Benítez i les mesures per a lluitar contra la brutalitat policial (tram. 317-00086/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia. Anava a preguntar pel bloc de Salt, per la PAH, per la sentència d'Estrasburg, però la realitat ens obliga a parlar d'una mort,

una mort no accidental, la de Juan Andrés Benítez, al Raval, membre de Gaixample, entitat, per cert, membre del Consell Nacional LGTB, òrgan consultiu del Govern. Avui, un altre vídeo real ens ha desvetllat..., ha esmicolat una versió oficial i ens ha desvetllat de la brutalitat policial.

La brutalitat policial, president, afecta a totes les democràcies, i el factor diferencial no és que aquesta es produeixi, malauradament, sinó quina és la resposta política i institucional. I no entrarem en la investigació judicial, sinó en la problemàtica de la brutalitat. Què pensa fer el seu Govern, quin missatge llança a la societat i com pensa tallar-la de soca-rel?

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, em sembla que..., jo era absent, no?, però em sembla que alguna pregunta s'ha formulat respecte del mateix que vostè estava comentant, que ha contestat amb anterioritat el conseller d'Interior. Jo no tinc molt a afegir respecte al que ha dit ell mateix, perquè vostè sap que en aquest cas concret hi ha dues coses. Primer... Vaja, n'hi ha una, que és la desgraciada, no?, que és la mort d'una persona; aquest és el fet realment desgraciat i dolorós. A partir d'aquí n'hi ha dues més: una, doncs, que s'ha de fer una investigació interna dintre del Cos de Mossos d'Esquadra, per saber exactament el que va passar, i dues, aquesta investigació –i això és molt important– s'ha de fer tenint en compte tots els fets sencers, no fos cas que un vídeo ens ensenyi una part dels fets i no tot sencer. Perquè aquestes pel·lícules s'han de veure senceres; si no es veuen senceres es perd la perspectiva del que potser ha passat. I en aquest cas jo no li puc dir si va passar una cosa o una altra, això no li ho puc dir, però esperem a veure la seqüència sencera de tot el que va passar, perquè potser aleshores haurem de canviar algunes versions inicials.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí; algunes versions oficials, president, ja han començat a canviar també, perquè s'està reproduint allò que va passar amb el cas d'Ester Quintana: versions que van caient, que són insostenibles, informació amb comptagotes i coses greus que passaran, i ja anunciem des del nostre grup que passaran més coses, greus i terribles, els dies propers.

Però no vull entrar en la investigació judicial, perquè no podem fer-ho aquí..., sinó que no es tracta d'un cas aïllat. El teixit veïnal del Raval considera que a la Comissaria de Ciutat Vella hi ha un problema enquistat

i persistent de brutalitat policial: abans de l'estiu, una agressió a un periodista, Bertran Cazorla, una batuda sense cap ni peus a locals LGTB la vigília del 28 de juny... I particularment signifiquen aquest problema de brutalitat i abús policial en els torns de nit i de cap de setmana.

La doctrina internacional de drets humans reclama el reconeixement del que està passant, reclama reparació i garanties de no-repetició, cap silenci, cap dilació, cap encobriment, cap minimització, cap banalització de la violència policial; perquè, en cas contrari, passarem de tenir un problema concret en una comissaria amb uns agents de mossos, com és el cas, a tenir un problema polític molt més greu, que és com respon el Govern a una realitat de brutalitat policial que, hi insistim, existeix a totes les democràcies, i on el factor clau és com es respon des del Govern i des de les institucions.

En el reclam indefugible de la justícia per a Juan Andrés Benítez, que no hagi de ser el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg qui dintre d'uns anys restableixi la justícia. Si us plau, obrin el debat de què passa a la comissaria de Ciutat Vella. El Raval diu «prou», i fa molts mesos que està denunciant aquest problema de brutalitat policial.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo, senyor Fernández, entenenent la seva exposició, reitero l'argument que li deia abans: esperem a veure tots els fets en el seu conjunt sobre aquest cas concret. Si del que es tracta és de fer un judici sencer sobre el funcionament d'una comissaria, com ara vostè feia, doncs, aleshores és un altre debat. Però, si hem de jutjar aquest cas concret, que és, em sembla, el que vostè pretenia, i és lògic, perquè a més a més és un cas luctuós i molt recent, aleshores, cenyim-nos a la pel·lícula sencera d'aquest cas concret.

Jo li confesso que jo la pel·lícula sencera no la conec. I, per tant, no vull prejudicar res, però em sembla que vostè tampoc la coneix, sencera. Jo tinc unes informacions que vull veure si es contrasten i es confirmen. Quan les tinguem totes confirmades i contrastades, aleshores coneixerem els fets sencers, i aleshores els podrem jutjar.

I jo m'acullo a les seves paraules: cap encobriment. Cent per cent d'acord. Li demano, a canvi, que cap prejudici sobre l'actuació d'una policia democràtica. Cap encobriment, però cap prejudici sobre el funcionament d'una policia democràtica. Tot al mateix nivell.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les opinions del director del Fons Monetari Internacional, d'empresaris i de cambres de comerç sobre el risc d'un procés d'independència de Catalunya (tram. 317-00085/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, president, llegiré algunes declaracions que s'han fet aquests últims dies, perquè volem conèixer l'opinió del president del Govern sobre això.

El directiu de l'FMI diu que és fonamental, el senyor Vinyals, José Vinyals, que Catalunya segueixi sent part d'Espanya, i que Espanya s'entengui amb Catalunya. El president de la Cambra de Comerç adverteix de la fuga d'empreses de Catalunya i de la inestabilitat política i econòmica que suposaria un procés separatista. El president de Freixenet diu que Catalunya és una part essencial d'Espanya, i que així ha de continuar sent. El president de Planeta ja va dir que si Catalunya se separava d'Espanya i de la Unió Europea, doncs, hauria de treure les seves editorials de Catalunya i portar-les a altres parts d'Espanya o altres parts del món.

Senyor Mas, què opina el Govern del fet que empresaris que generen milers i milers de llocs de treball, cambres de comerç, l'FMI, diguin tot això? Totes aquestes persones són de Ciutadans? L'FMI també? Hi ha una conspiració mundial contra el seu Govern i la idea de separar, o és que potser el signe dels temps va en una altra direcció? Què pensa fer el Govern davant d'això? Pensa seguint ignorant la realitat i seguir amb la política de ficció?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, celebrego que em faci aquesta pregunta. Ho celebrego molt, perquè em permet dir una cosa, que és que no he escoltat a cap d'aquestes persones dir que no s'havia de votar. Això no ho he escoltat jo.

Poden estar en contra alguns que Catalunya algun dia s'emancipi de l'Estat espanyol? Potser sí. Això és tan legítim com estar a favor del contrari, és exactament igual de legítim. Però cap d'aquestes persones jo l'he escoltada dir: «Però de cap manera s'ha de consultar el poble. De cap manera s'ha de permetre a la gent que pugui votar. De cap manera s'ha d'exercir el dret a decidir.» Això no ho he sentit en cap cas.

Ara, escolti'm, quan es va a votar, uns voten a favor d'una cosa i els altres a favor de l'altra. I aquestes persones tindran exactament el mateix dret a votar, els

que estiguin aquí o els que tinguin simplement el dret a vot, que els altres. I així és com en les democràcies es resolien els problemes que hi pugui haver o els resolien els objectius.

Per tant, celebro molt la pregunta, perquè em permet fer aquesta resposta, que em sembla que és molt evident.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, a les democràcies es vota amb les regles del joc a la mà, no a la selva, no inventant-se marcs, com vostè diu, que no sé on els compra els marcs jurídics vostè. Diu: «Si no tenim un marc, en buscarem un altre.» De marc jurídic, només n'hi ha un, que és la Constitució, l'Estatut, l'estat de dret i el dret internacional. I vostès no tenen competències per convocar una consulta. Deixi de mentir a la ciutadania, no tenen competència per canviar les fronteres d'Espanya des d'aquest Parlament. Deixi de frustrar la gent, fins i tot, als separatistes. Diguin la veritat, no poden fer-ho.

Com és veritat que sortiran de la Unió Europea i ens trauran a tots si acaben fent un procés separatista o una declaració unilateral, com li agrada al senyor Junqueras, un cop d'estat contra la Constitució. Això no té cabuda en democràcia.

Vostès van contra el signe dels temps; els temps són d'unió, els temps són de convivència, els temps són de sumar i no de restar i dividir... (*Rialles i remor de veus.*) Per tant... (*persisteix la remor de veus*), presidenta, hem fet al·lusió al seu partit... (*Pausa.*) Segueixo...?

La presidenta

Continuï.

Albert Rivera Díaz

Lògicament, no feia al·lusió al partit de la presidenta del Parlament... (*Remor de veus.*) Senyor Mas, en definitiva, el signe dels temps van en direcció contrària: canviïn la direcció on anem, canviïn el rumb que portem.

Vostè sap que, en privat, molts d'aquests empresaris i molta gent que fa inversions a Catalunya, que generen llocs de treball, que són els principals contribuents a Catalunya, estan molt i molt preocupats. Vostè no en fa ni cas. Vostè segueix endavant amb l'estratègia de la declaració unilateral i de saltar-se les lleis. Catalunya necessita un govern estable, senyor Mas, i no un artefacte, eh? —en aquest cas, ho va dir el senyor Maragall—, vostès són també un artefacte inestable per a Catalunya. El pacte entre el senyor Junqueras i vostè és un artefacte d'inestabilitat per als ciutadans i per a les empreses catalanes.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Senyor diputat... (*Pausa.*) Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, primer, quan vostè parli de la Cambra de Comerç, recordi que el president de la Cambra de Comerç de Barcelona s'ha manifestat exactament en sentit contrari al que vostè ha dit. (*Veus de fons.*) Exactament així. Ara, és clar, vostè diu «cambra de comerç», i segur que de cambres de comerç n'hi ha moltes, i hauria de precisar una mica millor, eh?

Segona cosa: un dels pares de la Constitució, poc dubtós sobre el tema de les regles del joc, es diu Miquel Roca. Què va dir en aquesta seu parlamentària? Que la Constitució no impedeix fer aquesta consulta. Jo crec que el senyor Miquel Roca hi entén molt més que jo, i, a més a més, hi entén molt més que vostè.

Segona: el problema no és de marc legal, senyor Rivera, és de voluntat política. I això en privat també ho reconeixen a tot arreu.

I respecte a això de sumar..., cent per cent d'acord. No-més li faig una reflexió: no és hora que sumem a nivell europeu?; no és hora que deixem de sumar en funció dels estats tradicionals nascuts fa tres o quatre segles, i ens dediquem algun dia a sumar, que nosaltres hi estem absolutament d'acord, a nivell europeu, però que cadascú pugui tenir les mateixes oportunitats a aquell nivell europeu per dirigir els seus afers col·lectius? Això és un pecat, senyor Rivera?

I compte amb això de les regles del joc, perquè vostès darrerament les compleixen molt poc.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política. (*Remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la mort de Juan Andrés Benítez, sobre el compliment del compromís amb relació a les beques menjador i sobre la suspensió dels desnonaments a Salt arran de la resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans (tram. 317-00088/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. (*Persisteix la remor de veus.*) No comenci fins que no hi hagi silenci.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Abans d'entrar en matèria..., avui hem vist imatges, i unes imatges molt colpidores de la detenció de José Andrés Benítez el 5 d'octubre, fa tres setmanes. El diari *El País* mostra unes imatges on

diferents mossos colpegen el detingut. L'autòpsia diu que va morir per una aturada fruit dels cops que va rebre. Jo el que li demano és que actuïn i que no permetin la impunitat, i que, per tant, el conseller Espadaler anunciï la immediata compareixença.

I entrant ja en el que li volia preguntar, el 3 de juliol, vostès ho saben, es va aprovar en aquest Parlament que hi hauria una partida oberta de beques menjador per garantir que tots els infants poguessin accedir a les beques menjador.

Fa quinze dies el president Mas em va dir que jo no coneixia la realitat. El més preocupant, senyor Mas, és que, en termes d'aquesta cambra, vostè no va dir la veritat, en termes del meu barri va mentir. Perquè resulta que al Baix Llobregat, més de 3.500 infants s'han quedat sense beques menjador; 1.500 infants amb rendes inferiors als 2.620 euros anuals. Pensa complir?

I, tercera petició, hi va haver la setmana passada una resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans, que va suspendre un llançament de famílies, de famílies amb infants, amb gent gran, a l'edifici de Salt.

Jo li demano que, mentre no hi hagi alternatives per als milers de llançaments, de desnonaments que es produeixen en aquest país, vostè faci país. I fer país és anar a tots els jutjats amb la Resolució del Tribunal de Drets Humans, el Tribunal Europeu de Drets Humans, a dir que se suspenguin els llançaments mentre no hi hagi alternatives.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Veig que vostè, senyor Herrera, en lloc de fer una pregunta en fa tres, i a més a més tres de molt diferents. I no sé si aquest torn és per fer tres preguntes completament diferents. Però bé, jo intentaré respondre-li les tres.

Primer, en el primer tema, estem actuant; ja li ho he dit abans, puc tornar-ho a dir, però s'està actuant. Li ho he dit abans al senyor David Fernández: cap encobriment, cap perjudici sobre l'actuació d'una policia democràtica. També li ho dic a vostè: esperem a conèixer els fets. Nosaltres ja estem actuant, com abans ha dit, a més a més, el conseller Espadaler.

Beques menjador. En beques menjador, senyor Herrera, s'està fent un esforç addicional. Hi haurà més diners per a beques menjador. I a més a més li apunto que en les negociacions del futur pressupost de l'any 14, encara n'hi haurà més. Perquè en aquesta línia estem parlant entre Esquerra Republicana, i el Govern i el grup que dona suport directament al Govern. Per tant, n'hi haurà més. Ara, si vostè té una informació molt concreta, de persones concretes, amb noms i cognoms, ens la fa arribar, la fa arribar a la consellera Rigau, i ens ocuparem de tot el que vostè hagi detectat, i que jo ara no li pugui respondre. Però, de diners

per a beques menjador, n'hi està havent més ara, i n'hi haurà encara més el 2014.

I, respecte del tema de Salt, el que nosaltres hem de fer, senyor Herrera, és el que algunes vegades li he dit que vostès no feien prou quan dirigien el tema de l'habitatge, que és: els pisos buits de la Generalitat de Catalunya posar-los a disposició de les famílies necessitades. Ho fa més aquest Govern que quan vostès el dirigien, senyor Herrera. Els dol molt que jo els digui això, però és la pura realitat estadística. I no només fem això, sinó que, a més a més, estem conveniant amb diferents entitats financeres que els pisos buits que tenen elles a entitats amb ajuts públics es posin a disposició de les famílies necessitades. Això és el que ha fet el Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, cap perjudici, d'acord; però és actuar amb perjudici pensar que hi pot haver una imatge posterior o anterior al vídeo enregistrat que justifiqui el que allà veiem. Això és actuar amb perjudici.

Segona consideració, senyor Mas, vostè la setmana passada va dir: «El que vostè diu, no ho veig a la realitat.» Si li ho diu el Consell Comarcal del Baix Llobregat, si només cal que vingui amb mi a qualsevol escola pública... Vostès es van comprometre amb partida oberta, sense cap límit –perquè aquest país s'ho pot permetre–, que cap infant passi gana, que a cap infant se li privi de la beca menjador si ho necessita. I avui s'està privant de beques menjador a gent que ho necessita. Compleixin! I si acorden la partida oberta benvinguda sigui..., però és que ho vam acordar el 3 de juliol.

I tercera consideració: faci país, però fer un país nou, senyor Mas, no és només plantar-se davant de Rajoy, fer un país nou és dir als jutjats que compleixin amb la Resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Cap perjudici en cap sentit, senyor Herrera, perquè vostè ja els manifesta tots. Vostè diu: «Res justifica el que hem vist.» I no coneix els fets sencers. Esperis, no els coneix sencers. Esperem tots. No vindrà d'unes hores més de les que puguem necessitar tots plegats per conèixer la veritat. Que suposo que vostès aspiren a conèixer la veritat, no una part de la veritat; tots hem d'aspirar a això.

Segon, no torni a dir que hi ha nens que passen gana, perquè les beques menjador no es van fer per a això. No torni a dir que hi ha nens que passen gana, perquè

no és veritat. I no tot depèn de les beques menjador, depèn de moltes altres coses atendre l'alimentació de totes les persones necessitades, no només de les beques menjador. I aquí el Govern està actuant a fons, i també hi haurà més diners per a això, que és el que hem de fer.

I, respecte al tema de l'habitatge, jo estic d'acord amb vostè: tant de bo els tribunals actuïn d'aquesta manera, però no depèn ni de vostè, ni de mi.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'escalada de tensió entre el Govern de l'Estat i la Generalitat (tram. 317-00087/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, considero, vostè, que l'escalada de tensió que s'està provocant últimament pel seu Govern amb relació al Govern d'Espanya, beneficia la sortida de la crisi de Catalunya, o els beneficia a vostès en el seu procés de la ruta independentista i del projecte de separació de Catalunya de la resta d'Espanya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, tenim una diferència de percepció, perquè a criteri meu el Govern de Catalunya no provoca cap mena de tensió amb el Govern espanyol. No li puc dir gaire cosa més.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

És evident que vostè no té arguments per dir res més; ho acaba de demostrar. A banda que sigui qui provoca o no, vostè creu que el procés independentista i la confrontació permanent amb el Govern d'Espanya, que era la pregunta, ajuda a la recuperació econòmica a Catalunya, ajuda els empresaris, ajuda els treballadors catalans, ajuda els funcionaris, ajuda a solucionar els problemes diaris de Catalunya? No.

Vostè el que fa sempre és tirar les culpes als altres. En aquest cas, la tensió la provoca el Govern d'Espanya, segons vostè.

Miri, senyor Mas, el mes que ve farà un any d'aquelles eleccions anticipades que vostè deia que anaven a modificar i a donar la gran majoria excepcional. D'ençà aquell any, vostè només ha aprovat una llei, de l'impost de transmissions patrimonials, per lectura única, i darrere d'aquelles lleis omnibus aquí, a Catalunya, no s'ha fet res, perquè vostè no governa i perquè Catalunya està aturada.

Senyor Mas, vostè no ha presentat ni la llei de pressupostos; l'hauria d'haver presentat el 10 d'octubre, van dir que la presentarien el 29, i ara encara no sabem quan. Ara, en aquests moments, s'està debatent la llei de pressupostos del Govern d'Espanya.

El Govern d'Espanya està prenent mesures que ajuden a tots a sortir de la crisi. Avui mateix hi han inversors de la resta del món que gràcies a aquesta recuperació econòmica estan començant a sortir de la crisi. Però vostè l'únic que està fent és llistat de greuges, llistat d'adhesions i divisió entre catalans i catalanes. Miri, el llistat de greuges que vostè va dir és fals, és mentida, com li hem demostrat avui. I quan li ho demostrarem amb dades, avui, al Govern de Catalunya, vostès diuen que és una perdigonada. Ja li ho va dir el senyor Duran; nosaltres també li ho diem avui.

Miri, vostè avui s'ha vist amb el senyor Rajoy en el Fòrum de la Mediterrània, i suposo que no li ha explicat aquell llistat de deslleialtats que vostè ha fet, vostè, el senyor Duran i molts membres del seu Govern, arreu del món. Nosaltres no utilitzem llistats de greuges, ni llistats d'«agravis». Vostès, sí.

Senyor Mas, la societat catalana està molt preocupada per sortir de la crisi; tots junts hem de sortir d'aquest gravíssim problema, i vostè té una responsabilitat amb tots. Deixi de portar la confrontació, la separació i la divisió, perquè la societat catalana està fracturada. I si vostè diu que el que vol és votar, què vol votar, per quedar-se a Espanya o, per sortida, la independència, i per sortir...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...i ser independent? Això és el que vol vostè, ser independent i... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. El que està clar és que vostè vol ser dependent, perquè més dependència d'una per-

sona del Partit Popular a Catalunya que l'hagi dirigit respecte al Govern espanyol no l'ha tinguda mai ningú. Vostè en això excel·leix, absolutament excel·leix. I quan intenta plantar una mica de cara, la planten. Senyora Sánchez-Camacho, les coses són així, no?

Però parlem de recuperació econòmica, perquè segurament és el que és important que vostè ha dit, no?; parlem de recuperació econòmica i de coses que passen respecte a la recuperació econòmica. Primer, vostè considera que la disponibilitat de recursos públics ajuda a la recuperació econòmica? *(Pausa.)* Si això és així, com vostè sembla que hi està d'acord, per què Catalunya no disposa dels recursos que hauria de disposar, dels mateixos que genera ella mateixa? Això ajudaria a la recuperació econòmica. Sembla que vostès també ho defensen. I, en canvi, cop de porta a Madrid respecte fins i tot a les seves pretensions.

Segon. Saben vostès, senyores i senyors diputats, que a hores d'ara, i estem a dia 23 d'octubre, a la taula del ministre d'Hisenda, del senyor Montoro, encara hi ha una decisió per desbloquejar les polítiques actives d'ocupació, que vol dir per ajudar els aturats a trobar feina? 23 d'octubre de l'any 2013. *(Remor de veus.)* Clar que anem bé, perquè l'any passat ho van desbloquejar el 27 de desembre o el 28 de desembre. *(Remor de veus.)* Quina pena, senyora Sánchez-Camacho...

La presidenta

Si us plau, president... *(Veus de fons.)* President, president... *(Persisteix la remor de veus.)* Disculpi, disculpi... Està parlant el president; cada un té el seu torn. *(Pausa.)*

Senyor president, continuï.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, parlem de recuperació econòmica? Desbloquegin d'una vegada les polítiques actives d'ocupació per ajudar els aturats i aturades catalans a poder trobar feina i a formar-se. Ho tenen bloquejat vostès. I parlen de recuperació econòmica?

Una altra cosa. Se'ns havia promès pel dret i pel revés que no hi hauria problemes de tresoreria d'aquí a final d'any, per part del senyor Montoro, també, reiteradament. Ara resulta que han volat 1.700 milions d'euros de tresoreria. Això ajuda a la recuperació econòmica, que volin 1.700 milions d'euros de tresoreria, que serveixin per pagar un munt de gent, proveïdors inclosos? No faci que no, senyora Sánchez-Camacho; és estrictament la realitat.

Per tant, parlem de recuperació econòmica? Tenim mil arguments, senyora Sánchez-Camacho, per demostrar que vostès són un impediment, i molt important, almenys a efectes de Catalunya, per a la recuperació econòmica d'aquest país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les tensions protocol·làries amb el Govern de l'Estat i la conveniència de la convocatòria de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 317-00089/10)

I la formula l'illustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, en els darrers dies hem assistit a una sèrie de discussions sobre qüestions protocol·làries entre el seu Govern i el Govern del Partit Popular. La tensió ha sigut tan alta que fins i tot els ha impedit assistir al mateix acte. L'últim exemple l'hem vist aquest mateix matí.

Senyor president, no creu que seria una bona idea, arribats a aquest cas, convocar la Comissió Bilateral Estat-Generalitat?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, no hi ha problemes protocol·laris, hi ha imposicions protocol·làries que generen problemes, és molt diferent. No hi ha dos problemes..., no hi ha un problema entre dos governs protocol·lariament parlant, no, n'hi ha un que imposa unes determinades condicions i l'altre intenta defensar i mantenir la dignitat i el prestigi de la institució, res més. No estem al mateix nivell de tensions o problemes protocol·laris. I vostè ho hauria de saber, perquè en altres ocasions altres governs de la Generalitat, per cert, amb presidents del Partit Socialista, també havien tingut problemes protocol·laris amb els governs espanyols d'altres signes.

La comissió bilateral, té tot el sentit del món reunir-la, vostè té tota la raó, sempre que hi hagi l'expectativa de resoldre alguna cosa. I totes les ocasions en què hem sondejat l'actual Govern espanyol per convocar la comissió bilateral per resoldre coses, la sensació que teníem és que no resoldríem absolutament res. Per tant, faríem una fotografia, que suposo que no és el que vostè pretén.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Pere Navarro i Morera

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor president, no, no, no volem una fotografia, però resulta que vostè és el president de la Generalitat de Catalunya i té una gran responsabilitat. Vostè, que sempre ens diu que els problemes s'han de solucionar amb debat polític, amb

solucions polítiques, doncs, apliqui aquestes solucions polítiques, insisteixi al Govern d'Espanya, insisteixin que s'ha de convocar aquesta comissió bilateral; rebaixi, rebaixi la tensió, perquè els problemes protocol·laris potser és perquè ha augmentat la tensió en altres qüestions, perquè hi ha falta de diàleg, perquè hi ha falta d'intentar arribar a acords.

Ha de buscar solucions, senyor president. La manera no és publicar o comunicar a la premsa un llistat de greuges. Aquest llistat de greuges l'hauria potser hagut de portar a aquesta comissió bilateral per intentar solucionar-los.

Jo li demano que escolti més el senyor Duran, el seu soci de partit. El senyor Duran, president d'aquesta comissió, nomenat per vostè mateix, el senyor Duran el que diu és que cal establir ponts amb la resta d'Espanya, amb el Govern d'Espanya.

Des del PSC també pensem que cal establir aquests ponts, que cal intentar aquests ponts de diàleg, que cal fer un esforç molt important per part del president de la Generalitat i del Govern de la Generalitat i per part també del Govern d'Espanya, només així podem ser útils als ciutadans i les ciutadanes.

Miri, els socialistes estem disposats a assistir a aquesta comissió per ajudar a defensar els interessos de Catalunya en aquesta comissió. Accepti aquest oferiment. I li diré més: convoqui la resta de grups presents en aquesta cambra perquè també assisteixin a aquesta comissió. Segur que junts podem tenir més força per defensar els interessos de Catalunya davant del Govern d'Espanya. I tindrem més solucions, més, en tot cas, que en els debats relacionats amb el protocol, aquests debats, aquestes discussions sobre temes de protocol, en què sembla que estan tan còmodes tant vostès com els membres del Partit Popular.

Per tant, senyor president, el que li demanem és que convoqui aquesta comissió, que faci una llista realment dels problemes que s'han de solucionar en aquesta convocatòria i que intenti liderar aquest procés de diàleg amb el Govern d'Espanya i no només intenti retreure...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Navarro i Morera

...temes protocol·laris.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo aprecio el seu oferiment d'ajuda, li ho dic de cor. M'agradaria que també me'l donés, aquest mateix, diguem-ne, sentit d'ajuda per defensar que un president de Catalu-

nya quan es fa un acte en una institució seu de la Generalitat amb coorganització nostra pugui parlar. Jo li demano això... (*Remor de veus.*) I –esperin– celebro que ho hagi dit, li demano que ho reiteri, perquè ara m'ho està plantejant com un problema de protocol entre governs. I això sap vostè que és fals. Jo el que he fet és, avui, almenys per intentar ser educat, anar a la seu de la Generalitat, Palau de Pedralbes, i rebre els nostres convidats, inclòs el president del Govern espanyol, amb un signe que procuro que sigui precisament de no crear tensió afegida. Crec que almenys aquest comportament simplement educat és el que correspon també al president de Catalunya, al qual no es dona la paraula en una seu de la mateixa Generalitat i en un acte coorganitzat per nosaltres mateixos.

Segon, torno a dir-li-ho, si vostès volen ajudar en la comissió bilateral, nosaltres encantats. Per cert, la presideix el senyor Duran, aquesta comissió. Encantats. Ara, admeti'm una cosa: abans de reunir-nos en comissió bilateral..., perquè el nom «bilateral», què vol dir?, que n'hi ha dos, Catalunya i l'Estat; que anem a fer alguna cosa de profit, perquè només per reunir-nos no en traurem res, ja coneixem com funciona això. Quan hem intentat que hi hagi alguna cosa de profit, veiem que no hi haurà re de profit, que no arribarem a cap acord en aquest moment. Per tant, aleshores, quin sentit té convocar-la?

La presidenta

Senyor president... (*Pausa.*) La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer front a les lleis de l'Estat que contravenen a les lleis del Parlament i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00090/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Sí; gràcies, presidenta. President, nosaltres no compartim la visió de la senyora Alícia Sánchez-Camacho respecte al Govern espanyol. De fet, creiem que no la comparteix una gran majoria del nostre país; per la majoria de ciutadans del nostre país el Govern espanyol no els és gens útil, als ciutadans de Catalunya.

Els catalans no només no tenim un estat propi, aquell que ens agradaria tenir, que ajudi els nostres ciutadans, sinó que tenim un estat que sistemàticament adopta decisions, pren acords, aprova lleis que afegeixen molts problemes i generen molt més conflictes dels que tenim avui al nostre país.

I n'hi posaré uns quants exemples. Per exemple, la llei Wert; doncs, això ha generat conflictes a les escoles i a la comunitat educativa. I demà ens sumarem a totes les reivindicacions que hi han al respecte. Per exemple, els municipis del nostre país, amb aquesta Llei

de governs locals que dinamita competències i que es carrega la capacitat financera dels nostres consistoris. Per exemple, els proveïdors de la Generalitat, del nostre Govern, perquè no hi han transferències de diners. Per exemple, els aturats, amb aquests plans actius d'ocupació que fins ara dèiem. Per exemple, l'Administració de justícia, amb aquests nous projectes de llei que el que faran és fer desaparèixer els partits judicials i carregar-se no sé quantes desenes de jutjats de primera instància i instrucció que fan el que poden i funcionen com poden. Per exemple, les empreses, que els resta competitivitat amb aquesta Llei d'unitat del mercat. I tantes i tantes lleis que es precedeixen amb un adjectiu que es diu «unitat», «unitat a exteriors», etcètera.

Aquestes mesures entenem que no ajuden a l'interès general i als ciutadans de Catalunya. Però entenem també que atempten directament contra les lleis que aprova aquest Parlament de Catalunya, atempten directament contra l'Estatut d'autonomia, aquella llei institucional bàsica per a tothom; entenem que afecten el nostre Govern, el nostre autogovern; entenem que no només afecten l'autonomia de Catalunya, sinó que afecten tot l'estat de les autonomies, que ha fet trenta anys que molta gent ajuda a desplegar.

Què hem de fer davant d'això? Davant d'aquesta situació, som conscients que el Govern fa el que pot, i que presenta batalla jurídica, i que continuarà presentant tots els recursos d'inconstitucionalitat, però sabem que amb això no n'hi ha prou, perquè no ens refiem tampoc de les resolucions del Tribunal Constitucional.

La pregunta és: què farà el Govern per evitar que aquestes lleis no perjudiquin més els ciutadans de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Marta Rovira, el Govern el que farà són dues coses, que, de fet, ja està fent. La primera és combatre jurídicament, i per tant davant dels tribunals, aquestes lleis que s'aproven per part del Govern espanyol i en les Corts espanyoles. Això ja ho estem fent.

I segona cosa: aplicar les lleis catalanes en la mesura que les tinguem. Per exemple, en matèria educativa, doncs, aplicarem a fons la Llei d'educació de Catalunya, que, per cert, a diferència del que passa en el Parlament espanyol, les lleis educatives en aquest país s'apliquen..., s'aproven –perdó– amb amplis consensos, i no caldrà canviar-les cada dos per tres. Diferència en positiu a favor de Catalunya, en negatiu respecte a l'Estat espanyol. Perquè aquesta llei, que vostès anomenen «Wert» i que jo diria que és la llei d'educació del Partit Popular, no és la bogeria d'un ministre, és el que vol un partit sencer. No ens enganyem. Aquesta llei, tothom ho sap, està condemnada a tenir un recorregut molt curt en el temps perquè tothom ha

anunciat que la canviarà si hi ha un canvi de majories a Madrid. Imaginin-s'ho vostès, no?

Per tant, què farem? Aplicar les lleis catalanes quan les tinguem; les hem de tenir; en el tema educatiu la tenim; en el tema dels governs locals també la tindrem i, per tant, aplicarem aquesta llei i, a partir d'aquí, doncs, defensar-nos davant dels tribunals sabent que en aquesta defensa, doncs, l'experiència ens demostra que, com a mínim, podríem dir, sent molt generós, que els resultats són desiguals.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre diputada.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Nosaltres entenem que les institucions públiques han de servir sempre amb vocació de servei l'interès general i s'han de posar al costat dels ciutadans perquè són aquells instruments més útils per ajudar-los.

En aquest sentit, nosaltres creiem que defensarem fins al final totes aquelles lleis que ens són pròpies que millor permeten ajudar els nostres ciutadans, i ens agradaria saber si el Govern de la Generalitat està disposat a fer el mateix: fer prevaldre l'interès general, posar les lleis al costat dels ciutadans i trobar la millor manera d'ajudar-los, sigui amb les lleis aprovades per aquest Parlament de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. És exactament el que pretenem. Em sembla que coincidim en aquest cas i en aquesta línia, que crec que és la que toca. Això també obliga aquest Parlament a tenir en cada un d'aquests temes a punt, tota la seva iniciativa legislativa, que no sigui que, perquè aquí no hem aconseguit fer una llei determinada, hàgim d'estar una mica a la intempèrie. Per tant, això obliga també el conjunt d'aquesta cambra a tenir l'arquitectura legislativa de casa nostra al més ben preparada possible.

Hi ha una altra cosa que vostè ha dit al començament que jo voldria reiterar: hi ha una autèntica operació de recentralització a l'Estat. A mesura que l'Estat espanyol perd sobirania cap a Europa, i en perdrà encara més, intenta recuperar, com pot, sobirania interior. I això va en detriment de les autonomies. N'hi ha algunes que no aixecaran gaire el dit, però Catalunya sí: amb Catalunya aquesta operació de recentralització trobarà un obstacle permanent, i també per part del Govern de Catalunya.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de la deslleialtat de l'Estat amb Catalunya i les conclusions amb relació als efectes dels incompliments de l'Estat (tram. 317-00091/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, s'ha comentat avui molt que la setmana passada el Govern va aprovar un informe molt detallat on es posava de manifest l'alarmant nivell de deslleialtat de l'Estat espanyol vers Catalunya, tant pel que fa referència a les seves obligacions econòmiques amb el nostre país com pel que fa referència respecte a la distribució competencial de cadascú.

Analitzant el document en profunditat i sabent que els números són faves comptades, la nostra síntesi d'aquest és la següent: és que l'Estat, com a norma general, incompleix amb Catalunya, i que l'Estat ni fa ni deixa fer –incompleix i ni fa ni deixa fer. Però que ningú s'equivoqui: aquest no és sols un tema que calgui situar en el terreny de la disputa política entre institucions i prou, sinó que el que és gravíssim és que aquesta deslleialtat de l'Estat no perjudica Catalunya en un sentit abstracte, sinó que afecta molt directament el dia a dia, el benestar i el progrés dels catalans, i el que és més injust és que aquesta deslleialtat cada cop és més visible cap a aquells col·lectius i cap a aquelles persones més vulnerables.

Això va des dels gravíssims incompliments de l'Estat en la Llei de la dependència fins a l'estafa de l'estampeta de la inversió en matèria de Rodalies; des del no-traspàs de les beques universitàries fins a les retallades en matèria de gratuïtat del segon cicle d'educació infantil; des de la reducció brutal dels recursos en polítiques actives d'ocupació, com s'ha dit, fins a l'incompliment en el finançament de les places dels centres especials de treball; des de la pràctica desaparició en el traspàs de recursos per a la immigració fins a la no-gratuïtat de medicaments per a malalts crònics. Per desenes i per centenars de milions es poden comptar els deutes de l'Estat amb Catalunya en aquests àmbits que tant afecten directament la gent. I això és un «suma i segueix», justament, en aquell tema que ja és crònic en aquest país, que és l'espoli fiscal que pateix Catalunya.

Això vol dir que, per aquells que tant s'omplen la boca de *la igualdad de todos los españoles*, el seu concepte d'«igualtat» consisteix exactament a fer que els catalans paguin *més* que la resta i que alhora els catalans rebin *menys* que la resta.

I, com deia, com que els números són faves comptades i aquest no és un tema d'opinió, sinó que és un tema de constatació, per tot això nosaltres, president, li volem preguntar quin balanç en fa, de la deslleialtat de l'Estat amb Catalunya, i quines conclusions dels seus efectes en treu el seu Govern?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, senyor Turull, el balanç és molt senzill, amb relació a la deslleialtat institucional: augmenta progressivament, la deslleialtat, aquesta és la realitat –augmenta progressivament– perquè cada dia va a més.

Abans els n'he posat alguns exemples, vostè n'ha citat algun altre. Quan es critica aquest informe –que se li diu «de greuges», no?–, quan es critica aquest informe que intenta demostrar fins a quin extrem arriba la deslleialtat institucional, una de les coses que es diuen allà és la Llei de la dependència. Per què Catalunya ha d'estar finançant el 80 per cent del que costa la Llei de la dependència quan la Llei estatal diu que s'ha de finançar 50 per cent l'Estat central, 50 per cent la Generalitat de Catalunya? Quina culpa en tenen la gent gran, la gent dependent i la gent discapacitada de Catalunya que l'Estat es passi pel clatell aquesta llei estatal? I nosaltres hem de donar la cara sense recursos i sense tresoreria davant de la gent que ho passa més malament. I això no ve d'ara, ve també d'abans; no és només aquest Govern, i és una llei que es va aprovar el 2006. I és exactament així: 80 per cent ho paguem nosaltres, el 20 per cent, l'Estat central. Això no s'ha de denunciar? Si no denunciem això, posem a la intempèrie la gent gran del nostre país, la gent dependent i les persones discapacitades, entre d'altres.

No hem de denunciar que ens paguin, d'entrada, 759 milions d'euros pel tema de les infraestructures que ens deuen des del 2011, de quan el senyor Zapatero va marxar del Govern?, i que el president Rajoy, encara, a hores d'ara, després de gairebé dos anys després de governar, no ens reconeix? Set-cents cinquanta milions d'euros quants problemes resolen a Catalunya ara mateix, de beques menjador, que abans en parlàvem, de programes per la pobresa, que abans en parlàvem, de la Llei de la dependència? I aquests se'ns deuen ja –aquests se'ns deuen ja–, aquests han passat per una comissió bilateral, senyor Navarro. En època del Partit Socialista se'ns va dir que se'ns pagarien, l'any 2011; estem a finals del 2013: encara estem esperant. Això tampoc s'ha de denunciar?

No hem de denunciar que es va firmar un contracte amb Rodalies per invertir 4.000 milions d'euros –o 5.000 milions d'euros, ja no me'n recordo– per millorar la xarxa de rodalia de l'àrea metropolitana de Barcelona i d'algunes altres àrees de Catalunya, i encara, a hores d'ara, no hi ha pràcticament res fet? Ens diran: «És que no hi ha recursos.»

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

S'acaba el temps. *(Rialles.)*

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (debat de totalitat) (tram. 200-00008/10)

I és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc.

(Pausa.)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i coneixement

Molt honorable presidenta del Parlament... Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, avui els presento, en nom del Govern, el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc.

Aquest projecte de llei neix de la necessitat i l'oportunitat de donar un nou impuls al sector turístic del nostre país, establint les bases i creant les condicions normatives necessàries per a ser competitius en la captació de projectes d'inversió privats que ens permetin complementar i adaptar la nostra oferta turística als nous models i productes integrats que demanda el mercat mundial i, sobretot, el nou turisme de determinats països emergents. Aquesta iniciativa arriba després de passar per un tràmit d'audiència i informació pública, arran de la qual s'hi ha incorporat modificacions pertinents.

Abans d'entrar pròpiament en el text del projecte de llei, voldria centrar-me en els antecedents que ens ajuden en aquesta nova iniciativa. No partim de zero: ja fa més de vint-i-quatre anys, al febrer de l'any 1989, aquest mateix Parlament va regular per llei de forma específica els centres recreatius turístics amb la finalitat d'impulsar l'oferta turística de Catalunya. La llei defineix aquests centres com a àmbits de gran extensió en els quals s'emplacen, de forma integrada, activitats de caràcter recreatiu, cultural i d'esbarjo, i usos complementaris esportius, comercials, hotelers i residencials, amb els seus serveis corresponents. El mateix any 1989, mitjançant concurs públic, el Govern de la Generalitat va autoritzar la instal·lació del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou, CRT. Una de les característiques més rellevants del CRT és que, tot i que el 57 per cent de la seva superfície es correspon al terme municipal de Salou i el 43 per cent al de Vila-seca, el seu caràcter és integrat i està configurat com un àmbit únic de planejament i d'actuació,

més enllà de les estrictes demarcacions i competències municipals.

L'any 1992, els ajuntaments de Vila-seca i Salou van constituir el Consorci del Centre Recreatiu i Turístic, al qual posteriorment va incorporar-se l'Administració de la Generalitat. D'acord amb els seus estatuts, el consorci és l'eina jurídica creada per garantir la unitat d'acció pública mitjançant l'exercici de les competències urbanístiques, turístiques, de serveis i tributàries delegades per les administracions consorciades.

La creació del CRT com a àmbit integrat i únic de planejament i actuació, i la constitució del consorci com a garant de la seguretat jurídica, la simplificació administrativa i la unitat d'acció pública han estat elements clau per al desenvolupament d'un projecte d'èxit indiscutible com Port Aventura, i són alguns dels elements fonamentals que ens situen en una posició privilegiada per a competir amb altres localitzacions geogràfiques en la captació de nous projectes d'inversió del sector turístic.

Com molts de vostès deuen recordar, el projecte de Port Aventura va ser objecte de moltes crítiques als seus inicis i va comptar amb una considerable oposició. Existien dubtes sobre els inversors, s'argumentava que canviaria el paisatge, que faria malbé el medi natural, que canviaria negativament el model de turisme. Doncs, bé, no tenien raó: Port Aventura està plenament consolidat com un referent internacional de turisme familiar, un model d'èxit que ha contribuït de forma evident al desenvolupament econòmic de la Costa Daurada i del Camp de Tarragona.

Només unes dades per il·lustrar l'impacte econòmic de Port Aventura en el sector turístic de les comarques de Tarragona i de tot Catalunya: la inversió total al CRT Port Aventura i Mediterranean Beach and Golf Resort ha estat fins ara de 975 milions d'euros, que s'han distribuït de la manera següent: parcs d'atraccions, 525 milions d'euros; hotels i centres de convencions, 237 milions d'euros; golf, urbanització i altres, 213 milions d'euros. En temporada alta aquest estiu a Port Aventura han treballat directament 3.100 persones i prop de 5.000 de forma indirecta.

Ha arribat el moment de donar un nou impuls a l'oferta turística a Catalunya i crear les condicions per a la implantació de nous projectes d'inversió en l'àmbit del CRT d'acord, ho repeteixo, amb els nous models que demanda el mercat turístic extremadament dinàmic.

Amb aquesta finalitat, i per tal d'afavorir la competitivitat internacional de Catalunya en la captació de grans projectes d'inversió i la consegüent generació de riquesa i ocupació, el Govern de la Generalitat ha portat al Parlament aquest projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius i turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc, que té per objecte establir un nou marc formatiu, partint del que existeix actualment, que permeti desenvolupar en l'àmbit del CRT activitats no previstes en aquest moment, com ara activitats de jocs i apostes, i, alhora, establir un marc tributari i de l'activitat de comerç que faci inviables futures inversions.

En concret, el projecte de llei que avui debatem introdueix modificacions en les matèries següents: pel que fa a jocs i apostes s'admeten les activitats de jocs i apostes i s'estableix el règim jurídic específic aplicable als casinos autoritzats en els centres recreatius i turístics. En matèria urbanística es preveu que, mitjançant el planejament urbanístic, es puguin reordenar els usos de sòl en l'àmbit del CRT de Vilaseca i Salou, i establir els paràmetres corresponents per als diferents usos que s'hi admetin. En qualsevol cas, la superfície de sòl destinada als usos residencials, hotelers i de jocs i apostes, no pot superar el 30 per cent de la superfície total del CRT.

En matèria tributària, s'estableixen les regles corresponents i determina que el tipus impositiu específic sobre els ingressos nets de premis dels jocs dels casinos, és del 10 per cent. Aquesta modificació resulta necessària per ser competitiu i fer viables les inversions, ens situa en un llindar similar al que actualment s'apliquen en altres països o localitats competidores.

Els citaré alguns exemples: New Jersey, Atlantic City, entre el 8 i el 10,75 per cent; Singapur, entre el 5 i el 15 per cent, una mitjana del 10 per cent; Madrid podrà arribar amb facilitat a l'1 per cent. Convé remarcar –no vull que hi hagi conclusions sobre aquest tema– que aquest impost és específic i addicional al dels casinos com a empresa. És a dir, a més a més de l'impost sobre beneficis que, com tota empresa, els casinos també paguen, em sembla que és a més a més del que paga una empresa normal.

La decisió que hem de prendre avui en aquesta cambra és si competim a fons o no en l'impuls de la indústria turística. Aquest Govern pensa que sí. El context competitiu és molt clar: si volem competir amb Singapur, el nivell dels impostos que tenen els casinos s'ha d'equiparar a la norma internacional. I faig notar que el que es proposa és d'un nivell deu vegades superior al de Madrid.

Rebaixar el tipus impositiu als casinos, hi afegeixo, no ha de representar cap pèrdua d'ingressos. De fet, s'estima que la recaptació augmentarà. La mesura no s'implementarà fins que hi hagi nova activitat.

Finalment, en l'àmbit comercial, la zona del CRT es considerarà zona turística als efectes d'horaris comercials. Aquestes especificitats ja estan previstes a la normativa de comerç actual.

Senyores i senyors diputats, Catalunya ja és una destinació turística consolidada. Les xifres de visitants i l'aportació al PIB del sector turístic ho demostren. La Costa Daurada, Vilaseca i Salou amb Port Aventura, i també les Terres de l'Ebre en són exemples de qualitat.

Ara es tracta de consolidar i de millorar el que tenim, fer del sector una veritable indústria turística d'alta qualitat i aprofitar noves oportunitats. El que avui es proposa té la potencialitat de combinar el turisme familiar –tenim el gran actiu de Port Aventura que col·labora plenament en aquest projecte– i el turisme de negoci.

El turisme de negoci és una activitat creixent, de molt valor afegit, amb unes destinacions a nivell mundial molt consolidades. Es tracta de posicionar-se, com ja he dit, i competir amb aquestes destinacions. Busquem un canvi d'escala i ho hem de fer sense deixar de banda el que ja tenim: un turisme familiar consolidat, amb exemples d'èxit i qualitat com Port Aventura i tota l'oferta més estacional basada en el gaudi de les platges. Hem de poder compatibilitzar aquestes ofertes, i, alhora, enfortir el nostre posicionament turístic global.

El turisme de negoci es basa en l'existència del que s'anomena *integrates resorts*, que, a la pràctica, són una gran oferta hotelera amb un conjunt de serveis entre els quals destaquen grans espais per a reunions, convencions i exposicions, una àmplia oferta comercial i de restauració, teatres per a espectacles de primer nivell i també casinos.

Avui la indústria del turisme, tant el seu component de negoci com el d'esbarjo, ha incorporat de manera normal el joc en la seva oferta d'oci. Hi ha tot un nou mercat que ho reclama: el món asiàtic, l'anglosaxó i el rus, entre d'altres. De fet, a Catalunya tenim casinos, i sense anar més lluny, Tarragona mateix en disposa d'un; també els creuers que ens visiten en tenen.

Last, but not least, que diuen, no vull concloure sense esmentar una justificació més conjuntural: en la situació actual de la nostra economia és extraordinàriament important l'oportunitat que s'ofereix de crear activitat econòmica i ocupació de forma estable.

És per tot això que els demano el vot favorable al text aprovat pel Govern.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Hortència Grau.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, donar la benvinguda als membres de la plataforma «Aturem Barcelona World», que avui ens acompanyen, i al president de Acencas, associació que lluita per combatre les ludopaties.

Alguns es preguntaran com és possible que quan Tarragona pateix una de les taxes més altes de Catalunya d'atur, al voltant del 28 per cent, i un nombre de contractes precaris per sobre de la mitjana catalana i es desploma el nombre de gent cotitza a la Seguretat Social, Iniciativa - Esquerra Unida presentem una esmena a la totalitat a un projecte de llei, que, segons els promotors, promet que es crearan, suposadament, fins a cinc mil llocs de treball estables. Encara que el conseller Mas-Colell reconeix en privat que, bé..., arribaríem a uns quatre mil, una xifra no gens menyspreable.

Amb Eurovegas també es parlava, en un primer moment, de 260.000 llocs de treball; ràpidament es van desinflar a 15.000. Però eren tantes les amenaces per al futur del desenvolupament del territori, que la gent del Baix Llobregat, malgrat patir també taxes d'atur va saber oposar-s'hi, perquè aquesta no era una bona opció de futur per al seu territori.

I és d'això del que parlem, d'opcions de futur: del futur del model turístic, del futur de quin model productiu; en definitiva, del futur de país que volem per a Catalunya. Del futur, perquè hem de construir un model turístic que sigui sostenible, tant des del punt de vista econòmic com social i ecològic. I és el debat que plantejava aquest diumenge l'*Ara*: com construir aquest model? Un model que desestacionalitzi, que no aboqui, el setembre, amb precarietat laboral, un munt de gent a l'atur, un model de turisme que posi en valor, no només la costa, sinó tot el territori.

Per això mateix, perquè parlem d'aquest model, nosaltres creiem que el projecte Barcelona World, com en el seu dia va ser Eurovegas, posa com ham xifres inflades de llocs de treball, amb una mena de xantatge al Govern i a l'opinió pública, per aconseguir uns avantatges legislatius en matèria urbanística i fiscal, que ens volen fer creure... –en un primer temps–, que ens volen fer creure que hi guanyem tots.

Però, en aquest projecte..., *cui prodest*, si sabem qui guanya entendrem el perquè d'aquest projecte. El Govern, per altra part, que ha tingut amb aquests tres anys..., no ha tingut cap escrúpol per anar destruint a les nostres marques quasi un miler de llocs de treballs en el sector públic, accepta aquest xantatge i legisla a favor d'aquests interessos.

Es preguntava el degà de la Facultat de Geografia i Turisme, de la URV, Salvador Anton, si aquest projecte, tal com està plantejat, és idoni i coherent amb el model territorial i turístic català, i amb les marques Costa Daurada i Barcelona.

Iniciativa creiem que no, que aquesta oferta turística torna a apostar pel totxo, per les infraestructures i no per les experiències del territori, pels seus productes. Però no només no ho creiem nosaltres, no ho creu el sector mateix, creu que el projecte desafina amb el que hi ha. El president de la Federació Empresarial d'Hostaleria i Turisme a Tarragona, el senyor Batalla, es queixava: «Fa trenta anys que ens esforcem a crear una millor destinació, i el projecte ho pot posar en perill.» O el mateix Eduard Farriol, de l'Associació Hoteleria, a part de denunciar que no tenien informació, es preguntava si la combinació de turisme familiar lligaria amb aquest projecte.

Per això, avui la pregunta que ens hem de fer és si Barcelona World representa el canvi cap al model de turisme sostenible que volem. I la resposta la tenim en aquest projecte de llei que avui debatem: fet a mida. Fet a mida perquè sense les facilitats urbanístiques i fiscals i per a la implantació dels casinos, aquest projecte no es podria desenvolupar. Com ha reconegut, en diverses ocasions, el senyor Adserà. Un projecte de llei que és el paradigma de la cultura de la política neoliberal; que, a més, reproduceix els mateixos actors

i les mateixes pràctiques, i que no s'aguanta ni en el fons ni en la forma.

Miri, els actors, la triada: un govern que es preocupa més del *business friendly* que no de vetllar per al bé comú de tots els ciutadans; la banca, que sempre guanya, i un facilitador, el senyor Bañuelos; facilitador que, gràcies a l'especulació urbanística que li permetia la legislació valenciana, fent d'agent urbanitzador, va fer una gran fortuna, ben emparentat amb el poder, investigat per l'Audiència Nacional i per la Comissió del Mercat de Valors. I les pràctiques: opacitat, falta de transparència, falta de consulta en el territori, discrecionalitat legislativa. En definitiva, una llei que, tant en la forma com en el fons, democràticament és inacceptable, i que està feta a mida de Veremonte i de «la Caixa».

Pel que fa a la forma..., bé, suposo que ho diran els altres diputats: se'ns ha negat reiteradament la informació en aquest Parlament, en aquesta cambra, les comissions, compareixences... Bé, l'última: la setmana passada es va denegar la compareixença del conseller.

Aprofiten una llei que ja existia, que tenia un objectiu, que era la Llei del CRT, la llei que va crear el Port Aventura per modificar diverses lleis. En això ja són experts: ho van fer amb les òmnibus, i van batre el rècord. Però, sobretot, per modificar el mateix esperit de la Llei del CRT, que era un model de turisme d'esbarjo i oci familiar, introduint una nova activitat: jocs i apostes. Això ja els ho va dir el Consell de Treball Econòmic i Social, que era jurídicament inacceptable, però ho han mantingut.

Pel que fa al fons... –i aquí hi entrarem, conseller–, canvis urbanístics, canvis de fiscalitat, introducció al joc, que, a més, no és un producte del resultat d'una anàlisi d'estudis d'impacte, de costos i oportunitats. No. Són producte de les exigències dels inversors.

Miri, modificacions urbanístiques: quan Veremonte li compra a «la Caixa», fa l'opció de compra, Veremonte ja podria edificar. Però podria edificar respectant els paràmetres del plans parcials que estaven aprovats. Podia, fins i tot, redistribuir la localització d'usos hotelers, usos públics. Però, és clar, així no feia negoci, si no augmentava l'edificabilitat no feia negoci.

Aquest Govern, *business friendly*, li ho resol. Com li ho resol? Amb la tercera versió..., no la que es va penjar al públic, en la tercera versió de la llei apareix un punt 2 en què sí que es respecta el 30 per cent de la superfície del total recreatiu, però, justament, el punt 2 diu que pot ser que no s'acabi respectant res, perquè mitjançant un pla director urbanístic es pot reordenar tot l'àmbit del CRT i es trobin els paràmetres corresponents per als diferents usos. És a dir, vostès, introduint aquest apartat, permeten que Veremonte pugui augmentar per dos o per tres l'edificabilitat dels terrenys que ha comprat, passant del planejament urbanístic aprovat, passant de la mateixa Llei del CRT, passant del Pla territorial parcial del Camp de Tarragona, passant dels dos plans parcials aprovats a Vila-seca i Salou... És a dir, jo em pregunto si quan els pagesos que quan la llei de Port Aventura se'ls van expropiar els terrenys vegin que avui –aquella expro-

piació que es va fer també per interès públic— aquests terrenys multipliquen el seu valor per dos o per tres reclamaran la reversió. Perquè, escolti, si a mi m'haguessin expropiat, jo ho faria.

Però és que, a part que aquest apartat 2 els permet fer aquesta ampliació d'edificabilitat, encara hi ha un punt més greu: tenen una derogatòria que deroga dos apartats de la llei de Port Aventura. Amb aquesta derogació vostès eliminen el nombre d'hectàrees, fixar el nombre d'hectàrees dedicades a serveis públics i usos comercials. Però no només això: eliminen l'edificabilitat màxima per aquest concepte. I, a més, es pretén que l'edificabilitat destinada a usos hotelers no computi dins dels usos permesos, i per tant les reserves de sòl de cessió ja no es realitzaran per a les finalitats que contempla la legislació. Vaja, a mi això em sona a «peilotasso» en tota regla, perdonin que els ho digui.

En definitiva, mitjançant un pla director modifiquem la llei que avui aprovem, vulnerem el principi de jerarquia normativa i a més ho fem excloent el Parlament de tot aquest debat, perquè ho farem per un pla director que aprovarà el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El meu dubte és, el nostre dubte és si aquest tracte legislatiu de favor també l'empraran quan hagin de realitzar els estudis obligatoris d'avaluació ambiental de mobilitat, que tot el planejament urbanístic no té fets, perquè són anteriors a la llei. També voldria saber si llavors també utilitzaran aquest tracte de favor.

Pel que fa al joc. Pel que fa al joc, conseller, aquí tampoc s'aguanta la qüestió. Això ja ho vam discutir quan vam votar la moció. Aquí treballen..., aquí les exigències són per acontentar Melco Crown, l'inversor, l'únic que posa els diners, el que ha fixat les normes per poder instal·lar el casino. Melco Crown, Stanley Ho..., no cal recordar-ho, empresa vetada als Estats Units per relacions amb la màfia xinesa.

I, ho repetirem, reducció de la fiscalitat. La reducció de la fiscalitat..., el seu estudi, l'estudi d'avaluació d'impacte no justifica aquesta reducció, perquè hi ha una previsió d'ingressos de 36,6 milions, però és que d'entrada el que hi ha és una reducció d'ingressos públics de 17,3 milions, en un moment de retallades i en un moment en què puja la fiscalitat a la resta d'empresaris i treballadors.

Visibilitat de les àrees de joc, saltant-se la normativa, legislant *ad hoc*. Per què? Perquè la raó de ser d'un casino o d'un *resort* és que sigui visible. Mantenen que es pugui jugar a crèdit, prohibit en la legislació catalana, en la legislació espanyola, i reconegut, per què? Perquè fomenta la ludopatia i augmenta el risc, amb la il·lusió de recuperar els guanys. Proposen un redactat expressament fosc i confús, amb manca de garanties en el tema dels menors.

I tot això no els ho diu Iniciativa - Esquerra Unida, tot això els ho diuen justament aquests casinos de què vostè em parlava. Els ho diu el Grup Peralada, que en té tres d'aquests quatre. Els ho diu. Han elaborat una normativa discriminatòria, que infringeix de mane-

ra clara i evident els principis d'igualtat, objectivitat i imparcialitat en el sector.

Tot això per no parlar dels perills que comporta instal·lar aquestes característiques de joc en el país. Molt recomanable l'experiència de Nova Gorica, a Eslovènia, que retrata molt bé Roberto Saviano, on es va implantar la màfia, la *camorra* napolitana, però bé...

Per tant, conseller, per què creiem que aquest projecte no respon a aquest model de turisme sostenible que crea llocs de treball de qualitat i que posa en valor el territori? Perquè aquest projecte condiciona tota la seva viabilitat a uns requeriments urbanístics que poden comportar i comportaran especulació, a modificacions fiscals discriminatòries que reduiran els ingressos públics, a canvis en la normativa de joc que poden produir riscos psicosocials i augment de les ludopaties.

I per això conseller li demanem que retirin aquest projecte de llei. I si creuen que aquest projecte és una oportunitat per al territori i per al país, si de veritat ho creuen, presentin tota la documentació, exigeixen el compliment, exigeixin als inversors el compliment de la legislació vigent; presentin un informe econòmic i laboral dels llocs de treball que es crearan i els que es poden destruir, informe que avui no tenim; facin un estudi d'impacte turístic a vint anys vista, en termes de desenvolupament local i regional, que avaluï els costos i oportunitats, que avaluï les sinergies, que avaluï els conflictes d'aquest projecte amb les vocacions turístiques que ja existeixen al territori, com està fent Eurodisney a París, ara celebrant els vint anys, eh? Si hi creuen, presentin estudi d'impacte ambiental i urbanístic, que identifiqui els conflictes potencials amb la marca Costa Daurada. I amb tota aquesta informació tornin a portar aquest projecte, tota una informació que pugui culminar amb un procés deliberatiu on tots els interessos legítims en qüestió puguin deliberar i puguin arribar a decidir mitjançant una consulta o un referèndum si aquest és el millor projecte per al territori, és el projecte de futur per a sortir endavant. Si això no ho fan, jo crec que estaran un cop més governant només per a l'1 per cent, alimentant la desafecció política, degradant encara més la nostra segrestada democràcia.

Respecte als altres grups, jo no puc em imaginar un escenari que no sigui que els companys d'Esquerra hi donin suport. I, també li dic, perquè, si no, entendria que, amb un vaixell tan carregat, amb tant de *lastre*, no es pot arribar a Ítaca; com a molt ens podem embarrancar a l'illa pirata, però a Ítaca els asseguro que no hi arribem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Les persones del públic s'han d'abstenir d'aplaudir, si us plau.

Per a la següent esmena, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. També una salutació a totes les persones que s'oposen al projecte de Barcelona World i que ens acompanyen avui. Els motius pels quals la CUP - Alternativa d'Esquerrres demana el retorn d'aquesta proposició de llei ja s'han explicat anteriorment en aquest hemicicle. La proposta concentra el pitjor del capitalisme ludòpata, d'un model «desarrollista» insostenible i d'un model caduc. És també, com hem dit moltes vegades, la metàfora de l'economia de casino que ens assetja, de la globalització del monopoli i un país que sembla que està en venda al millor inversor estranger.

El redactat de la proposta de llei expressa a la perfecció, ho descriu perfectament, el funcionament plutocràtic de com es fan les lleis. Aquí, segons per a qui, es canvia la llei per la via urgent per plaure i complaure en aquest cas les multinacionals del joc. I, com ja vam dir, feta la llei, fetes totes les trampes.

La imatge, si aquest projecte surt endavant, serà sintètica, serà un mal missatge al país i a l'ètica del país, en veure com el Parlament legisla a favor, hi insistim, de la màfia del joc, de la cultura devastadora de l'especulació i d'augmentar els beneficis d'una minoria.

El *Gran Diccionari de la Llengua Catalana* defineix el verb «prostituir» com «envilir-se per un ús indigne» o «envilir-se per lucre». I, a parer de la CUP, no ens podem permetre prostituir el país. Hi ha molts motius, el com i el què, tots dos. El com, el com s'ha fet, i el contingut de la mateixa llei, que ens fan oposar-nos-hi obertament..., i no només la CUP, afortunadament, moltíssimes persones i col·lectius en defensa del territori i del futur d'aquest país, perquè això no és «la grossa»; això és «la terrible», si ho haguéssim de definir.

És obvi que la voluntat del projecte de llei és única i exclusiva, és adulterar, modificar la Llei 2/89, i en allò que tothom diu que és la joia de la corona, que és el model turístic: introduir un element de perversió que és el joc. Això, òbviament, implica canviar el model, un canvi essencial, que l'adultera, i passar del model recreatiu i d'esbarjo familiar amb què molts s'omplen la boca..., per passar al pitjor de l'economia del joc.

Quines característiques concretes té el projecte? Que es triplicarà el nombre de màquines escurabutxaques al nostre país i el nombre de casinos. Aquí també alguns han jugat de «farol», perquè quan no va venir Eurovegas tots vam dir: «No, perquè no volem casinos, volem economia productiva i turística.» I, d'amagat, entren sis casinos. Quinze mil escurabutxaques més quan el parc actual és de trenta mil màquines escurabutxaques; és a dir, quaranta-cinc mil. Sembla com una mena de dissort, que és el missatge que llença el Govern a les classes populars d'aquest país, que si volen futur juguin a les màquines escurabutxaques, perquè no hi ha pla de reestructuració de l'economia, no hi ha canvi de model productiu, i fins i tot, en el millor dels casos, que siguin certes les xifres de creació d'ocupació, l'atur el tenim al llindar del 25 per cent; quan passi la crisi, si algun dia passa, ens trobarem amb un atur estructural de 900.000 persones en

l'atur, un 30 per cent de la societat a les portes de l'exclusió social, i no serà un parc temàtic de la màfia del joc el que ens traurà de la crisi.

Què preveu el projecte de llei? En primera instància –perquè es carrega moltes coses, aquest projecte de llei; també es peta la democràcia i es peta aquest Parlament–, la possibilitat que el pla director urbanístic modifiqui la llei sense debat parlamentari, és a dir, a l'ombra, sense cap debat democràtic, per agilitzar els interessos dels seus promotors, la trajectòria dels quals és prou coneguda. Després hi incidirem.

Dos, i dramàticament, en els temps que corren, i estem al segle XXI, any 2013, si no ens equivoquem, fomentar la ludopatia, una patologia que està considerada social, i mèdicament. I a més barrejar els dos models, és a dir que no estiguin aïllats els uns dels altres, i per tant contaminar el model que tant defensen molts sectors, el recreatiu, el social, el d'esbarjo, vincular-ho a altres models que òbviament fomenten la ludopatia. Això ho reconeix l'article 6, que es podran veure des d'altres zones. Per tant, una crida implícita que la gent canviï de model.

El frau, la vergonya i la infàmia. Avui el missatge que el Govern llença al país és que la cultura es tributa al 21 per cent i que la ludopatia tributa el 10 per cent, en un context on les polítiques fiscals són un frau, on estem carregant des de fa anys la recaptació sobre les rendes del treball i les rendes del consum, permetent frauds fiscals com les Sicav, i, amb la profunda distorsió de la política fiscal, avui diem que abaixem els impostos als casinos, als bingos, al joc, i que ho multipliquem a la cultura i a les classes treballadores d'aquest país; missatge que deixa per terra, òbviament, la imprescindible ètica política que requereix també el nostre país.

Podríem entrar fins i tot en detalls també de l'article 6, com que s'augmenti el soroll de les màquines escurabutxaques, perquè el que es cerca en aquest model que inclourà sis casinos i quinze mil màquines escurabutxaques és fomentar el consum compulsiu, la febre de l'or i la fallera de pensar que la sort canviarà el futur de les persones.

En la mateixa lògica de la financerització de la crisi –vergonyant també–, no podem ni atendre ni entendre que s'autoritzi, que s'autorgui crèdit als jugadors, i que en un context d'endeutament massiu de les classes populars fomentem aquest funcionament parabancari.

Més encara, com s'ha dit, i ha dit la companya Hortènsia, doncs, la ludopatia és una realitat social, afecta un 3 per cent de la població, i mentre anem «mimant» i privilegiant els casinos, anem tancant els programes de sensibilització social sobre la ludopatia, les unitats de tractament ja són gairebé inexistents, només n'hi ha una d'operativa a l'Hospital de Bellvitge, una unitat operativa que només funciona de nou a dues; tindrem sis casinos *full-time* durant tot l'any.

Són les contradiccions de quin país estem, més que construint, desconstruint. El senyor conseller s'ha referit a Singapur. I nosaltres sempre tenim un debat sobre quin és el model productiu per als propers anys:

abans era Massachusetts; en un moment va ser Irlanda, fins que la bombolla especulativa va petar; després, va ser Baden-Württemberg, i avui ha dit Singapur. Nosaltres pensem que aquest país no ha de competir ni amb Singapur ni amb les economies ludòpates del joc.

En el seu informe sobre l'impacte econòmic reconeixen obertament que comportarà una pèrdua de recaptació. No està el país precisament per perdre recaptació. I després també hi ha la permissivitat horària, quan es considera zona turística durant tot l'any, que introdueix i genera també profundes desigualtats amb el nostre model turístic i amb el nostre model, també, comercial. Aquí també hi entraria la qüestió –novament l'ètica en escena– dels menors: què estem explicant als nostres fills i filles. Això, pel que fa al què.

Pel que fa al com, amb manca de consens i de consulta prèvia, en un context en què el relat hegemònic del país és que hem de poder consultar i decidir el nostre futur col·lectiu, resulta que no s'aplica, en aquest cas, a unes comarques de Tarragona prou castigades a ser abocador permanent de les nuclears, Castor una mica més avall, etcètera, no?, de les petrolieres, i de tenir sempre una estructura social i un entorn ecològic profundament castigats, sobretot també perquè és un turisme agressiu, i perquè el mateix projecte de llei desmenteix el discurs oficial del Govern.

En un dels manuals per al tractament de les drogadiccions, es diu literalment que «bogeria» és «repetir els mateixos errors esperant cada cop resultats diferents», no?, i «bogeria» segurament, o «embogiment», és l'epítet que caldria atribuir a l'estratègia de voler portar Barcelona World a les comarques de Tarragona. Sobretot perquè, en el debat del model turístic que aquests dies afortunadament es pot començar a obrir, es parla que, òbviament, el turisme genera riquesa, però sobretot genera riquesa privada; que les condicions de treball que genera són fonamentalment precàries, no?, i cada cop pitjor pagades. I, malgrat que hi hagi estatuts i constitucions i Organització Internacional del Treball, nosaltres tenim companys i companyes que treballen a l'hostaleria per 600 euros, dotze hores al dia, sis dies la setmana. I després un model, en el cas de Barcelona «impepinable» –perdoneu-me l'expressió–, que «mima» el turista i maltracta el seu ciutadà i ciutadana.

El preàmbul de la llei ho diu: «Ens adaptem a les noves demandes del mercat turístic.» Rus, ha dit vostè, xinès..., economies mafialitzades del capitalisme, de nous rics. I amb aquesta aposta bandegem i pervertim, hi insistim, el mateix model recreatiu, social, familiar, rural, que sí que mereixeria..., és a dir, contradiu obertament el mateix Pla estratègic de turisme de la Generalitat.

Fins i tot Miquel Puig, aquest cap de setmana, ho deia al diari *Ara* –no podem dir que sigui de la CUP, precisament–: «Una anàlisi freda dels fets no pot sinó concloure que no només no hem organitzat el turisme d'una manera satisfactòria, sinó que el model turístic amenaça el nostre benestar futur. Si continuem preservant la qualitat de vida de les nostres ciutats com hem preservat el paisatge de la nostra costa, és

que ens hem begut l'enteniment.» Això també remetria que és preocupant saber qui ha redactat l'informe –desconcertant– d'impacte econòmic i social.

Òbviament, també, en l'antologia del disbarat també caldria dir aquella dita famosa de «digues-me amb qui vas i et diré com acabaràs»: Enrique Bañuelos, màxima icona de l'esclat de la bombolla financera als Països Catalans, particularment al litoral valencià, no?; Stanley Ho –s'ha dit aquí també–, amb investigacions i denúncies per estar directament vinculat a allò que coneixem com a «màfia»; altres promotors, en els quals –queden només tres minuts– no tinc temps d'aprofundir... L'ocupació i la privatització de paratges naturals que són patrimoni de tothom, com la Sèquia Major; l'impacte ecològic, dos mil litres d'aigua que consumirà el projecte anualment, i també la platja Llarga de Salou, que té tot el risc de convertir-se en una platja exclusiva. És a dir, anem venent trossos del territori; igual que la Xina compra un tros d'Islàndia, aquí anem privatitzant trossos del país.

Hi ha alternatives? Òbviament, sempre hi ha alternatives, afortunadament. L'aposta de la CUP és per un teixit productiu propi, per un model autocentrat, que assenti les bases d'una economia social, solidària i cooperativa que no només generi riquesa, sinó que també la sàpiga redistribuir. I el turisme no distribueix la riquesa que genera, se'n va a comptes privats i se'n va al *lobby* influent, poderós, de la indústria turística catalana. No només que generi riquesa, sinó que també generi comunitat i cohesió i benestar social. La solució és impossible que passi per crear llocs de treball precaris, mal remunerats, i, el que és més greu, per crear un volum d'ocupació que no serà cap cinturó de ferro a l'auge de l'exclusió i de la pobresa.

Finalment, avui, males notícies: que als casinos se'ls abaixin els impostos al 10 per cent, quan hauria de ser entre el 21 i el 51 per cent, és un missatge terrible, al nostre parer, per a la nostra societat, per preguntar-se, tal com s'ha redactat el projecte, amb les pressions habituals i imaginades o inimaginables que poden tenir els promotors del projecte..., però és lícit preguntar-se avui exactament quanta democràcia aguanta el capitalisme, exactament quants tripijocs juridicolègals alena l'economia de casino, exactament quantes cartes i lleis marcades més voldran. I és el moment de dir alt i fort, amb totes les veus que s'hi oposen, que no a Barcelona World, que no a l'economia escurabutxaques, que no al capitalisme ludòpata i furtiu.

Com diuen les dites populars, qui no vulgui pols, que no vagi a l'era; qui no jugi al pòquer, no perd al pòquer. El futur no pot ser un bingo ni pot apostar-se a un casino, el futur d'aquest país no és una timba i el futur d'aquest país –ara que fem paral·lèlisme del joc– sí que és que no sempre guanyi «la Caixa». No, no, no, i mil cops no a Barcelona World.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Permítame, presidenta, diez segundos. *(Pausa.)* Gracias.

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, después de leer el documento presentado por el Govern, dije: «Voy a ver la película *Casino* –la he visto muchas veces, una gran película; Martin Scorsese–, «a ver si entiendo un poco de qué va esto», porque con lo que ustedes proponían, pues, no lo acababa de ver claro. Digo: «Voy a ver *Casino*.» Y me encantó una frase de Robert de Niro, que hacía de *Ace Rothstein* –supongo que se acordarán ¿no?–, que decía: «Hay tres maneras de hacer las cosas: la correcta, la incorrecta y la mía.» Y dije: «Vaya, ahora lo entiendo, como Convergència: la correcta, cumplir la ley; la incorrecta, no cumplirla –esto a veces lo hacen–, y después está la suya, que es torturar, retorcer, torcer la ley y adaptarla a sus intereses, a los suyos, los de Convergència.» Y, claro, y vemos como este Gobierno, pues, ha evolucionado de trilerero a tahúr. De trilerero con las cuentas públicas, como las enseña, ¿eh?, haciendo la bolita, y de tahúr, de un tahúr que se pone en traje de crupier para hacerle el traje a medida a unos inversores especulativos.

Este anteproyecto es una trampa. Es una trampa en su redacción, en el procedimiento de su tramitación, en el planteamiento y, sobre todo, en el objetivo. Lo vamos a resumir para explicarlo, porque cuando uno lo lee o lo explica el *conseller* no se entiende nada –que es el objetivo, que no se entiende nada. Es como convertir Eurodisney en Macao, básicamente. Coger Eurodisney, con el pato Donald, con Mickey Mouse, y convertirlo en Macao, lleno de mafiosos. Esta es un poco la idea, ¿no?: convertir un parque temático, un parque recreativo, en un centro de juego. Es el objetivo.

¿Qué más cosas? Pues, rebajarles la tributación. ¿Cuánto? El 80 por ciento. ¿A quién? A los casinos. Muy bien. ¿Cuándo se haría esto? ¿Ahora ya, porque hay casinos en Cataluña? No, no, no: cuando el primer casino empiece a operar en Vila-seca. ¿Y qué más? Pues, permitir jugar a crédito a los ciudadanos.

Y dices: «Vaya, qué gran medida.» ¿Qué es esto, en el fondo? Esto es un traje a medida para el señor Bañuelos, para Veremonte, y para el grupo Melco, los que llevan los negocios en Macao y en Hong Kong; Stanley Ho, que oiremos hablar de este señor, ¿eh?, ya lo verán de aquí a un tiempo. Yo les vaticino: esto será el caso Casinos 2. Hubo un caso Casinos de 1.000 millones de euros, ¿eh?... Sí, el caso Casinos, 1.000 millones..., perdón, de pesetas; no es poco tampoco, 6 millones de euros en su momento era mucho, en los noventa. Hubo un caso Casinos 1 y yo les vaticino desde aquí, en esta tribuna, a futuro, que habrá un caso Casinos 2, con los mismos actores; como mínimo con uno fijo, ese se mantendrá. Esa será la constante, el peaje catalán, ¿eh?, aquellos que diseñan un traje a medida para el señor Bañuelos, Veremonte y el grupo Melco.

¿Cómo lo hacen? Pues, saltándose todo. La técnica jurídica, ¿para qué? ¿Técnica jurídica aquí, en es-

te Gobierno? ¿Eso qué es? Por urgencia, hombre, esto es urgentísimo. ¿Para qué? Pues, para que alguien decida invertir. O sea, un gobierno que, una de dos, o se pone de rodillas ante alguien, o es socio de la inversión, porque lo que hace es acondicionar legalmente para que alguien decida invertir. Y eso lo hace este Gobierno, ¿con quién? ¿Con inversores productivos, para inversión productiva? ¿O con inversores especulativos para inversión especulativa? ¿Con quién se pliega, delante de quién se arrodilla este Gobierno? ¿O con quién se hace socio? ¿Con empresas que vienen a producir riqueza? Sí, ¿riqueza para quién? Para ellos. ¿Que vienen aquí a dar puestos de trabajo de calidad?, ¿que vienen a desarrollar nuestro tejido productivo? No. Para casinos.

Entonces, cuando hay un gobierno que es capaz de modificar la normativa, de ajustarla a las pretensiones de grupos especulativos, mientras da la espalda a la economía productiva, a la economía real, al trabajo de calidad, a las pequeñas y medianas empresas, a los autónomos, a las personas desempleadas, que no han visto ni una sola medida –ni una sola medida, durante casi un año– de este Gobierno que les ayudase, venimos aquí a tramitar esto para que alguien decida que va a invertir aquí para montar casinos. Esto es este Gobierno, un gobierno que apuesta por la política de casinos, por la política de inversión especulativa, no de inversión productiva. Esto es el modelo *convergent*. Bueno, no sé, veremos si «esquerravergent». Este es el modelo de este Gobierno, su modelo económico, su forma de salir de la crisis.

¿Y delante de quién se arrodilla o se asocia este Gobierno? Delante de aquellos que siempre juegan con las cartas marcadas, que tienen los dados cargados, que juegan con la ruleta trucada, aquellos que siempre tienen la suerte de poder descolgar un teléfono, pedir una reunión, verse con un presidente, hacerse una foto y que, encima, les modifiquen la legislación *ad hoc*, a su conveniencia, cosa que no puede hacer, vamos, que yo conozca, nadie. Porque, ¿qué pasa con las empresas que tienen problemas? ¿Pueden descolgar el teléfono y hablar con el *conseller* y pedir una rectificación fiscal, una modificación fiscal? Algunas sí. Vamos, yo, las que conozco, tampoco; eso no lo pueden hacer. ¿Quién lo puede hacer? El señor Bañuelos, todo un ejemplo de empresario de éxito. Dice el Consejo de Trabajo, Económico y Social que generaba agravio, esto. Claro que es un agravio, es un agravio comparativo.

Yo hace una semana..., bueno, quince días, en este propio *faristol*, les presenté –no sé si se acordarán, supongo que no, no estaban prestando ustedes atención, *as usual*– una modificación del IRPF para que las clases medias y populares de nuestra comunidad tributasen menos, dispusieran de más dinero en su cartera, para poder gastar más, para potenciar el consumo en nuestra comunidad. ¿Qué dijeron ustedes? Que no había dinero, que era imposible, que no se podían recortar los ingresos fiscales, que no era el momento, que éramos unos irresponsables, que éramos unos demagogos, que veníamos aquí, sabiendo cómo estaban las arcas públicas de la Generalitat, a proponer que los ciudadanos que menos tienen paguen menos.

Y ahora nos vienen ustedes aquí, con toda la desvergüenza, y nos presentan una modificación que rebaja el 80 por ciento la presión fiscal a los casinos, del 55 al 10 por ciento, y lineal, y dicen que ganaremos más, cuando hay informes que dicen que dejaremos de ingresar 185 millones de euros.

Claro, esos son los números que no les gustan. Los que les gustan son los suyos, los de los 500 millones, los de los 200 millones de más o los de los 9.000 millones de euros de agravios. ¡Ah! ¿Por qué no lo explican? ¿Por qué no explican cuál va a ser el impacto positivo o negativo? «Ganaremos más» –ha dicho el *conseller*– «vamos a ingresar más.» ¿Pero cuánto? Modelícenlo. ¿Cuánto más? –¿cuánto más? ¿Y a costa de qué? Es que si ustedes igual rebajaran el IRPF también ingresaríamos más; es que si ustedes rebajaran la tributación del ITP igual se vendrían más pisos; es que si ustedes rebajaran la presión fiscal en otras actividades productivas también ingresarían más. Pero eso ustedes no están de acuerdo en hacerlo. ¡Vaya, hombre! ¡Qué bien! ¡Ah, los casinos, sí! ¿Y esto exactamente por qué? ¿Para tener un modelo turístico de éxito? ¿De éxito de qué? ¿De señores que vienen aquí a gastarse su dinero? Porque yo... Nosotros les proponemos desde Ciudadans que dejen el dinero a los ciudadanos, y ustedes lo que están haciendo es permitir que se lo quiten de la cartera, con las *escurabutxaques*, con las máquinas *escurabutxaques*, con la ruleta, con las cartas, el bacarrá, el *blackjack*, y yo no sé con qué. ¡Qué moderno, qué principios!, ¿eh? No sé si estaban haciendo ustedes una ley de algo, ¿no? ¿De valores, era? ¿La Ley de valores? ¿De qué tipo de valores? Serán los suyos, ¿eh? Estos no son del *poble*, ¿eh?, estos valores. Esos serán los suyos, no de todos. Menudos crupiers. En fin.

Agravian ustedes al resto de la sociedad; agravian al resto de los ciudadanos, que no les bajan los impuestos; agravian a los sectores industriales productivos de pequeñas y medianas empresas, a los cuales crujen a impuestos, y a estos señores se los bajan. Muy bien. Se lo explican a otros.

Mire, siguiendo con la película *Casino*. Joe Pesci, se acuerdan de él, ¿no?, mafioso, decía: «Un tipo que te ayuda a robar, por muy generoso que seas con él, siempre se queda con un poco del botín para su uso personal.» Es lógico, ¿no? Que cada cual haga las asociaciones que quiera.

Mire, ustedes se han convertido en un gobierno adicto al juego. Ustedes juegan a la ruleta rusa con nuestra sociedad, juegan a la ruleta rusa con la política catalana, juegan a la ruleta rusa con la convivencia, juegan a la ruleta rusa con nuestro futuro. Y en su adicción al juego se han convertido en tan adictos..., unos ludópatas. Porque la gente que tiene ludopatía tiene una enfermedad, pero ustedes lo que tienen es su interés. La ludopatía es una enfermedad; lo suyo es un interés. Es un interés, es un interés ilegítimo e ilícito, adornado, eso sí, con mentiras, con envoltorios de mentiras, con promesas futuras de empleos, con promesas futuras de inversiones. Pero en el fondo lo que se busca es desarrollar una industria vinculada al juego, con todo lo que supone eso: un impacto económico, social,

en las zonas a implantar. Y encima tienen otra vez la desvergüenza de llamarla Barcelona World, que eso ya es Matrix total, ¿eh? Que en Tarragona algo se llame Barcelona World, El Mundo de Barcelona, dices: «Bueno, chicos...» De verdad, es que no hay por dónde cogerlo, *tot plegat*.

Miren, decía el *conseller*: «El que votem avui serà amb qui volem competir.» ¿Con quién queremos competir? ¿Con Macao? ¿Con la Singapur...? No con la Singapur, ¿eh?, interesante, no. ¿Con la Singapur del juego? ¿Con esa? ¿Con las reservas indias norteamericanas, donde el juego es legítimo? ¿O con Las Vegas? ¿Con Atlantic City? ¿Pero no era con Massachusetts? ¿Con Atlantic City? Se han equivocado un poco en la geografía norteamericana. Tienen un problema de GPS, tienen un problema de rumbo, tienen un rumbo mal..., lo tienen desnortado. Nos llevan, por un lado, en lo político, a la catástrofe, al enfrentamiento, y en lo económico, al desastre; un modelo productivo lamentable, pero que les es bien conocido, y sobre todo les es muy interesante y muy sucoso. Sí, sucoso, sí. Muy sucoso. Ya lo verán. Ya lo verán, ya. Si el tiempo, al final...

Mire, también decía Robert de Niro, Ace, en *Casino*: «En un casino la primera regla es hacerles jugar sin cesar y hacer que vuelvan. Cuanto más dinero jueguen más dinero pierden. Al final nos lo quedamos todo.» Ese es el modelo que ustedes proponen, un modelo donde a los ciudadanos se les saca el dinero de los bolsillos. Y no para que se lo quede la Administración, que es lo que hacen habitualmente, sino para que se lo lleven, para que se lo lleven fuera, para que se lo lleven, para que no cree riqueza, sino para que enriquezca a unos pocos, a unos pocos que viven de la especulación, cuando no de los de negocios ilícitos, cuando no de la mafia. Eso es lo que ustedes van a potenciar con esta modificación bancaria. Miren, la banca, en este caso los casinos, siempre gana. Funciona así. Siempre gana, y los jugadores pierden. Y mientras más juegan más pierden, hasta que lo pierden todo.

Yo no sé si hoy diremos *rien ne va plus*. Lo que sí que le puedo asegurar es que no van a contar con nuestro voto para pervertir nuestro modelo turístico, para pervertir los valores que tiene que tener una sociedad decente, para convertir Cataluña en un destino turístico vinculado al juego. No van a contar con nosotros. Sus promesas a futuro valen lo que vale su credibilidad como Gobierno, que es cero. Y por una vez no voy a agotar el tiempo, porque, sinceramente, hay muy poco más que decir respecto a lo que ustedes plantean aquí. Ojalá reflexionaran, ojalá rectificaran y fueran capaces de ponerse a gobernar, de desarrollar el tejido productivo de verdad, aquel que invierte, aquel que genera riqueza, y no aquel que la expolia. Son ustedes, simple y llanamente, un gobierno *escurabutxaques*.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula, per fixar la seva posició, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, el projecte de llei que avui se'n presenta, ras i curt, és de les modificacions normatives que haurien de permetre que s'installi el projecte Barcelona World al Camp de Tarragona.

Parlem d'un projecte que és una inversió molt gran, tant en termes econòmics, d'inversió, com d'impacte que pot tenir en el territori. I quan hi ha una inversió tan gran el que cal és valorar costos i beneficis, beneficis que poden haver-hi i que se'ns addueixen, i que hem de valorar: créixer llocs de treball –aquí hauríem de mirar de quina qualitat, amb quina permanència–, efecte desbordament cap a indústries del mateix sector, és a dir, pot enfortir, se'ns diu, la indústria turística actualment existent a la Costa Daurada, i també altres indústries, evidentment, i, també, si hi ha més activitat econòmica hi ha d'haver un augment de la recaptació, i per tant millorar el que és la hisenda pública.

Costos que poden tenir inversions d'aquestes tan grans, i que això és assimilable a qualsevol tipus d'inversió estrangera de molt impacte, d'instal·lació d'un gran projecte o d'una gran indústria. Pot haver-hi un efecte de substitució respecte a elements ja existents. Pot haver-hi un efecte substitució respecte a alguns aspectes de la indústria turística o de l'oferta comercial. Quina és la qualitat dels llocs de treball que es creen? I la permanència? Quins són? Pot haver-hi impactes ambientals. I un canvi en la fiscalitat competint a la baixa pot ser que acabi no tenint fi.

Per tant, hi ha uns possibles costos i uns possibles beneficis. Creiem que el criteri que hi hauria d'haver és evitar que les inversions grans, econòmiques, que es plantegen tinguin un caràcter extractiu respecte a la societat. És a dir que generin més beneficis i que no s'implantin, absorbeixin, i un cop ja ho han absorbit tot marxin. I això passa arreu del món, i és el debat que hi ha sempre quan es planteja una inversió molt important, amb molts diners darrere i que canvia la realitat on s'implanta. Per tant, en aquest marc tenim una proposta d'un conjunt de *resorts* en sis fases en què es barregen aspectes turístics, en part també residencials, aspectes comercials i activitats de joc al costat de Port Aventura, a la zona entre Salou i Vila-seca.

Per tant, aquí, nosaltres, a l'hora de valorar tot això, i tenint en compte alguns dels aspectes en què hi han, es proposen, uns canvis normatius, hem de tenir en compte el context en què ens trobem. El context i l'experiència. El context d'una situació d'atur al Baix Camp, d'atur al Tarragonès, amb unes taxes superiors a la mitjana catalana. I, per tant, això ens ha de preocupar. No podem dir que sí a qualsevol preu ni que no en qualsevol cas. Ho hem d'estudiar. Però també tenim una experiència, i és que alguns projectes d'aquest tipus han tingut dificultats. I s'ha esmentat Port Aventura com a model d'èxit, però també va tenir dificultats en el seu moment, que va haver d'haver-hi un rescat per part de la Caixa de Pensions, significativament, perquè, precisament, el model i el projecte, i el que hi havia al darrere, no va ser prou sòlid. Per tant, aprenem de l'experiència, també.

I, en aquest sentit, la nostra posició és que creiem que cal eliminar dubtes i minimitzar riscos, i tenir en compte els costos d'oportunitat. Per tant, Esquerra Republicana de Catalunya no direm «sí» a qualsevol preu a Barcelona World i no direm «no» en qualsevol cas a Barcelona World. Farem una anàlisi en aquesta tramitació parlamentària, una anàlisi exhaustiva.

Respecte a alguns dubtes i riscos que pot haver-hi, en primer lloc, respecte al desenvolupament econòmic, quin impacte té això en l'economia catalana, i especialment en l'economia del Camp de Tarragona, i sectorialment en l'oferta turística? I aquí pot haver-hi un efecte substitució. És complementari o és substitutiu del turisme familiar? Salou i Vila-seca han fet un esforç important per enfortir la marca de turisme familiar, i té èxit. Hi han alguns aspectes que segurament..., algunes coses negatives. Segur que es pot millorar. Però és una oferta amb èxit, i Port Aventura ha tingut un paper fonamental. Per tant, implantar..., i depèn de com s'implanti i quines característiques tingui, concretes, el model de Barcelona World, i en concret l'aspecte del joc, pot generar un efecte substitució, pot generar un cost d'oportunitats important en la indústria turística.

Però també en el comerç, perquè aquí també es preveu una implantació d'uns equipaments comercials..., i tenint en compte els esforços que fa, per exemple, la ciutat de Reus en desenvolupament comercial, atraient també turistes de la Costa Daurada que van a Reus a comprar, i ho veiem quan passegem per Reus i veus molts rètols, la retolació, precisament orientada a turistes, no?, i a turistes amb poder adquisitiu. Però també la ciutat de Tarragona, amb la implantació, per exemple, d'alguns grans magatzems que s'han presentat també com a motor en algunes àrees de la ciutat. Per tant, aquest és un dels aspectes que en les comparacions nosaltres esperem que es pugui aclarir.

Després, els dubtes sobre el mercat de treball. Quants llocs de treball es creen? De quin tipus? Casen amb la demanda de feina que hi ha en el territori? I aquí haurem de valorar especialment les xifres i les previsions que hi ha en el projecte, que es parteix, en l'avaluació econòmica, del fet que són bones, però ho hem de contrastar, perquè ens comprometem molt de cara al futur.

Respecte al mercat de treball, l'experiència i l'anàlisi comparada als Estats Units, per exemple, en matèria de casinos, que sí que tenen alguns aspectes diferents en cada estat dels Estats Units on està autoritzat el joc, però també tenen un aspecte diferent..., doncs en molts casos aquest efecte substitució en molts àmbits a nivell econòmic es produeix. Per tant, hem de mirar si això hi ha un risc que es pugui produir al Camp de Tarragona.

En segon lloc, l'impacte social. Quan s'implanta una inversió d'aquestes característiques en un territori pot haver-hi canvis demogràfics. Això vol dir noves necessitats. I hem de mirar si aquí, atesa la realitat que ja tenim, això es pot produir o no. Perquè el cas, per exemple, d'Atlantic City és un cas d'aquests, que després de molts anys, de fet, ha entrat en una fase bastant

decadent, Atlantic City. I després hi ha alguns riscos que nosaltres creiem que en el projecte de llei no estan prou mesurats. Entenem que el joc s'ha de regular, perquè si no es produiria de forma il·legal. Com podem posar mesures que evitin un augment de les ludopaties? Hem de millorar les mesures de protecció de menors. Del primer esborrany al que s'ha presentat hi ha hagut un canvi, però encara hi ha recorregut a fer.

En tercer lloc, qüestions de seguretat. És una zona crítica, aquell àmbit. Hi tenim una indústria química, hi ha unes grans concentracions de població, Port Aventura, una part important de nusos de comunicació. Per tant, a nivell de protecció civil hi ha una concentració de risc que s'ha de preveure. I això serà objecte, en les compareixences, de l'examen, esperem, de tots els diputats.

I, en segon lloc, el joc, en molts llocs, s'ha associat, la seva utilització, a xarxes criminals, i també ha estat un instrument de blanqueig de capitals. I la normativa europea en matèria de blanqueig de capitals fa molta pressió, precisament, sobre el sector del joc. I aquí el fet de jugar a crèdit pot produir dubtes. Per tant, mirem exactament l'adequació també a la normativa europea, perquè fa poc, a Grècia, hi ha hagut problemes en aquest sentit, de tombar lleis gregues que afavorien el tema del joc, precisament, pel tema del blanqueig de capitals.

Quart aspecte, impacte ambiental. Quines són les necessitats d'aigua, d'energia? Amb les infraestructures actuals es pot fer? Si no es pot fer, qui paga aquestes noves infraestructures? I l'impacte urbanístic sobre l'entorn. Aquí, el CTECSC alerta d'un aspecte: que un planejament derivat pugui canviar la llei, i aquí podríem tenir problemes fins i tot, en cas que això tiri endavant, amb el Consell de Garanties, perquè pot veure que això no s'adequa al sistema de jerarquia normativa.

I cinquè punt, la qüestió de la fiscalitat. I aquí és on..., potser és el que més s'ha vist, en què es planteja passar d'un escalat que va del 20 al 55 per cent, en funció dels ingressos sobre els casinos, a un tipus únic del 10 per cent. Se'ns diu que això ha de servir per competir amb Singapur, Atlantic City o Madrid, però entenem que els competidors a nivell turístic més global no els tenim aquí, sinó que són d'altres. S'estima..., en la memòria econòmica hi havia un augment de recaptació, però es fa en base a les previsions de l'empresa, que quan una empresa et ve a vendre el projecte te'l ven moltes vegades amb optimisme. I això pot generar dos problemes: un, de legitimitat, i un altre, que el risc fiscal l'assumeix la Generalitat. Perquè, què passa si no es factura això als casinos? Perquè encara acabaríem aprovant-ho, no es factura i recaptem menys; per tant, aquí, cal posar algunes clàusules de garantia. I des d'Esquerra Republicana ja dic ara que nosaltres no donarem suport a un canvi de tipus en l'impost sobre el joc, modalitat casinos. Creiem que no està justificat, creiem que hi han aquests riscos. I, en tot cas, el que sí que creiem que s'ha d'estudiar, com es fa en altres àmbits, són possibles bonificacions sobre creació i manteniment de llocs de treball, que s'han fet en altres àmbits.

Per tant, per nosaltres és una qüestió fonamental que en la tramitació s'aclareixin dubtes. Nosaltres ens abs-

tindrem en les esmenes a la totalitat; si estiguéssim en contra (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, senyora presidenta– del projecte, en qualsevol cas, n'hauríem presentat una. Serem exhaustius en les compareixences, en les esmenes. I nosaltres volem fugir d'una visió maniquea i nosaltres hi insistim: no estem ni per un sí a qualsevol preu ni per un no en qualsevol cas. Examinar-ho, fer anàlisi de costos i beneficis i, després, prendre decisions en conseqüència, amb la transparència que encara s'ha de produir.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers..., senyor conseller, que malament que ho fa, eh? No es pot fer tan malament. Miri, vostè avui, aquí, hauria hagut de venir com a home d'estat, ho entén?, perquè aquest és un projecte important per al... Bé, no s'han cansat de dir-ho. I a vegades, quan vostès parlen d'«estructures d'estat», jo penso que vostès al cap l'haurien de tenir l'estructura d'estat, no?, perquè haurien de parlar amb sentit de país. Jo ho he sentit en aquesta cambra, en altres governs, per descomptat, no en aquest, ni en l'anterior, *business friendly*; diu que eren amics dels negocis, bé, de l'empresa, després van matisar que féssim una traducció més benvolent. Però vostès avui, aquí, no vénen ni a proposar una estructura productiva, eh?, ni una inversió productiva, ni... Vénen a justificar, d'alguna manera, el que fa vint anys va ser l'esperit de la creació de Port Aventura. I llavors ja es va fer una llei *ad hoc*, en contra de tot allò que és el paradigma del capitalisme, no?, de la llibertat de mercat. Perquè, és clar, és molt fàcil fer negocis d'aquesta manera. A mi vostès me diuen: «Miri, ja li expropiarem uns terrenys, li ho posarem tot fàcil. Vingui vostè aquí, faci la inversió...», home, doncs, potser jo, fins i tot, en trobaria, d'inversors per fer això, no?

Però vostè, jo crec –permeti'm, eh?– que hauria hagut de venir aquí i dir: «Mirin, tot allò inicial de l'esperit d'aquella llei, que, malgrat que va ser una llei *ad hoc*, doncs, en fi, va poder justificar-se d'alguna manera que es feia per l'interès general, de dir: “Miri, hi haurà turisme familiar, és una activitat que ben bé, ben bé, no és especulativa del tot, encara que, evidentment, és una activitat per guanyar-s'hi la vida”...», però ara» –això és el que ens haurien hagut de venir avui a dir aquí– «les coses han canviat, miri, les coses estan molt malament i ens hem d'adaptar als nous temps, hem hagut de cedir en algunes coses...» Però fins i tot..., deixi'm fer un parèntesi, conseller, perquè vostè l'altre dia va venir allà, a les meves terres, va lloar l'actitud dels alcaldes de Vila-seca i Salou i va dir: «S'han posat d'acord per solucionar el problema del Consorci Recreatiu i Turístic.» Però vostè, en fi, es va

deixar d'afegir una cosa, dir: «Però jo hi afegeixo 30 milions d'euros», més o menys, que em sembla que és la quantitat que això costarà, eh? Per tant, va ser un acord a cop de talonari, quan els alcaldes no es posaven d'acord precisament, i vostè va anar allà... No sé d'on els ha tret, perquè aquest Govern no té diners per a moltes coses que surten aquí, per a moltes necessitats socials i, en canvi, per solucionar el problema del CRT, del Consorci Recreatiu i Turístic de Vila-seca i de Salou, que impedia en bona mesura aquesta inversió, vostès finalment, per tancar el tema, han trobat 30 milions d'euros, quantitat no gens menyspreable.

Per tant, a mi m'hauria agradat que vostè hagués dit això, no?, dir: «Miri, hem fet tot això, ens hem hagut d'adaptar, però no es preocupin, nosaltres no serem com New Jersey, ni Singapur.» Vostè ho ha posat d'exemple, jo ho hauria dit al revés, dir: «Nosaltres no som el paradigma del *laissez faire, laissez passer*, i que aquí faci tothom el que vulgui, que vinguin aquests i que facin el que vulguin, no. Nosaltres som un govern que vetlla de veritat per l'interès del país, que té sentit de país i que fa que tothom contribueixi de veritat a les necessitats pròpies del país. I, per tant, nosaltres no permetrem que es rebaixi la fiscalitat, que es rebaixi del 55 al 10 per cent, per exemple.» Això m'hauria agradat a mi. No que m'hagués dit: «New Jersey ja ho fa, Singapur ja ho fa...» Encara perquè no ha citat Macau, que encara deu ser més baix, no?, deu ser zero. Doncs, en fi... «Nosaltres farem pagar impostos a aquells que tenen recursos. i més en un moment com l'actual. en què la crisi recau –i ja en fa uns quants anys– sobre els més febles», això és el que m'hauria agradat sentir a mi, conseller, «nosaltres no farem com es fa a New Jersey o a Singapur».

A mi m'hauria agradat que hagués dit: «Nosaltres farem un projecte modèlic. Hem parlat amb aquests senyors que vénen a fer aquesta inversió aquí i faran un projecte modèlic pel que fa al respecte al medi ambient, a la legalitat urbanística, i, per tant» –com va dir fa poques setmanes a Tarragona el president del meu grup parlamentari, Pere Navarro–, «no permetrem que allò sigui un Benidorm 2. Per tant, es respectarà la legislació actual, no la modificarem perquè facin el que vulguin i que en una de les sis fases...» Per cert, conseller, de moment, només una; el mes de juny es va dir que en poques setmanes s'anunciaria el segon mòdul, de moment només n'hem vist un. Doncs, «no permetrem que hi hagi un Benidorm 2»; això és el que m'hauria agradat a mi que hagués dit.

M'hauria agradat que hagués dit: «Aquest serà un projecte modèlic pel que fa a la utilització de noves tecnologies, a l'economia verda, a l'estalvi i a l'eficiència energètica, a l'ús de les energies renovables, a l'estalvi i a la reutilització de l'aigua, a la reutilització dels residus, a totes aquestes qüestions. I, per tant, serà quelcom que podrem exhibir després els catalans amb orgull fora del nostre país.»

M'hauria agradat que hagués dit que aquest serà un exemple d'inserció en el territori i, per tant... –després ja li passaran el vídeo; ja veig que no m'escolta–, de relació intensa amb el territori, amb els empresaris, per afavorir l'emprenedoria, per afavorir noves activi-

tats productives al voltant d'aquesta inversió, de respecte a la legislació laboral...» M'hauria agradat, fins i tot –fixi's si somio–, que vostès hagués dit: «Saben aquella legislació laboral que vàrem aprovar amb el Partit Popular a Madrid? Doncs, procurarem que es derogui, perquè els llocs de treball que generi aquesta activitat també seran diferents, de més qualitat.» I avui, que aquí ens acompanyen una vintena de joves socialistes del Camp de Tarragona, als quals aprofito per saludar –alguns aquí, altres a la sala de vídeo–, els hauria encantat que vostè hagués dit això.

I m'hauria agradat, finalment, conseller, que hagués dit, entre altres coses, que aquesta inversió comportarà que el Govern de la Generalitat lluitarà contra les ludopaties i que, per tant, serà exemplar també en la prevenció d'aquesta addicció, com totes les addiccions contra les quals lluita un govern responsable, perquè una ludopatia és una droga, és una addicció també, d'acord?, com ho és el tabac.

Doncs, totes aquestes coses, conseller, que són les que vostè no ha dit, són les que nosaltres intentarem que contingui aquesta llei ara, quan entri en el debat en comissió. Ara ve el moment de la veritat, avui se supera aquest tràmit. Nosaltres ens hi abstindrem, però fins aquí, conseller, no farem cap més esforç. L'esforç correspon a aquest Govern, a un govern responsable –si és que ho és–, que ha de millorar, en molt, el que vostès ens posen avui aquí.

I, miri, vol que li digui una cosa? Adverteixi els inversors, adverteixi'ls que lleis canvien lleis i que el seu Govern no serà etern; espero que més aviat que tard aquesta cambra tornarà a tenir una majoria d'esquerreres. I espero que no ens destrossin el paisatge, perquè això sí que seria irreversible. Però els impostos, aquests sí que es poden revertir, i, per tant, quan en aquesta cambra hi hagi una majoria d'esquerreres, estic convençut que tornarem a demanar l'esforç fiscal que es mereixen els ciutadans d'aquest país. (*Remor de veus.*) No permetrem...

El vicepresident segon

Perdoni, senyor diputat...

Xavier Sabaté i Ibarz

Falta un minut, no?

El vicepresident segon

Sí. No, no... Em refereixo que caldria que les converses que hi ha entre els diputats...

Xavier Sabaté i Ibarz

Ah, no es preocupi...

El vicepresident segon

...no afeblissin el to de la persona que té l'ús de la paraula.

Xavier Sabaté i Ibarz

Hi estem acostumats. Gràcies, de tota manera.

El vicepresident segon

Endavant, senyor Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

No m'ha escoltat gaire tampoc el conseller. Pensava que li cridava l'atenció a ell, però..., ja era demanar massa. (*Rialles.*)

El vicepresident segon

Això no és funció de la presidència, senyor diputat. No podem obligar els diputats i els membres del Govern que escoltin.

Xavier Sabaté i Ibarz

D'acord –d'acord. Vostè mana.

El vicepresident segon

Endavant.

Xavier Sabaté i Ibarz

Bé. Conseller, doncs, li ho reitero, lleis canvien lleis; algun dia aquesta cambra espero que tornarà... –si vostès encara no ho fan ara, que jo encara estic esperant que ho puguem modificar en el tràmit de comissió–, tornarem a restablir una fiscalitat que suposi aquella bella dita o aquell principi, que nosaltres pensem que no hauria de ser exclusiu d'un partit d'esqueres, sinó de tothom, que qui més cobra, més paga, i qui més pot, més contribueix.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'excellentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor president... Senyores i senyors diputats, el nostre grup voldríem, en primer lloc, fer notar una cosa que penso que no ha de passar desapercebuda, i és que avui no està aquí present el conseller d'Empresa i Ocupació. No hi està present i no sabem per què, perquè ha sigut el conseller mut les vint-i-quatre hores del dia, referent al que és el tema de Barcelona World. Ho ha fet el conseller Mas-Colell, que ens té acostumats, en aquests temes, a contestar ell i a presentar-ho ell; i és curiós, perquè ha estat parlant tota l'estona de turisme, semblava que era el conseller de Turisme. Ja ens explicaran per què el conseller, el senyor Felip Puig, no està avui aquí present, quan vostès han sigut sem-

pre partidaris que no es presentaria cap iniciativa si no hi estava el conseller corresponent present.

Nosaltres, davant del projecte que avui vostès presenten, ja els anticipo que nosaltres ens abstindrem. Ens abstindrem per uns motius que són clars i precisos.

Primer, la falta d'informació. És una vergonya que el Govern de Convergència i Unió no hagi presentat encara en seu parlamentària, ni en comissió, el projecte de Barcelona World. A l'última reunió que va tindre la Comissió d'Empresa i Ocupació se van rebutjar les compareixences en aquesta comissió per parlar del tema. I les va rebutjar Convergència, conjuntament amb els socis d'Esquerra Republicana, al·ludint que ho passaven a una altra comissió, al·ludint que feien passar el temps. Ara bé, això sí, si cadascú se rascava de la butxaca 90 euros podia anar a Salou, podia anar a una entitat empresarial, que allí sí que se va presentar, ho van presentar, al preu de 90 euros, i no abans d'arribar al Parlament de Catalunya, que és on correspon, per a informar d'aquest projecte.

Es va presentar amb el president de Barcelona World, el senyor Adserà, el senyor Mas-Colell, que és el que està donant la cara en aquestes qüestions, i el president del Patronat de Costa Daurada i president de la Diputació de Tarragona, que el seu partit, a l'última reunió que va tindre la Comissió d'Empresa i Ocupació, en una proposta del Partit Popular, va votar en contra de negociar amb Barcelona World perquè portés el nom de Costa Daurada. I és bo que els diputats que són del territori..., sabem que és important la identitat del nostre territori. De Costa Daurada, de Tarragona. I hi van votar en contra. I sap per què hi va votar en contra Convergència i Unió? Diu: «És que no ens podem ficar en contra del que diguin realment els empresaris o els inversors.» I vostès el que presenten aquí no és un contracte privat que han fet amb ells?

I després Esquerra Republicana ens diu: «No, és que, si acceptem la negociació de Costa Daurada dintre de la marca de Barcelona World, el que estem provocant és que estem dient que sí al projecte de Barcelona World.» Ja veurem al final vostès què és el que voten. Per tant, avui han estat entre dos aigües –entre dos aigües–, i «entre dos aigües» vol dir que possiblement Convergència tingui algun problema perquè els que manen són vostès.

També els he de dir que si resumim tot això ens trobem amb un conseller de turisme i comerç mut, que no parla, amb un conseller de joc que no respon, que és el senyor Mas-Colell, o respon quan li ho demanen, però que no informa, i un senyor Vilajoana que va *por ahí* tancant agendes i fent d'intermediari. Aquest és el pastís que tots nosaltres tenim. Aquesta és la incertesa davant d'un projecte que no sabem quina repercussió tindrà al territori, que sí que ja hem vist alguna cosa clara: és que Port Aventura s'està aproximant a la desaparició d'un turisme de proximitat, d'un turisme de família, d'un turisme de què es gaudia fins ara, per convertir-se en el que realment un dia li vaig dir, senyor conseller: és que Tarragona es converteixi en el Macau d'Europa. I en això nosaltres tindrem molta cura que això no pugui passar i que no vagi per aquest camí.

I realment, què és el que vostès presenten avui? Presenten un projecte que modifica la Llei 2/1989, presenten el que és..., com si haguessin fet un contracte privat amb Veremonte, amb els inversors. Però diu: «Escolti, els ho deixem tot a la mida que vostès vulguin, al preu que vulguin.» Sap per què? Perquè allò d'Eurovegas encara els pica. Els pica, allò d'Eurovegas. I han hagut de treure el que han pogut, ràpid, i de la manera que ho han fet, i en plena campanya electoral, dient que feien aquesta inversió. Això és el que els ha passat. I ho han de fer de pressa, no importa com, sense informar i d'amagat. I per aquí el Grup Parlamentari Popular no passarà.

Mirin, vostès han fet una modificació en la qual hi ha moltes coses que a nosaltres realment ens preocupen. Ens preocupa el que jo crec que és..., a la majoria. Com tenen la barra vostès d'abaixar l'impost a un 10 per cent quan estan incrementant els impostos de successió i uns altres impostos? Com tenen la barra vostès, al que és el joc, realment, deixar-lo al 10 per cent? Sí, senyor Aragonès, no rigui, és així. És així i vostès ho van votar a favor. Els ho dic a ells perquè són els que manen, senyor Mas-Colell.

Segon, vostès en què volen convertir Tarragona i la Costa Daurada? En el Macau d'Europa? Als que són diputats de Convergència no els dona vergonya? No els dona vergonya que aquesta modificació de llei limite completament la instal·lació de casinos i de jocs al que és Costa Daurada i Tarragona? Vostès tenen una mica de sensibilitat pel seu territori? Els ho dic seriosament: tenen sensibilitat? O bé, com deia el diputat Sabaté, com s'ha tirat de talonari, l'alcalde de Salou calla i també el de Vila-seca? I aquí a tots els importa. Però aquí hi ha gent que tenim sensibilitat pel territori, per Catalunya i per Espanya. I per això ho lluitarem en aquest sentit. Li ho dic perquè amb això quedarà un territori simplement de joc.

I, després, una llei que parla de crèdits. O sigui, realment les empreses, que no tenen crèdit; els autònoms, que no tenen crèdit..., als jugadors se'ls donarà un crèdit per poder jugar. Això sap el que és? Això és fomentar el joc compulsiu; això és una mesura que no es pot permetre tindre en compte. I això ho contempla la llei.

I després també parlem..., Port Aventura ha dit que no entrarà al capital, però sí que ha dit que entrarà al negoci. Quin negoci? Convertir els hotels de Port Aventura, que fins ara són hotels de família, són hotels de gaudir el part temàtic, en casinos?, en màquines «tragaperres»? en màquines que realment passaran els nanos, els *crios* per davant? En això ho convertiran? Això és el que vostès realment estan portant.

A part, els criteris urbanístics, que s'han dit. Se'ls dona una carta blanca als ajuntaments perquè puguin fer el que els doni la gana –el que els doni la gana–, puguin construir i desfer. Tot això és al preu que sigui. Però és que no tot a la vida val «el preu que sigui». Si després fan l'enganyifa, fiquen problemes a llocs comercials no deixant..., ni respectant els horaris comercials, dient que no són turístics, i aquí sí que es donen pressa per ficar al projecte de modificació de la llei

que serà una zona turística, perquè els interessa per tindre la llibertat d'horaris comercials.

Molt bé, quina repercussió tindrà Barcelona World dintre del comerç, dintre del comerç de Reus, de Tarragona, de Cambrils? Tots som conscients que a Reus la temporada passada van ser més de 110.000 compres que van fer els russos. On aniran ara? Continuaran a Reus, senyor alcalde de Reus? O aniran a Barcelona World? Perquè jo li dic una cosa: jo he parlat amb els botiguers de Reus i sé el que opinen d'això.

I després he vist també què passarà amb el turisme de proximitat o què passarà... (*Veus de fons.*) Sí, de proximitat, aquest que ens ha salvat moltes temporades. Què passarà? No vindrà, perquè serà un turisme especialitzat, solament xinès, dels que no els agrada ni el sol ni la platja, sinó simplement el joc. I el comerç? Quin impacte tindrà tot això, senyor conseller?

La veritat, si tinguessin resposta a tot això compti amb nosaltres. Però vostès callen, vostès no diuen res, i jo els demano que si tenen una mica de vergonya compareguin a la comissió que han de comparèixer per explicar la veritat. I mentrestant tindrà la negativa del nostre grup.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta... Honorable conseller, honorable consellera, diputats, diputades, avui presentem un projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius i turístics. La primera constatació que hem de fer, i crec que al llarg d'aquests vint-i-cinc anys s'ha pogut constatar, és que la llei de l'any 89 ha estat una bona llei i ha estat una bona eina al servei del país, al servei del Camp de Tarragona i de la Costa Daurada. I ho ha estat perquè ha permès, entre d'altres, que tinguem a les nostres terres un actiu molt valorat i molt apreciat per tothom com és Port Aventura.

L'any 89 vam fer la llei, l'any 91 vam fer el concurs, l'any 93 es van començar les obres i l'any 95 es va inaugurar Port Aventura. I, sens dubte, ara ens trobem que modificar aquesta llei, igual que ho va ser aleshores, no serà fàcil. Ja va passar l'any 89. I al diari de sessions es poden repetir –després en parlaré– les mateixes intervencions que han fet altres grups avui al voltant d'aquest projecte. Igual, idèntiques. Però el cert és que el resultat ha estat bo, que el resultat d'aquesta llei ha estat bo, que ha estat molt bo, i que n'estem satisfets, i que em sembla que tots coincidim que en fem una valoració molt positiva, del projecte del centre recreatiu i turístic que ens va portar Port Aventura.

Què diu la llei de l'any 89? La llei de l'any 89 ens permet desenvolupar un centre recreatiu i turístic. Què és? Un conjunt d'actuacions que creen un actiu turís-

tic, amb l'oci, amb parc temàtic, amb comerç, amb esport, amb residencial, amb hotel, amb atraccions, etcètera. D'aquest centre se n'ha desenvolupat al voltant d'un 45 per cent, bàsicament el parc temàtic, l'àmbit hotelier i l'àmbit del golf, i n'ha quedat pendent de desenvolupar un 50, 60 per cent. Què no s'ha fet? Zero per cent de residencial, zero per cent de comercial, zero per cent d'esportiu. Per tant, estem al mig d'un projecte.

Què ha aconseguit aquesta llei de l'any 89? Valorem-ho. Per què és bona aquesta llei? Primer, perquè aquest Parlament va regular inversions privades, totes, el cent per cent, inversions que han fet el que els ha demanat aquesta llei, unes inversions que han complert aquest marc normatiu i que són i que representen al llarg d'aquests anys gairebé 1.000 milions d'euros d'inversió privada.

A més a més, aquesta llei ens ha portat més de 56 milions de persones, de turisme, a poder participar en tots aquests anys del centre recreatiu i turístic. I cada any genera 720 milions d'euros de negoci, que representen un 25 per cent del PIB del sector turístic de la Costa Daurada, a més a més de crear llocs de treball. Aquest estiu mateix ho deia el conseller: entre directes i indirectes, a Port Aventura, més de vuit mil llocs de treball. I, a més a més, ha ajudat a enfortir i a liderar el projecte de marca del turisme familiar de la Costa Daurada. I una cosa que ara ja no hi donem tanta importància perquè ja la tenim allà a la costa, allà a les nostres terres, que és desestacionalitzar la temporada. Abans la temporada anava des de mig juny a mig setembre, i ara la temporada dura sis i set mesos, gràcies a aquesta llei i gràcies a aquesta inversió. Per tant, un motor dinàmic, de dinamisme, que s'hi suma també, doncs, l'àmbit de recerca de la Rovira i Virgili, etcètera.

I han passat vint-i-cinc anys i ara convé una actualització, convé una remodelació per actualitzar-la, per adaptar-la a les demanades actuals, per ajustar-la a les necessitats del sector i a l'oferta turística necessària. Aquesta llei necessita un nou impuls, per això es presenta aquest projecte, aquesta modificació, per enfortir i millorar l'oferta turística al Camp de Tarragona i de la Costa Daurada i del conjunt del país. Perquè hi ha una realitat, que és que Europa s'ha fet petita, i que necessitem una nova divisió, i que necessitem nous mercats. I aquesta reforma permet obrir-nos a nous mercats, com és el turisme de negoci, que és cap on va orientat d'una forma important, i com és el turisme familiar asiàtic, que també s'hi orienta d'una forma important.

Per tant, parlem d'una nova divisió que demana una nova dimensió de nous productes per a nous mercats. I de la mateixa manera que els diputats, i que els agents territorials, i el Govern liderant-ho, i el sector turístic, l'any 89 van fer una bona llei –ara tots ens n'alegrem, d'aquests fets i d'aquestes conseqüències positives–, ara modificarem aquesta llei dels CRT per obrir-nos a nous mercats, de turisme de negocis i de turisme familiar asiàtic diferents, compatibles amb el turisme actual –compatibles amb el turisme actual–, i que ajudaran a enfortir el projecte turístic de la Costa Daurada, del Camp de Tarragona i de Catalunya.

Quines són, a grans trets, les modificacions? Les deia el conseller: horaris comercials –aquest Parlament n'ha parlat molt, d'horaris comercials–; regulació del joc, perquè quedi clar qui toca què i què toca què, i perquè al parc temàtic no n'hi hagi, de joc, i delimitar-ho, i marcar bé les normes i el marc jurídic. I també les modificacions urbanístiques, amb un pla director urbanístic; justament, un pla director urbanístic, com el Govern anterior va fer les àrees residencials estratègiques amb un pla director urbanístic, de la mateixa manera. Doncs bé, aquesta llei també ho permet; si anteriorment es podia fer, ara entenem que també es pot fer.

A més a més, convé tindre unes consideracions finals.

Primer de tot, una mala notícia, senyora Grau –una mala notícia. Jo ja sé que a vostè, igual que al senyor Sabaté, això de Benidorm i de Macau els agrada molt, i que..., els veig una certa obsessió amb aquest tema. Una mala notícia: els he de dir que el CRT no serà ni Benidorm ni Macau. El CRT serà el que ha estat fins ara: un motor i un impuls turístic de la Costa Daurada, que mantindrà la nostra identitat del projecte turístic i que es basarà en la qualitat, en la qualitat que ens ha fet líders, i, a més a més, que ens obrirà a nous horitzons i als mercats d'una forma important. I, en tot cas, aquest Govern, de la mateixa manera que ho va fer en el seu moment, garantirà que això sigui un actiu positiu per al territori.

Segona. No ens posem la bena abans de la ferida –no ens posem la bena abans de la ferida. La història es repeteix, i aquí, abans, doncs, això s'ha pogut dir. Senyora Grau –l'aprecio–, Iniciativa, posant en dubte, eh?, el debat aquí al Parlament, al llibre de sessions..., Iniciativa, què deia sobre aquell projecte? «No convé instal·lar aquests projectes dins del territori català. Quina influència hauria de tenir en l'impacte ambiental, quina influència hauria de tenir en el desenvolupament socioeconòmic en aquella zona en què es pretén implantar, atesa la inversió aquesta, de manera indirecta, que es genera en aquest territori?» Per exemple, ja s'ha vist el dinamisme econòmic que ha portat Port Aventura, i vostè exposaven els mateixos dubtes en aquells moments. O, per exemple, el mateix que s'ha repetit aquí: «Aquest projecte de llei està fet molt d'acord amb característiques..., a una empresa d'una forma determinada», quan això no és cert, que el que fem és modificar un projecte de llei i obrir-la al mercat i obrir-la a les diferents possibilitats.

Per tant, aquests dubtes que hi van haver l'any 89, sobre l'empresa, sobre l'impacte ambiental, sobre l'efecte econòmic..., bé, escolti'm, això és un projecte de llei, ara s'obrirà en comissió; se'n pot parlar. Jo crec que al Camp de Tarragona, que a la Costa Daurada, que al conjunt de la demarcació del territori necessitem consens en temes tan importants com aquest. Convé que en parlem, convé que intentem trobar el màxim acord possible. I aquest és l'esperit que oferim, que ofereix el Govern i que ofereix Convergència i Unió. Perquè hi ha una realitat, que són els noms i els cognoms de les persones i de les famílies, de les 68.000 persones de la demarcació de Tarragona que estan a l'atur, 4.000 dels quals ja han enviat el currículum a la web de Barcelona World per veure si po-

den trobar feina. I per això ho fem, per intentar trobar un impuls econòmic. Perquè, si no, quina alternativa hi ha? Quina és l'alternativa que s'ofereix? Hi ha alguna altra alternativa que generi llocs de treball com aquesta, garantint la identitat del projecte turístic del nostre territori? N'hi ha alguna altra? A veure, ens l'ofereixen, ens ensenyen els papers, perquè de moment el més calent és a l'aiguera.

I, escolti'm, una altra idea: tenim una oportunitat, al Camp de Tarragona i a la Costa Daurada tornem a tenir una oportunitat, al sud de Catalunya tornem a tindre una oportunitat. Com diu aquella cançó dels Manel: «Tenim una oportunitat, / ha, ha, ha! / A veure què en fem.» M'entén? I espero i apello a la responsabilitat, a la responsabilitat de tots els partits, que també governen a Salou, que també governen a Tarragona, que tenen responsabilitats de govern en aquests termes i en aquests àmbits. Estic convençut que amb aquest consens i aquesta voluntat i aquesta necessitat i la força que pot tenir de dinamisme econòmic serà un bon projecte per a Tarragona, per a la Costa Daurada i per a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga. Hortènsia Grau Juan demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Grau...

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Per reiterades i...

La presidenta

No, per reiterades al·lusions?

Hortènsia Grau Juan

...i reiterades al·lusions.

La presidenta

Un moment. Té quaranta segons, amb el benentès que quan s'acabin se li treu la veu.

Hortènsia Grau Juan

Quaranta segons, presidenta. Malgrat totes les reiterades al·lusions, plantegi's com és que Convergència acaba..., si tan bona és aquesta llei, si és igual que la del Port Aventura, com és que vostès avui l'acaben aprovant en solitari? El mateix que ha dit el president per a la LOMCE, apliquin-s'ho a aquesta llei, i potser això els farà replantejar el problema real que té aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

Passarem ara a la votació conjunta de les tres esmenes a la totalitat, presentades pel Grup d'Iniciativa per Ca-

talunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup Mixt i el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

El senyor Lucena, abstenció, no? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 25 vots a favor, 48 nos i 58 abstencions.

De conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa continuarà la seva tramitació.

I suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reiniciem la sessió, malgrat que estiguem en família. Família reduïda, la tradicional, eh?

Proposició de llei

de modificació de la Llei 12/2009, d'educació (debat de totalitat) (tram. 202-00008/10)

Tenim el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, d'educació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, bona tarda a tots i a totes... Des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida presentem avui una proposició de llei de modificació de la LEC, de la Llei d'educació de Catalunya. Amb aquesta proposició de modificació de l'actual llei d'educació el que pretenem és, i ho dic des del començament, suprimir els concerts educatius a aquelles escoles que segreguen per sexes, aquelles escoles que avui encara a Catalunya fan una política educativa segregadora i segreguen els nens en unes aules i les nenes en una altra.

Hem de recórrer –i començaré fent una introducció, segurament molt breu– a la història, per entendre per què van néixer i sota quins paràmetres van néixer aquestes escoles. Van néixer de la idea –espero que avui no sigui defensada per ningú– que els homes i les dones tenen funcions diferents a la societat i, per tant, necessiten un model d'educació també diferent.

Aquest va ser l'esperit fundacional d'aquestes escoles. A l'Estat espanyol no va ser fins a principis, fins a començaments del segle XX que no va guanyar força la coeducació, una idea que va culminar amb la Segona República i el seu model d'escola pública. Anys més tard, i després de la Guerra Civil, el règim colpista i feixista de Franco la va tornar a prohibir, la coeducació, i no va ser fins..., no es va tornar a desplegar a les aules fins l'any 1970, ja a les acaballes d'aquella dictadura fosca.

Per què considerem, des del nostre grup, que aquests tipus de concert no tenen sentit ni pedagògicament ni socialment? Doncs, perquè atempten contra el principi rector de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, un dels elements vertebradors de la LEC d'avui. En el seu moment el mateix Consell Consultiu va alertar, en el seu Dictamen 294, que aquest article contenia un redactat ambigu i contradictori; està clar, doncs, que aquella ambigüitat segurament era prou ben dissenyada amb l'objectiu de mantenir determinats privilegis.

Segons l'article *La pseudociència de l'escolarització per sexes*, publicat a diferents revistes i a diferents publicacions especialitzades, les diferències –que n'hi ha, cerebrals– entre els sexes no justifiquen una educació dual i l'únic que s'aconsegueix és augmentar el sexisme i solidificar els estereotips, i és que quan introduïm el rigor científic, també en aquests aspectes, s'imposa una màxima, aquella màxima que nosaltres defensem que diu que les aules han de ser mixtes com la vida quotidiana és també mixta. De la mateixa manera que la pedagogia comparada ho té clar, l'article 1 de la Convenció relativa a la lluita contra les discriminacions a l'esfera de l'ensenyament, de la UNESCO, firmada l'any 1969 per l'Estat espanyol, diu literalment –i llegiré–: «S'entén per discriminació tota distinció, exclusió, limitació o preferència fonamentada en la raça, el color, el sexe, l'idioma, la religió, les opinions polítiques o de qualsevol altra índole, l'origen social i nacional, la posició econòmica o el naixement que pretengui destruir o alterar la igualtat de tracte a l'esfera de l'ensenyament.»

Per tant, encara que la UNESCO no ho prohibeix i ho deixa a l'elecció dels estats, que es pugui donar una escolarització segregada per sexes, deixa ben clar que es produeix certa discriminació i, per tant, aquesta no hauria de venir avalada amb fons públics. Des de l'any 2009, any en què es va aprovar la LEC, Iniciativa i Esquerra Unida hem estat en contra d'aquest tipus de concert atès que entenem que no acompanya el principi de coeducació, precisament un dels pilars importants de la Llei d'educació. En aquells moments, tot i estar en el Govern de la Generalitat, Iniciativa i Esquerra Unida ens vam quedar en minoria defensant això, no vam aconseguir convèncer els nostres socis de govern, ni el Partit dels Socialistes ni Esquerra Republicana, que aquell article feia mal a un model d'escolarització, que no apostava per la igualtat, per la coeducació i per la convivència entre els sexes. Ens felicitaríem molt que avui votessin a favor de la nostra proposició de llei i esmenéssim un error comès pel Govern d'Entesa en matèria educativa.

Aquella LEC que vam aprovar va ser, per cert, la primera llei educativa de l'Estat a establir que la separació entre nens i nenes és una opció amb dret a concert, per tant, va ser d'alguna manera l'avançadeta del que avui pretén també establir la tan blasmada avui, i també demà, LOMCE. Ara no només ho pensem des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, des de la UNESCO, com ja els he dit, o des del món de la pedagogia comparada, sinó que l'últim any hi ha dues sentències del Tribunal Suprem que van avalar, durant l'any 2012, la supressió de dos concerts educatius a dues escoles sexistes a Cantàbria i a Andalusia. En què es fonamenten jurídicament aquestes dues sentències? Defensen la tesi que suprimir aquests concerts no vulneraria ni el dret a la lliure elecció de centre per part de les famílies, atès que podrien continuar escollint centre, i tampoc no vulneraria el dret dels propietaris de les escoles afectades, atès que podrien continuar impartint el seu projecte encara que no fos sostingut amb diner públic, amb fons públics. Per tant, són centres que poden continuar existint, i així ho diu el Tribunal Suprem, però que no poden rebre subvenció de diner públic.

Sap vostè, senyora Rigau, qui va ser la primera persona a posicionar-se en contra del Tribunal Suprem i a favor d'aquest tipus d'escoles? Doncs va ser el ministre Wert, el ministre d'Educació, i és que, per molt que de vegades vostès ens fan veure que es barallen, quan es tanquen les càmeres, quan la societat potser no mira, vostès comparteixen les mateixes polítiques de retallades, comparteixen el mateix model educatiu, i ara veiem que comparteixen, també, el mateix tipus de segregació dins de l'escola.

Presentem, per tant, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, una proposició de llei fonamentada en criteris científics, en criteris pedagògics i, fins i tot, en criteris jurídics. Es tracta, doncs, d'una qüestió de voluntat política, de fer-la efectiva o no. I la política, també en l'àmbit educatiu, passa inexorablement per les prioritats, i aquestes prioritats queden molt clares quan fem un repàs dels tres anys de Govern de la consellera Rigau al front de la conselleria d'Ensenyament a Catalunya. Els donaré alguns exemples clars: el curs 2012-2013 va començar amb vint mil alumnes més i 1.700 professors menys; aquest present curs ha començat, també, amb vint mil alumnes més i amb tres mil professors menys. Molts professors interins i substituïts no han sabut fins al dia 12 de setembre el seu lloc de destinació, afectant una feina imprescindible en l'àmbit acadèmic, en l'àmbit educatiu, que és la preparació educativa.

Vostè ha imposat una retallada de sou i de jornada del 15 per cent als interins i als substituïts, a més de la retallada de la paga extra a tot el professorat. Ha gestionat uns nomenaments, aquest curs, que acabaran el 30 de juny, impeding que personal educatiu que ha treballat durant tot un curs no cobri els mesos de juliol i agost. Ha eliminat la jornada complementària del professorat per a tasques de correcció i preparació de classes. Continua el present curs amb 1.008 barracots, 5 escoles tancades o amb previsió de tancament, 62 línies de P3 públiques eliminades, i amb un incompliment

ment flagrant dels acords, de vegades per unanimitat, de la Comissió d'Ensenyament i Universitats d'aquest Parlament, per no oblidar la reivindicació que fem aquest matí a través del president del nostre grup sobre la gestió de les beques menjador.

Però és que, senyora Rigau, mentre vostè feia tot això, mentre vostè feia tot això el que no ha fet mai és eliminar els concerts a les setze escoles catalanes que segreguen per sexes i que suposen una inversió de 29 milions d'euros en partides pressupostàries. Per tant, tant vostè com a consellera d'Ensenyament, com el seu Govern, té molt clares quines són les seves prioritats i té molt clars els privilegis per als quals treballa.

Tenint en compte, doncs, que la construcció d'una infraestructura educativa, una escola, un institut, costa al voltant dels 3 milions d'euros, amb aquests 29 milions d'euros que invertim en escoles concertades que segreguen per sexes, avui, senyora Rigau, avui podríem tenir en marxa escoles com Els Aigüerols, de Santa Perpètua de Mogoda... Per cert, avui porto la samarreta de la comunitat educativa d'Els Aigüerols, reivindicant una escola que havia estat aprovada a la comissió parlamentària, que tenia partida pressupostària per construir-la i que ara vostè els ha dit que tancarà les portes el curs que ve, ja li dic que lluitarem a la institució i al carrer perquè això no es faci efectiu. Però és que amb aquests diners podríem avui també continuar en marxa, per exemple, les escoles Can Montllor, de Terrassa; l'Escola Xarau, de Cerdanyola; Els Quatre Vents, de Canovelles; El Castell, de Tona; Sant Baldiri, de Llíçà, o fins i tot la necessària rehabilitació de determinats equipaments com el Pau Casals, de Rubí; el Pau Vila, de Sabadell; l'Angeleta Ferrer i el Joan Coromines, de Mataró, o l'Institut Cal Gravat, de Manresa. Per tant, senyora Rigau, vostè té unes prioritats i aquestes prioritats no són l'escola pública, aquestes prioritats són continuar mantenint els privilegis de determinades elits, també, d'aquestes escoles que segreguen per sexes. I entenc que avui, això s'evidenciarà amb la seva coincidència de vot amb el Partit Popular.

Per tant, vostè, que es barallen públicament quan es tanquen les portes i quan es tanquen les càmeres, defensen la mateixa política, defensen les mateixes retallades i defensen els interessos dels mateixos. Si avui aconseguim modificar aquest apartat de la LEC estarem donant un pas cap allà on l'educació catalana sempre ha tendit a anar, cap a l'escola inclusiva, on la llengua de l'origen de l'alumne, on la família, on l'origen social o l'origen nacional no fossin elements de segregació ni entre aules ni entre centres. Perquè jo li pregunto, senyora Rigau, igual que no defensem que hi hagi unes aules per als castellanoparlants i unes altres per als catalanoparlants amb diner públic com a mostra de bona convivència lingüística en aquest país, o igual que no seria de rebut que els fills de famílies amb pocs recursos estiguessin en una aula i els fills de famílies amb més recursos estiguessin en una aula diferenciada, amb fons públics, igual que passa això, senyora Rigau, com explica vostè que avui hi hagi nens en unes aules i nenes en unes altres en centres sostinguts amb diner públic?

Per tant –vaig acabant–, amb aquesta proposició que avui presentem des d'Iniciativa i Esquerra Unida, pretenem aconseguir tres objectius. El primer és prestigiar l'escola pública. No hi pot haver diferències de model educatiu tan considerables entre l'escola pública i l'escola concertada amb fons públics perquè estan vostès estigmatitzant l'escola pública. Segon objectiu seria el de garantir l'equitat. La igualtat d'oportunitats, senyora Rigau, comença per la igualtat entre homes i dones, en tots el sentits; aquesta igualtat també s'ha d'expressar dins de les aules. I el tercer objectiu és potenciar el valor democràtic de la igualtat. La primera mesura avui per educar amb valor democràtic de la igualtat és predicar amb l'exemple. En definitiva, aquesta proposició és una eina d'inclusió educativa.

Miri, senyora Rigau, les diferències, siguin del tipus que siguin, de sexe, de religió, d'origen social, d'origen nacional, que són positives que n'hi hagi, perquè això enriqueix la nostra comunitat, aquestes diferències, han de quedar fora de l'aula, i, si pot ser, eradicar-les també fora de l'aula si allò no garanteix la igualtat d'oportunitats. Però el que no pot ser i el que no pot passar mai és que aquestes diferències entrin dins de l'aula i encara menys que hi entrin de la mà de fons públics que paguem entre tots els catalans i totes les catalanes. Per tant, per fer efectiva aquesta màxima, cal modificar la LEC i impedir que amb fons públics les escoles puguin separar els nens i les nenes, obrir la porta a un tipus de segregació i permetre que precisament aquestes diferències entrin a l'aula.

Li dic, senyora Rigau, que segurament la vaga d'educació de demà serà un èxit, vostè ha de tenir clar que aquesta vaga és contra el ministre Wert, però també contra la gestió de la seva conselleria i contra polítiques com aquestes, que atempten contra la cohesió social al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes a la totalitat, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Molt honorable presidenta, honorable consellera, senyors i senyores diputats, tenim sobre la taula un tema que està començant a convertir-se en un clàssic aquesta legislatura: les escoles diferenciades i el seu concert.

El Grup d'Iniciativa, d'acord amb un seguit de consideracions històriques, sociològiques i ideològiques, com expliquen en l'exposició de motius, proposa, doncs, la supressió per llei dels concerts d'aquestes escoles.

Jo, d'alguna manera, me n'alegro que es presenti aquí aquest debat, perquè porta un punt podríem dir d'elevació en el debat d'aquest Parlament i de diferenciació; és a dir, més enllà de les batusses per l'autodeter-

minació, parlem d'alguna altra qüestió que interessa la ciutadania.

El tema del qual parlarem té diverses vessants: ideològica, pedagògica, jurídica, política. I el que voldria en aquests minuts és demostrar o intentar explicar per què, des de totes i cadascuna d'aquestes vessants, la proposta del Grup d'Iniciativa és desenfocada, al nostre entendre, equivocada, i, per tant, prescindible i rebutjable. Per això, senyors i senyores diputats, hem presentat la nostra esmena a la totalitat.

Però anem al text que ens presenten vostès, des d'un punt de vista ideològic. Mirin, aquí s'està demanant per llei que es prohibeixi el concert a les escoles que diferenciï per sexe. Tenim un plet al davant, dos models: a una banda, el model escolar que vostès defensen, intervencionista i estatista; per alta banda, el que defensa el nostre grup, liberal i social. Aquí el que està en discussió és si optem per la llibertat o per la restricció, per la capacitat d'elecció o per la imposició, per la societat o per l'Administració. I nosaltres, senyors i senyores diputats, optem per la llibertat i per l'elecció dels pares; nosaltres advoquem per la societat.

Ja sabem –ja sabem– que vostès tenen una certa «querència» per la planificació estatal i per l'enginyeria social. A vostès els agrada planificar-ho tot des d'un despatx, decidir com ha de ser la societat del present i del futur. Nosaltres preferim aquell vell principi liberal: deixem que cadascú tingui el seus somnis i defineixi també quins són els seus malsons. Deixem que cada família decideixi quina és la millor educació per als seus fills. O és que potser vostès en saben més que els pares?

L'any 2009, el Partit Popular català va presentar un text alternatiu a la llei educativa de Catalunya, pactada entre el PSC, Convergència i Unió i Esquerra Republicana. La nostra proposta era clara i nítida: apoderament dels pares i dels centres. Nosaltres advocàvem perquè els centres tinguessin autonomia per elegir el seu model educatiu, el seu perfil pedagògic, la seva opció lingüística, i que els pares després tinguessin llibertat per elegir quins centres volien per als seus fills. Ens semblava una opció raonable i compartida per molts ciutadans. Això, doncs, la majoria de la cambra no ho va considerar escaient.

Però jo repeteixo, senyors i senyores diputats, que el fons de la qüestió que avui debatem no és un tipus d'educació concreta, de la qual després parlaré; avui es contraposen dos models d'educació i de societat: un model dona el poder als ciutadans; l'altre, a l'Administració pública. Nosaltres no defensem avui la causa de la diferenciada; nosaltres defensem la causa de la llibertat dels pares i mares per triar el centre que creguin més escaient per als seus fills.

Però, mirin, encara voldria afegir una cosa sobre aquest punt, una qüestió semàntica, important. Vostès tenen tota la legitimitat, tota la legitimitat i tot el dret, a voler tombar l'educació diferenciada, però no tenen legitimitat i no tenen dret a parlar de segregació. Els preguem més cura en el llenguatge, perquè el que ens estan dient, el que estan dient a milers de pares i mares de Catalunya és que són uns segregadors, és que

volen la segregació dels seus fills. I això és intolerable i no ho podem permetre.

Bé, vista la perspectiva ideològica, anem a la pedagògica. Quedi clar que el Partit Popular no pensa que l'educació diferenciada sigui millor, no ho pensem, aquest no és el nostre posicionament. Nosaltres el que considerem és que el millor sistema educatiu és que els pares puguin triar els seus centres. El que pensem és que l'educació diferenciada és un model pedagògic vàlid, i, com a tal, no es pot arraconar de l'oferta educativa. Pensem que tots els pares i mares, i no només aquells amb recursos econòmics –no només aquells amb recursos econòmics–, tenen dret a elegir aquest model si és el que prefereixen. És el que trobem raonable i, per tant, ofertable.

Però què els molesta a vostès, què els molesta? Home, jo ja sé el que els molesta, ja sabem el que els molesta. És evident, és conegut, és nítid. I tenen dret a estar molestos. Però no tenen dret a imposar-nos a tots la seva incomoditat, embolcallant la seva proposta amb arguments pedagògics.

Jo, si em permeten, donaré alguna dada, perquè, com saben, la ignorància és el principal enemic del progrés. (*Remor de veus.*) Miri, aquest estiu passat –aquest estiu passat– vam conèixer..., aquest estiu passat vam conèixer diverses dades... Si us plau, una mica de... (*Pausa.*) És veritat, el dret a saber a vegades molesta, però ara els donaré algunes dades. Aquest estiu passat es van conèixer les dades sobre alguns col·legis britànics, els millors col·legis britànics, entre ells, entre les deu millors escoles, hi havia escoles diferenciades. Clar, clar, diran, home, escoles d'elit –escoles d'elit–, d'aquestes de corbata i tal. Doncs, no; mirin, escoles públiques. Estem parlant només de model públic. Ja sé que aquestes dades potser no els interessin, però deixin que els pares, deixin que les mares triïn si volen aquest model. Des de fa un decenni, als Estats Units estan proliferant les escoles públiques també diferenciades. Als barris de l'alta burgesia? No, a les zones menys afavorides, amb l'objectiu de potenciar els resultats acadèmics dels estudiants. El mateix Obama, que suposo que és un retrògrad, doncs, també ho ha potenciat darrerament.

Però mireu cap a Europa. Fixem-nos en Alemanya –fixem-nos en Alemanya. Sap qui ha impulsat experiències d'educació diferenciada a Berlín i Renània? Els democristians? No. Els liberals? Tampoc. La socialdemocràcia i els verds. Suposo que són la contrareforma europea, no, aquests partits?

O també podria interessar-nos llegir, doncs, sobre aquesta qüestió, l'informe que va fer el Consell Superior de l'Educació del Quebec. Ho dic perquè, potser, si ve del Quebec –potser, si ve del Quebec–, deixem de banda alguns prejudicis ideològics i ens el llegim amb una mica més d'atenció.

Vostès presenten una preocupació justa, raonable, legítima; tenen el neguit que l'educació diferenciada reprodueixi rols de gènere i limiti el potencial de les noies. Com dic, és una preocupació oportuna i justa. El que passa és que les dades no semblen confirmar la seva hipòtesi. Penso, per exemple, en un article recent

de Marie Duru-Bellat, una famosa pedagoga francesa. O, per ser més concrets, en l'aparent paradoxa que ens presenten les dades estadístiques. Resulta que el percentatge de noies que estudien carreres tècniques provinents d'escoles diferenciades és més alt que la mitjana i resulta que el percentatge de nois que estudien magisteri –una professió abans feminitzada– que provenen d'escoles diferenciades, doncs, és més alt que la mitjana.

Hi podríem buscar explicacions pedagògiques, però crec que no és la tasca; del que es tracta és simplement de saber que l'esmentada perpetuació de rols de gènere no està provada científicament, sinó més aviat al contrari.

I el que està clar en qualsevol cas és que l'educació diferenciada no discrimina, com diu la convenció de l'ONU, perquè vostè, senyor Mena, ha citat el punt 1 d'aquesta convenció, però no el punt 2 –no el punt 2–, on diu que l'educació diferenciada no és cap mena de discriminació. Per tant, home, el que no podem fer és citar només una part de les coses.

Jo ho reitero, senyors i senyores diputats, parlo d'educació diferenciada perquè ho han portat vostès, no perquè el Partit Popular pensi que aquest és el millor sistema educatiu. Fixi's, de fet, la majoria dels nostres diputats, la immensa majoria, no porta els fills a escoles d'educació diferenciada. Per nosaltres, quin és el millor sistema? Doncs la lliure elecció dels pares entre múltiples opcions.

I què diuen les sentències? –les sentències. Doncs, sobre aquest afer, hi ha una jurisprudència variada –hi ha una jurisprudència variada. Per exemple, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Tribunal Superior de Castella - la Manxa, el Tribunal Superior d'Astúries, han fallat a favor d'aquesta opció.

És veritat que vostès esmenten una altra sentència, i molt rellevant, per cert..., dues sentències, molt rellevants, per cert, que són les sentències del Tribunal Suprem. I el seu contingut és clar. Què diu el Suprem? –què diu el Suprem? El Suprem diu: «Primer, l'educació diferenciada no atempta contra la Constitució i, per tant, és plenament constitucional. Segon, d'acord amb la llei educativa de Zapatero, els concerts a les escoles diferenciades hauran d'acabar caient.» Això ho diu el Suprem, així de clar i català, i nosaltres ho reconeixem.

I crec que és interessant que ho reconeguem, perquè d'aquí se'n desprèn una conseqüència claríssima: només gràcies a la reforma educativa impulsada pel Partit Popular, que ja està aprovada al Congrés, aquestes escoles podran mantenir el concert. És gràcies a la reforma educativa del Partit Popular que milers de pares, a Catalunya, mantindran el seu dret a escollir aquest sistema educatiu.

Em sembla, consellera Rigau, que això també caldria reconèixer-ho. Seria de justícia que, entre tant bescantament de la llei del Partit Popular, també reconeguéssim avenços, perquè suposo que vostè està d'acord amb mi que hi ha vida, coses i principis més enllà de la llengua.

Avui molts han parlat i parlaran de la llei d'educació del Partit Popular. Doncs, bé, jo els reto a una cosa –els reto a una cosa. Presentin-se vostès davant de la comunitat educativa, d'un claustre de professors, i diguin-los mirant als ulls: «La LOGSE que van aprovar el Partit Socialista, Convergència i Unió i altres grups ha estat un èxit.» La LOGSE. Si no comencen a riure tots, doncs, en seguim parlant. D'acord?

Queda assentat, doncs, el principi ideològic, pedagògic i jurídic que ens porta a presentar una esmena a la totalitat. Voldria tancar, presidenta, amb un apunt polític.

Vostès van ser al Govern set anys –set anys– i vostès van mantenir els concerts d'aquestes escoles. Ara els agafa un rampell –un rampell–, a vostès i altres grups, els agafa un rampell i pensen que trauran alguns vots d'aquesta qüestió. Doncs, fixin-se, potser trauran alguns vots, però no trauran les conviccions de milers de pares i mares de Catalunya que en exercici de la seva llibertat i de la seva responsabilitat elegeixen l'escola diferenciada per als seus fills.

Potser trauran un dia els concerts, potser els trauran, i convertiran escoles obertes en escoles d'elit exclusives per a aquells que s'ho puguin pagar. Potser, senyors i senyores diputats. Però al Partit Popular no ens trauran un convenciment ferm i contundent: els pares saben millor que l'Administració què és el millor per als seus fills i tenen dret a escollir lliurement la seva escola.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat l'il·lustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera d'Educació, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat aquesta esmena a la totalitat perquè creiem que la proposició de llei que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, doncs, no és necessària i no és de menester.

I, per aquesta raó, el nostre grup parlamentari ha presentat aquesta esmena a la totalitat. No ho ha fet des de l'òptica de creure o d'entrar al debat de quin és el millor model educatiu. De fet, nosaltres sempre hem tingut una preferència, que l'estableix la LEC, que l'estableix el nostre propi partit, i que, per tant, no és un altre que el de l'escola mixta. No obstant, el debat aquí, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, es caracteritza més amb un toc d'oportunisme que no pas amb un toc de pedagogia real.

Però anem a l'arrel de la qüestió, què és el que es planteja. Es planteja la modificació de la LEC, es planteja la modificació d'una part de la LEC. I la LEC és una

lleï que ha donat molt i molt que parlar, positivament, en aquest Parlament i en aquest país.

Quan es va fer la LEC, senyores i senyors diputats, es va fer quelcom molt necessari i bàsic en un parlament, que es diu «negociar i intentar trobar acords» entre diferents postures i entre diferents partits polítics. La LEC, senyores i senyors diputats, tenia l'opció de treure el concert a aquestes escoles, i no ho va fer. Per altra banda, podia haver fet el contrari, prioritzar-les, i tampoc ho va fer. Què va fer? Va establir com a preferents aquells centres d'educació mixta, aquells que són la gran majoria dels centres educatius del nostre país, però va permetre també, en segon lloc –per tant, establint un ordre de prioritats: primer, l'escola, l'educació mixta; després, la diferenciada–, que aquests centres tinguessin l'oportunitat d'accedir al concert de la Generalitat.

En aquest sentit, i quan parlàvem de la LEC, vam aconseguir una cosa que al carrer sempre es demana. Quantes i quantes vegades hem sentit allò que amb l'educació no s'ha de fer política? Quantes vegades ens hem pogut enorgullir a Catalunya que tenim una llei d'educació consensuada entre el Govern d'aleshores i el principal partit de l'oposició? Tenim una joia a les mans. Tenim un projecte legislatiu –vigent, per cert, perquè té una antiguitat de quatre anys– que ha permès donar exemple arreu; un projecte que és l'afirmació que l'acord és possible i que l'acord s'aconsegueix a base del consens. I el consens, senyors diputats, s'aconsegueix quan tots i cadascun de nosaltres estem disposats a renunciar a part de les nostres veritats per arribar al bé comú. Per tant, si tenim un projecte legislatiu que és àmpliament acordat, que és àmpliament vigent, quina necessitat tenim avui de polititzar-lo des d'una perspectiva tan i tan i tan concreta?

Nosaltres els parlàvem de generositat. Sincerament –i ho diem–, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan la consellera Rigau era diputada del grup parlamentari i no formava part del Govern, va tenir la generositat de buscar l'acord i, per tant, de no anar al conflicte polític amb un element essencial per al nostre futur i per a la nostra societat com era l'educació. I ho vàrem fer en ares del consens i del futur, però vàrem fer allò que se'n diu «un acte de generositat», generositat que, a vegades, els hem de dir que des del grup parlamentari que dóna suport al Govern trobem a faltar una mica des dels seus escons d'oposició.

Però, bé, en qualsevol cas, senyores i senyors diputats, aquesta llei és vigent, i vostès..., el Govern del qual formaven part la va aprovar i la va posar en valor.

Segona qüestió. Si volem que els debats d'educació que es duen a terme en aquest Parlament es basin en el reduccionisme i en el simplisme, fem-ho –fem-ho. Però no és positiu per al país. No pot ser que quan la majoria del temps que parlem d'educació aquí, en aquest Parlament, parlem de barracons i parlem de concerts a escola diferenciada. Tenim dret a fer-ho? Evidentment que tenim dret a fer-ho. Tenen dret a fer-ho? Tot el dret del món. És el millor per al país? No. No ho és –no ho és. És una forma de fer política i de fer de l'educació una eina de debat i de discòrdia política. Ho poden

fer? Sí. És positiu? No. I menys en un país que, ho reitero, té vigent una llei d'ampli consens que varen aprovar els partits que estaven al Govern, i vostès en una gran part de la llei també, i el principal partit de l'oposició. Per tant, senyor diputat, tinguem clar on som, perquè tampoc fa tants anys que el seu partit va marxar del Govern, i precisament aquell Govern que vostès enyoren i aquell Govern que vostès defensen! I els ho recordem: més enllà del sentit del vot que es duia a terme en aquest Parlament, per desenvolupar una llei s'havien d'aprovar diferents qüestions que a vostès els vinculaven, i, que nosaltres sapiguem, bé que les van votar. Per tant, a sant de què avui, si no és per oportunisme polític, ens trobem on ens trobem?

Però anem més enllà. Anem més enllà, i anem a l'arrel o a la qüestió concreta de per què som aquí i de qui ha fet què, per saber qui demana què, que és molt interessant; la política i les hemeroteques serveixen per trobar coses molt interessants que en un debat parlamentari es poden posar sobre la taula. Perquè fixin-se, senyors i senyores diputats, saben vostès qui va ser el partit que estava al Govern quan es va donar l'últim concert a una escola diferenciada a Catalunya? En el Govern del país hi havia el tripartit –o el quadripartit, perquè el senyor Mena no se m'enfadi–, però el regidor del municipi al qual es va adscriure aquesta última escola, aquesta llar d'infants en concret, una escola dels tres als sis, d'educació infantil, el regidor que va donar l'última ordre i que va, per tant, permetre que es pogués donar un concert a aquesta escola, saben de quin partit era, senyores i senyors diputats? D'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa! (*Remor de veus.*) Els mateixos que avui ens estan demanant d'una forma no massa clara que canviem tot això que s'havia fet abans i que, per cert, era en ares del concert.

Què volem fer nosaltres, senyores i senyors diputats? Què és el que volem fer? (*Veus de fons.*) Els regidors, senyor Herrera, tenen competència i tenen facultats a l'hora d'establir concerts. (*Remor de veus.*) Permeti'm, senyora presidenta, que continuï amb el nostre torn de paraula. Hi ha una qüestió que és imprescindible i que creiem...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Després el senyor Mena tindrà un altre torn; per tant, podrà respondre. (*Veus de fons i pausa.*) Continui.

Roger Montañola i Busquets

Gràcies, senyora presidenta. Què farà el nostre Govern, senyores i senyors diputats? Doncs, complir la LEC –complir la LEC–, complir aquella llei que aquesta àmplia majoria del Parlament de Catalunya va aprovar, que va ser un èxit de consens i que, evidentment, no volem tirar per terra al cap de tres o quatre anys de vigència de la seva existència.

Senyores i senyors diputats, podríem discutir sobre si uns són partidaris o no partidaris del model. Els ho reitero: Convergència i Unió és partidària d'una esco-

larització mixta, la qual cosa no vol dir que ens hàgim d'enfrontar completament amb aquells centres educatius que tenen l'educació diferenciada com a model educatiu, primer, perquè estem parlant de molt pocs centres a Catalunya, senyores i senyors diputats!, estem parlant d'entre setze, disset, divuit centres, no més. Per tant, aquest debat al final té un caire absolutament oportunista i no real.

El senyor Fernando Sánchez feia referència a la jurisprudència. Per tant, no cal tirar enrere i tirar de jurisprudència, però hi han elements reglamentaris i jurídics que justifiquen que això sigui així. I això és així i funciona bé, no funciona malament.

Per tant, hi ha una cosa que també és interessant que posem sobre la taula. Vostès parlen reiteradament del concepte «segregar», «segregació». Nosaltres parlàrem de «diferenciar». Jo sincerament no crec que cap pare que porta el seu fill a una escola diferenciada vulgui que el seu fill se senti segregat. En tot cas, opta per un model educatiu que diferencia..., que no és el nostre, ja ho hem dit, però que, en qualsevol cas, té la llibertat d'escollir-lo i té la llibertat, en tant que compleix totes les normatives, de rebre un concert per part de l'Administració pública catalana, per part de la Generalitat de Catalunya.

Un últim element, perquè, en aquesta mena d'intervenció que vostè ha fet iniciant, parlant de l'educació diferenciada i acabant als barracons –ja ens diran vostès quin símil tenen una cosa i l'altra–, ha fet una reflexió interessant; ha dit: «Si traguéssim el concert a aquestes escoles» –i l'ha situat al voltant dels 29-30 milions d'euros–, «ens estalviariem 29-30 milions d'euros.» I qui ens garanteix que aquests nens que algun suposat dia no tindrien concert no van a una altra escola concertada o pública? Per tant, a aquests nans també l'Administració pública catalana, estiguin en una escola diferenciada amb concert o sense concert, els hauria, òbviament, l'Administració, de pagar els estudis.

Per tant, no entrem en la demagògia, no entrem a trencar un document, no entrem a trencar una llei que va ser producte del consens, per una qüestió d'oportunisme polític. Aquesta és la raó per la qual som aquí avui: per defensar la LEC, per fer-la complir, per dir que és vigent i per dir que, independentment dels criteris diferenciats sobre educació que hi ha en aquest Parlament, tenim una llei que ens aglutina i que fa que cada dia el fracàs escolar es redueixi en aquest país de forma molt exitosa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Mena, per un torn en contra?

(Pausa.)

Joan Mena Arca

Miri, jo, per deixar-me d'eufemismes, faré servir el nom del que de debò estem parlant: estem parlant

d'escoles sexistes, que separen els nens i les nenes d'una aula a una altra. I aquí el senyor Sánchez Costa tenia raó: és un debat ideològic. Fixi's si és un debat ideològic que fins i tot ha hagut de sortir a defensar-lo Unió Democràtica. O sigui que és un debat amb tota la solidesa i amb tota la contundència ideològica que li cal també en aquest tema.

I vostè tenia raó en una cosa. Sap quin és el problema? Que aquesta llibertat no la tenen igual totes les famílies; aquesta llibertat de la qual vostè feia bandera, avui, ni a Catalunya ni a la resta de l'Estat la tenen igual totes les famílies. Vostè considera que una família en atur té llibertat? Vostè considera que una família desnonada té llibertat? Vostè considera que una família que està en una situació de vulnerabilitat social té llibertat? Les famílies que avui tenen llibertat són les famílies que vostè defensa, que són segurament aquestes famílies amb la butxaca ben plena. I en la democràcia la llibertat no hauria de tenir preu ni hauria d'anar en funció de la renda econòmica de cadascuna de les famílies.

I el que jo he pretès i he volgut deixar molt clar des del primer moment és que el que pretén Iniciativa i Esquerra Unida no és prohibir aquest tipus d'escola, no estem dient que es prohibeixin aquest tipus d'escoles. El que estem dient és que no es sostinguin amb fons públics.

I ja que vostè parlava dels models d'èxit, si vostè parla dels models d'èxit dels països nòrdics, allà ha de veure com el percentatge d'escola pública sobrepassa amb escreix el 90 per cent, a Finlàndia tenen un 99,8 per cent d'escola pública, i allà sí que estan prohibides aquestes escoles sexistes, aquestes escoles que segreguen nens i nenes. Per tant, senyor Sánchez Costa, sí que estem parlant d'aspectes ideològics i d'aspectes que tenen a veure també amb el contingut pedagògic.

Jo li ho reconec, perquè ho he fet a la primera intervenció: no vam aconseguir modificar aquest aspecte de la LEC. I per això vam votar-hi en contra des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, i la que llavors era portaveu d'ensenyament del nostre grup, la senyora Camats, va defensar que, tot i estar dins d'un govern, votaven en contra de la LEC per temes com aquest. No sé quants grups que han estat dins d'un govern han votat en contra de determinades lleis, perquè per convicció –no per guanyar vots, com vostè deia, sinó per convicció– hem defensat el que legítimament Iniciativa i Esquerra Unida considerem.

I al senyor Montañola jo li diria: clar, avui resulta que és que aquest model que ha permès la LEC no és ni el model del PP ni és el model de Convergència i Unió, però és el model que el PP i Convergència i Unió blindaran perquè continuï fent-se d'aquesta manera. Jo no sé si, senyor Montañola, aquestes escoles, algunes d'aquestes escoles, també s'han convertit en lobbys que els pressionen a vostès per continuar mantenint els seus privilegis. I els privilegis, ja li ho he dit al començament, han d'estar fora de l'aula, han d'estar fora del sistema educatiu. Perquè segurament..., no sé si vostè ho sap, però la senyora Rigau sí que ho sap: una de les condicions de Convergència i Unió per votar a

favor de la LEC va ser blindar els concerts educatius a aquest tipus d'escoles; aquesta va ser una de les condicions de Convergència i Unió per votar a favor de la LEC. I per això Iniciativa i Esquerra Unida vam votar en contra d'aquests articulats de la LEC, perquè no els compartíem.

I, senyor Montañola, no és una qüestió d'oportunisme, perquè aquesta proposició la tenim registrada des de la legislatura passada. És a dir, gairebé l'endemà d'haver-se aprovat la LEC, gairebé l'endemà, Iniciativa i Esquerra Unida ja estàvem en contra de mantenir aquests tipus de concert. I vostè, que ridiculitza el tema dels barracons i les retallades..., tot això, senyor Montañola... (*Veus de fons.*) Sí que els ridiculitza; igual que la consellera Rigau, quan parlàvem de beques menjador, ridiculitzava que a Andalusia la consellera d'Educació garantís tres àpats als nens i les nenes. Perquè vostès són especialistes a ridiculitzar aquelles propostes que deixen en evidència la seva falta de polítiques i la seva voluntat de no anar a l'arrel d'on hi ha el problema.

I li deia, senyor Montañola, que no es pot venir aquí a dir falsedats. Si els regidors tinguessin aquesta capacitat que vostè diu, per què, per exemple, a l'alcaldeia de Santa Perpètua de Mogoda, que està liderant que es construeixi una escola que ja estava dissenyada..., per què, liderat per una alcaldessa que és d'Iniciativa i Esquerra Unida, vostès no li fan cas? Si els regidors o les alcaldesses, els alcaldes, tinguessin aquest poder vostès avui haurien de construir l'escola Els Aiguersols, de Santa Perpètua, perquè l'alcaldeia lidera aquesta reivindicació. I vostès no ho fan perquè aquesta decisió...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Mena Arca

...és exclusiva –ja acabo– del Departament d'Ensenyament. Per tant, el que hem de fer –el que hem de fer– és garantir la igualtat i l'equitat dins de l'escola pública, perquè llavors la tindrem garantida dins de la societat.

La presidenta

Per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, la tesi de la nostra intervenció podria anar de la manera següent: Esquerra, des del moment en què es va començar a qüestionar si la LEC deia, permetia o no permetia, concertar escoles diferenciades o segregadores per sexe, sempre hem mantingut, per altra banda com ho va fer el Consell Consultiu en el Dictamen del Projecte de la LEC, que no cal modificar la LEC, sinó tenir voluntat política de no renovar els concerts que no s'adeqüin al marc legal, i en aquest

cas, doncs, l'escolarització diferenciada. I la nostra tesi també és que les escoles que segreguen per sexe no es poden concertar sense contravenir la LEC i la LOE, però que només cal una decisió política fonamentada i dialogada amb els titulars per part del Govern de Catalunya.

I ara passaré a desgranar la nostra tesi. En primer lloc, un repàs a l'ordenament jurídic, convencions internacionals a banda, que ja les donem, evidentment, per suposades. On es regulen els requisits per accedir al concert educatiu i la seva renovació? Doncs tant en la normativa bàsica de l'Estat com en la LEC, i en determinats decrets. Qui té la potestat reglamentària en matèria de concerts educatius? Doncs de manera compartida entre el Govern de l'Estat i el de la Generalitat, en el nostre cas. I això és així, que no ho era abans de la LOE, per una incorporació del Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés durant la negociació de la LOE, perquè anteriorment en la LOE la potestat era exclusiva de l'Estat espanyol. Perquè ara el que queda és que el Govern de l'Estat és qui ha d'establir els conceptes bàsics a què s'han de sotmetre els concerts. És a dir, no anem dient que tot depèn de la LEC, perquè per nosaltres sí que depèn només de la LEC, però hi ha una llei orgànica, i els tribunals, de lleis orgàniques, també hi entenen.

L'article 116.1 de la LOE estableix els requisits per accedir al concert educatiu, que són: oferir ensenyaments declarats gratuïts i satisfer necessitats d'escolarització. I el 116.2 estableix els criteris de preferència aplicables als centres que compleixin aquests dos requisits que he dit anteriorment, que són que atenguin poblacions escolars en condicions econòmiques desfavorables, o desfavorides, o que realitzin experiències d'interès pedagògic. I per sobre de tots aquests, les cooperatives com a fórmula, com a model, de gestió d'entre tots aquests centres. A més a més, la LOE limita els concerts a les disponibilitats pressupostàries, un tema que no és menor i que no té a veure amb la LEC, i als principis d'economia i d'eficàcia en l'ús dels recursos públics com a condició legal prèvia per aplicar els requisits d'accés al concert i els criteris de preferència. Aquest és el marc bàsic en què ens movem, que entenc que és prou clar.

Aclareix prou la LOE, però, el concepte de necessitats d'escolarització? No, no. Ho fa la LEC. Ara bé, la doctrina jurídica sí que fa interpretacions, que les fa en dos sentits. Un de majoritari, que diu: què són, necessitats d'escolarització? Doncs dèficit de centres docents per atendre població en edat escolar que no està atesa en els centres que hi ha. Molt bé. I n'hi ha un de majoritari, que sembla que és el que defensa el Partit Popular, que diu que, a més a més, també és necessitat d'escolarització satisfer el dret d'elecció de centre. Però que això, segons el Suprem, en diverses sentències..., el dret a l'escolarització gratuïta bàsica no inclou el dret a la gratuïtat en qualsevol centre privat, perquè per sobre de tot hi ha que els recursos públics no han d'acudir incondicionalment on vagin les preferències individuals, sinó que aquí hi entra, evidentment, el criteri de l'Administració educativa. I el Suprem el 92

va sentenciar en favor d'aquesta primera doctrina, evidentment, i la LOE hi aposta clarament.

El que sí que aclareix la LOE, i posteriorment van reblar el clau, com s'ha dit, el Suprem i successius tribunals superiors de justícia, és que no es poden concertar els centres que fan escolarització diferenciada per raó de sexe. És a dir que l'escolarització mixta és un requisit per a l'accés al concert. La LOMCE ja és una altra cosa, realment. Però això ja ho veurem. Però, al nostre parer, ja ho hem dit, això no ha d'obstar perquè s'apliqui el que diu la LEC, que nosaltres ja hem dit què és el que creiem i defensem que diu la LEC. Regula la LOE la renovació dels concerts? No concretament, i això toca a la legislació catalana, fer-ho.

Anem a la LEC. La LEC fixa com a principi rector, i per tant afecta tots els centres, estiguin sostinguts amb fons públics o no, la coeducació i el foment de la igualtat real entre homes i dones. Principi rector. I com a principi ordenador de la prestació del Servei d'Educació de Catalunya, és a dir, dels que reben finançament públic, concreta el principi d'educació en un model d'escolarització mixta, que a més a més ha de ser objecte d'atenció preferent. És a dir que els centres privats no concertats poden organitzar-se pel model d'educació diferenciada sempre que garanteixin l'efectivitat del principi de coeducació, però els concertats han d'adoptar necessàriament el model d'escolarització mixta, de manera que per nosaltres, i no només per nosaltres, l'expressió d'aquest article de la LEC, que sembla que a vostès els sobra, que ha de ser objecte d'atenció preferent, no fa sinó reforçar el requisit d'escolarització mixta, no el contrari. I la LEC regula, com els deia, necessitats d'escolarització, etcètera, que per nosaltres és important, però ara no hi entrarem, perquè parlem de segregada o diferenciada.

Què diu el Dictamen del Consell Consultiu 294, del juliol del 2009, sobre el Projecte de llei de la LEC? Doncs el mateix que diu Esquerra Republicana. Obro cometes: «En conseqüència, entre els principis de finançament per sostenir centres privats, siguin de caràcter ordinari –centres concertats– o no –centres subvencionats–, previstos al projecte, no es pot no tenir en compte l'article 43.1 del projecte» –que és el que vostès volen modificar– «la lletra d» –que vostès volen modificar– «del qual es refereix al “principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha d'ésser objecte d'atenció preferent”». I diuen: «Aquesta és una de les bases del sistema educatiu de Catalunya, que també afectarà els criteris de concessió de les subvencions als centres privats no concertats» –és a dir, va més enllà– «ja que els ajuts no es poden atorgar en contra dels principis generals d'aquesta llei.» Per tant, el que vostès volen modificar a la LEC ja hi és, a la LEC. Cal modificar la LEC? No. Una altra cosa és la renovació dels concerts, que ja en parlem.

Un darrer tema, i una reflexió, si se'm permet. La Llei de pressupostos generals de l'Estat 2013-2014. Han llegit l'article 15.8? Perquè els amics del Partit Popular ho tenen claríssim, eh? Evidentment, l'esmenarem, com d'altres, amb les esmenes als pressupostos de l'Estat. Diu que l'establiment que pertoca a l'Estat dels mòduls de concert..., colen que els mòduls seran plena-

ment aplicables en tots els centres educatius concertats, inclosos els d'educació diferenciada que escolaritzen alumnes d'un sol sexe. Ho dic per prendre'n nota, perquè hem de focalitzar tota la legislació que hi ha.

I una reflexió als companys també d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que ens l'apliquem nosaltres, eh? L'error, senyor Mena, no és la LEC. L'error va ser una decisió política l'any 2010. La LOE i la LEC ja eren vigents quan es van renovar el febrer, març, del 2010 concerts a Catalunya a centres que fan escolarització diferenciada o segregada. Hi ha fet referència el senyor Montañola, i té raó. Aleshores per qui estava integrat, el Govern? Nosaltres hi érem, vostès hi eren i el PSC hi era, i el Departament d'Educació i la presidència de la Generalitat estaven en mans dels socialistes. Podem debatre com va anar aquella renovació, les majors o menors oposicions internes que va haver-hi, que hi van ser, evidentment. Però el que és evident és que érem al Govern i es va produir. I això hauria de ser més motiu encara per ser rigorosos al màxim i mirar-ho tot molt més detingudament per tal de respectar la seguretat jurídica, per fer-ho amb diàleg amb el sectors, perquè és així com ho volem fer nosaltres.

I això és fa modificant la LEC, com volen fer vostès? No, en absolut –en absolut. Què defensem que cal fer, Esquerra Republicana? Què cal, més enllà del debat sobre diferenciada o que segrega per sexes? Doncs establir les bases d'un nou sistema de finançament equitatiu amb recursos públics dels centres privats que presten el Servei d'Educació de Catalunya, replantejar els concerts educatius atenent criteris claríssims que fixa la LEC: necessitat d'escolarització, disponibilitat pressupostària i compliment de la LEC. Perquè s'ha de tenir voluntat política. Aquesta és la base per afrontar que a l'actual situació de centres privats concertats n'hi ha que no tenen necessitat de finançament públic –i en una situació de col·lapse econòmic cal reprioritzar, és evident–, i que s'han de poder corregir situacions injustes, i que des d'un put de vista polític, perquè és polític i no és jurídic, bàsicament, la qüestió és si el centres que no necessiten finançament públic per funcionar han de rebre diners públics quan bona part de les escoles privades concertades i les públiques en necessiten més, de recursos, quan l'educació obligatòria no és plenament gratuïta en el nostre país, quan les famílies catalanes han de pagar una part que l'Administració no cobreix, vagin a la pública o vagin a la concertada. Com ens podem permetre en una situació de crisi econòmica i de retallades de finançar escoles que no necessitin finançament públic per funcionar? Aquesta, per nosaltres, és la clau: l'equitat, la igualtat d'oportunitats, més enllà de jocs dialèctics que hem escoltat avui aquí.

Per tant, Esquerra Republicana, per tot plegat, ens abstindrem, en aquesta proposició de llei. Sí, sí. I continuarem treballant, i els demanem que també ho facin, per les bases d'aquest nou sistema de finançament equitatiu, per trobar-hi el desllorigador, al mateix temps que es garanteix el diàleg i la seguretat jurídica a centres, famílies i alumnes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, jo crec que és evident, no? Pugem tots els grups parlamentaris, quan parlem d'educació, i diem que és l'aposta estratègica més important i de futur que pot fer un país; en termes socials, en termes econòmics, en termes de ciutadania.

Però a part d'admetre aquesta evidència jo crec que també n'hauríem d'admetre una altra, i és que el malestar que hi ha en aquests moments a l'educació és obvi. Demà hi ha una vaga general, però no fa falta que ens anem a demà, a totes les escoles del nostre país, a la majoria de les taules de família dels nens i nenes del nostre país. I el més greu que passa, jo no em confonc, consellera, és el ministre Wert, que, sincerament, és un esforç protocol·lari dir-li «ministre d'Educació i de Cultura», perquè no només retalla el 30 per cent del pressupost en educació, 5.200 milions d'euros, sinó que a més a més ha fet una llei que suposa un atac frontal al model d'escola pública i catalana. I, per tant, fa bastanta gràcia que s'omplin la boca de liberalisme, eh?, quan vostès no només fan dirigisme via BOE decidint quina empresa ha de portar els hospitals públics de Madrid, sinó que, a més a més, dia sí dia també, es posen en la boca «la igualación de todos los españoles». I, per tant, els demano també una mica menys de cinisme quan parlen.

Però, en tot cas, a part d'aquest malestar, hi ha un altre drama, quan parlem de les lleis d'educació de l'Estat espanyol, i és que des que va començar la nostra democràcia hem tingut set lleis d'educació. Només en tenim una de sanitat. I el drama –i el drama– és que quan tornin a governar les esquerres s'anul·larà, aquesta llei Wert, aquesta LOMCE que considerem intolerable.

I això és el que no volem que passi a Catalunya –això és el que no volem que passi a Catalunya– i que passi amb la nostra Llei d'educació. És una llei que no només beu del nostre Estatut d'autonomia, que ens va donar noves competències per exercir l'educació amb la igualtat d'oportunitats i l'accés a l'educació de tots els nens i nenes del nostre país, sinó que a més a més és una llei que beu del millor bagatge de la tradició pedagògica catalana. I, per tant, jo crec que és una llei que hem de reivindicar, feta amb un consens molt ampli; és una llei que defineix un model i que hem de preservar.

I, per tant, tampoc ens hem de confondre, independentment dels decibels que vostè utilitzi, senyor Montañola, perquè aquí ningú parla d'una esmena a la totalitat a la Llei d'educació de Catalunya. No parlem en cap moment d'una esmena a la totalitat a la Llei d'educació de Catalunya. Parlem d'una altra cosa, i jo també crec que convindria que tots poséssim el debat on toca. Perquè si bé és cert –si bé és cert– que la importància de la LEC és que estableix quin és el marc edu-

catiu i que després cadascú, cada govern, amb els seus accents, farà una política educativa diferent, tan cert és així que nosaltres varem impulsar i votar la LEC, i la política educativa que amb la mateixa llei fa la consellera Rigau..., doncs, home, no és que no ens agradi, és que creiem que està bastant equivocada quant a les prioritats i en el que es veu cada dia a les escoles d'aquest país. Però si bé és cert això, que defineix un marc amb què es poden fer polítiques educatives diferents, nosaltres també entenem –també entenem– que té sentit, preservant aquesta estabilitat, preservant el marc, preservant el model, adaptar-la, perquè en el món en què vivim avui, amb uns canvis de context que patim cada dia, preservar és canviar –preservar és canviar.

No reclamin que les lleis no siguin usades com un escut i les usin vostès com un escut. La llei és quelcom més viu, perquè fa quatre anys que apliquem la LEC. I, per exemple, i ara no parlem d'aquest article en concret de què ens parlava el senyor Mena, per exemple, la LEC també diu que l'oferta educativa s'haurà de planificar amb els ens locals i amb la comunitat educativa d'aquest país. I en la seva aplicació hem vist que això no és així, que això no acaba de funcionar. No té sentit, canviar-ho? Nosaltres creiem que sí, que si veiem que hi ha una part de la llei que hem aprovat que no funciona té sentit canviar-ho. Té sentit fer-ho en el cas dels ajuntaments per poder planificar conjuntament amb coresponsabilitat l'oferta educativa. Hi han molts i molts alcaldes, senyora Rigau, que es van assabentar per la premsa que vostès tancaven una línia i una escola en el seu municipi. Per tant, si no funciona, perquè és obvi que no funciona, canviem-ho. Però també, i ja ho parlarem quan toqui, en el cas de les escoles bressol. La LEC diu que són també competència, coresponsabilitat, de la Generalitat, i el que veiem cada dia –ho vam veure amb els acords que es van prendre a les diputacions les setmanes passades– és que aquesta responsabilitat vostè la traspassa als ajuntaments com qui no vol la cosa. Però els alcaldes saben molt bé del que parlem.

I també passa el mateix amb l'educació mixta. Passa exactament el mateix. A sant de què?, ens deia el senyor Montañola. Doncs miri: primera, a sant que hi ha una sentència del Tribunal Suprem a Cantàbria i Andalusia, i, en segon lloc, perquè el context ha canviat tant que mentre el nostre Govern feia una escola pública cada quinze dies el seu en tanca. I, per tant, el manteniment d'aquests concerts que ara ja per la jurisprudència no s'han de mantenir, perquè hi han les sentències del Tribunal Suprem..., crec que és millor per a tothom que quedi clar, que no hi hagi cap confusió en l'aplicació d'això, i que hem de passar del principi de coeducació al principi d'escolarització mixta. Jo crec que això seria avançar, entendre la llei en viu, com funciona, com s'aplica..., i una llei que depèn del context, depèn del context que vivim, un context, hi insisteixo, on es carreguen l'escola pública, la seva qualitat i la seva equitat. I, per tant, és necessari actuar.

En conseqüència, nosaltres votarem a favor que es tramiti aquesta proposició de llei. De fet, és molt similar a una proposició de llei que ha entrat el Grup Socia-

lista, que conté també modificacions d'altres articles. Hi insisteixo: no esmena a la totalitat al model, però sí adaptar alguns articles. I, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat que han presentat el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular de Catalunya. No sense sorprendre'ns una cosa, que és: quan es parla de nació, veiem unes aliances, no?, el Govern són el senyor Mas i el senyor Junqueras, i el cap de l'oposició, el senyor Duran, però quan parlem d'exercir la nació, d'exercir-la cada dia per als ciutadans de Catalunya, aleshores tornem a les aliances de sempre, perquè hi han coses que no tenen frontera. La ideologia no té fronteres, senyores i senyors diputats, i això també és practicar i exercir la nació catalana.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes. Presidenta, señores diputados, *con-sellera*, Iniciativa nos presenta hoy una propuesta de modificación de la Ley de educación que pretende suprimir las ayudas a las escuelas de enseñanza diferenciada, las ayudas públicas. Para ello, la exposición de motivos alude al siglo XIX, dice que la escuela antes era una escuela sexista, que clasificaba a niños y niñas por separado, alude al franquismo, a la República, a la Guerra Civil... Aquí, desde el atrio, se nos dice que es una ideología sexista, la que preside todo esto.

Bueno, nosotros no vamos a entrar en ese juego descalificador. Nosotros estamos también por la supresión de las ayudas públicas a las escuelas diferenciadas, pero sin descalificar, sin llamar a aquella parte de la sociedad que opta por este tipo de escuelas «franquistas», «preconciliares», «integristas religiosos»..., o al menos insinuarlo. Nosotros, lo único que decimos, desde Ciudadanos, es que con el dinero de todos no sufragaremos una modalidad educativa que diferencia a los niños de las niñas en aulas separadas. Yo creo que introducir este debate de esta forma y en esos términos con la exposición de motivos, eso sí que es lo antiguo. A ustedes les correspondería modernizar el debate, creo yo, porque cuando ustedes aluden a este tipo de cuestiones parece que no hayan oído a los partidarios de las escuelas estas diferenciadas, que, oiga, les aseguro que dicen todas las cosas menos que son sexistas. Ellos no nos dicen que tengan escuelas donde las niñas hagan costura y los niños maquetas de aviones, ¿eh? Esto ya no va así. Ellos lo que te alegan y te dicen es que en muchos países del mundo, y ellos mismos, tienen unos buenos resultados académicos. Y no blasonan de que las niñas salgan haciendo un buen macramé; te dicen que salen muchas ingenieras de sus aulas.

Entonces, la cuestión es meramente ideológica, de aquellos que creemos en una educación de un tipo o de otra. Pero no lo hagamos teñido de este dogmatismo con el que ustedes adornan su propuesta y la argu-

mentan, porque nosotros simplemente decimos a estas personas y a estos grupos sociales que no consideramos que el Estado deba sufragar esa opción, muy legítima, pero el que la quiera que se la pague. Esto es lo que decimos nosotros. Muy mayoritariamente, nuestra sociedad, muy mayoritariamente, opta por un sistema mixto de niños y niñas juntos.

Tal y como está presentada esta ley, también, nosotros votaremos a favor de que se tramite y en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas por el Partido Popular y por Convergència i Unió, aunque hay que decir que en caso de que se tramite nosotros pediremos que se defiendan ciertos intereses, que se defiendan los intereses de los padres que legítimamente han optado por esa educación diferenciada, y con esa expectativa que ustedes, desde el tripartito, y también Esquerra Republicana y el Partido Socialista, les brindaron en el año 2009 de una cierta permanencia de la legislación educativa. Entonces, a estos padres que han optado por eso, en caso de que prospere una ley de este tipo habría que garantizarles que la introducción sería progresiva y que aquella opción que desde nuestra autonomía se les brindó la podrían mantener. Igualmente habría que velar por el interés de los empresarios, que, en la confianza de que se mantendría el concierto durante unos años, optaron por ofrecer a la sociedad este tipo de opción. También que se escuche a la comunidad educativa, porque parece que a ustedes les gusta escuchar a las comunidades educativas solo cuando piensan que las comunidades educativas pueden pensar como piensan ustedes, pero también hay otras comunidades educativas, padres de alumnos, profesores, entidades educativas, que pueden pensar diferente y también tienen derecho a ser escuchados.

Y, por último, una ley así precisaría un mapa educativo que valorase bien qué necesidades sociales y educativas hay en cada sitio donde pueda estar enclavada una de estas escuelas para atender el caso concreto y no dejar desabastecida de enseñanza una zona concreta de Cataluña.

Ustedes estaban en el Gobierno cuando se aprobó esta ley de educación en el año 2009; Ciutadans votó en contra de esta ley; esta ley ha dado unos resultados desastrosos, ha dado unos resultados desastrosos en cuanto a fracaso escolar; nos sorprende que ustedes, ahora, después de dar luz verde a esta ley en el tripartito... (*Veus de fons.*) Bueno, pues entonces no hicieron que sus socios negociaran debidamente con Convergència i Unió. El caso es que ahora pretenden modificar aquello con lo que ustedes desde el Gobierno estuvieron de acuerdo.

En Ciutadans, en definitiva, creemos que el debate de la educación está en la calidad –en la calidad–, en la potenciación de la lectura, de la formación científica y matemática, de la atención especial a los alumnos que lo precisan. La reforma que ustedes proponen de la ley no tiene nada que ver con estas cuestiones de calidad, y no se refiere a aquello que nosotros, desde mi grupo, denunciamos como graves problemas de adoctrinamiento y de carencia de libertades en la escuela en Cataluña.

Que la enseñanza en la escuela sea monolingüe a ustedes no les importa, que no se cumplan las sentencias, que la única segregación que hay en las aulas catalanas de verdad sea la que se impone a los niños en la atención individualizada en las escuelas, que está proscriba en las sentencias del Tribunal Constitucional y del Tribunal Supremo. Esta es la única segregación que se practica en nuestras aulas, cuando se dice al niño castellanoparlante: «Ven aquí a la esquinita, ¿qué es lo que no has entendido?», o al niño que habla otro idioma que no sea catalán..., en vez de tener todas las lenguas vehiculares en la aula. A ustedes el adoctrinamiento les da igual; que en las aulas catalanas se falsee la historia, se hable de una versión determinada de *Els segadors* y de 1714, a ustedes les da igual, porque ustedes, como son dogmáticos, y eso..., se trata de dogmas del nacionalismo, pues entonces parece que se encuentran nadando como peces en el agua en esto. Hay *estelades* no solo en el exterior de los edificios catalanes, sino que ya están entrando en las aulas. Y esto lo sabrán ustedes como lo sabemos nosotros –como lo sabemos nosotros. A mí me contaba el otro día un padre de un niño de sexto curso de primaria que en su clase entró el director, habló con el profesor y en el tablón de anuncios del colegio colgaron una *estelada* que ponía «llibertat». Estas cuestiones que todos conocemos que ocurren en la escuela catalana son vergonzosas, propias de países totalitarios, adoctrinadoras, y estas cuestiones deberían estar erradicadas de nuestra escuela, y lamentablemente no lo están. Pero esto son cuestiones de las que se puede hablar para modificar la ley y para instar a este Parlamento a que haga cosas, y desde luego esto no se hace.

Hay muchos independentistas demócratas que estoy seguro de que estas cuestiones las ven fatal. Y ustedes, que son representantes del pueblo, deberían cuidar un poquito que en las escuelas catalanas –y, *consellera*, se lo digo a usted también especialmente– estas cosas no ocurrieran.

En definitiva, nosotros vamos a votar a favor de esta proposición de ley que presentan ustedes, aunque el modelo... (*Veus de fons.*) Sí, bueno, prospere o no prospere, y, oiga, aunque el modelo de Ciudadanos no tenga nada que ver con el suyo, aunque no tenga nada que ver con el suyo, porque no es un modelo basado en las banderas ideológicas, ni en las banderas nacionales, ni en el adoctrinamiento, ni en el modelo del fracaso escolar. A nosotros nos gusta un modelo en el que haya educación de calidad, que garantice la igualdad de oportunidades para que todos los alumnos, vengán de donde vengán, piensen como piensen en sus familias y tengan el dinero que tengan en su casa, tengan una enseñanza de calidad que les faculte para tener en el futuro una igualdad de oportunidades con el resto de sus compañeros.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Per posicionar el Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerreres. Volíem començar explicant que eren obvis, o molt previsibles, els arguments que han fet servir els grups polítics d'aquesta cambra. Esperàvem algun argument nou, esperàvem una explicació més raonada. En tot cas, han utilitzat allò que era previsible.

Òbviament, el Partit Popular ha defensat la continuïtat, de fet la idoneïtat, de tenir també escoles finançades amb diners públics que segreguen per raons sexistes, és a dir, segreguen per sexes la seva població. És obvi que la LOMQE –la LOMCE, en espanyol– eleva aquest finançament públic a escoles concertades que segreguen per sexe a rang de llei orgànica, blinda el finançament públic. Per tant, allò que les classes populars paguem també va a finançar escoles elitistes que segreguen per sexes, i això ho blinda la LOMQE, per tant, era lògic que sortís a defensar-ho, ha intentat fer una mica de sornegueria amb Iniciativa perquè abans estava al Govern, cosa que és fàcil; però, en tot cas, no ha aportat cap argument més.

De l'argument de Convergència volem rebatre'n també algunes de les seves parts, perquè no és cert que la LEC s'aprovis amb pau i amb un ampli acord. Serà més o menys un acord parlamentari, però es va aprovar amb vuit vagues, del sector educatiu, seguides –algunes amb més èxit, algunes amb menys èxit–, però, vuit vagues, un fort qüestionament del sector educatiu a la LEC, justament per punts com aquest.

És cert, ho ha dit la diputada d'Esquerra Republicana, que la LEC obre la porta a la voluntat política a l'hora de concertar, és a dir, de fer determinats concerts amb escoles privades, justament obre a la voluntat política la possibilitat d'acabar amb els concerts que el 2010, efectivament, un tripartit va tancar amb escoles que segregaven per sexe, ho segregaven el 2010, ho segreguen ara, eh?, és exactament igual, eh?, no ha passat res especial. La crisi ja havia començat, la manca de diners públics ja havia començat, és exactament igual.

Però és que, justament, la modificació de la llei, ho entenem nosaltres, l'orientava a evitar que sigui arbitrari políticament, és a dir que sigui fruit de la voluntat política d'un o altre govern que es puguin concertar o desconcertar escoles que no compleixen amb un valor democràtic bàsic, que, a més a més, contempla la mateixa LEC.

I, per tant, per això donem suport, òbviament, que es modifiqui aquest article, en concret, de la LEC, malgrat el meló que voldríem obrir nosaltres algun dia en aquest Parlament; però, en tot cas, ja arribarà el dia. Seria el meló de qüestionar durament alguns dels principis de la LEC que coincideixen plenament i estan en plena consonància amb la LOMQE.

Nosaltres volíem focalitzar quin és el problema exactament i per què comença a ser greu... –més simbòlicament que pressupostàriament en termes econòmics, però–, comença a ser greu mantenir aquests concerts a escoles que segreguen per sexes. En realitat, és greu mantenir els actuals concerts a bona part de les esco-

les d'elit, les quals continuen rebent finançament públic, com ja s'ha dit abans.

Parlem de setze escoles concertades, setze escoles privades que reben finançament públic que segreguen els seus alumnes per sexes i que representen a l'erari públic 20 milions d'euros. Vint milions d'euros amb les retallades que hi està havent a l'ensenyament públic, l'únic ensenyament possible al qual poden accedir la immensa majoria dels fills i filles de treballadors d'aquest país, l'únic... –no poden triar, no tenen opció a triar, eh?, no és veritat que els pares puguin escollir, tenen un sol ensenyament a accedir–, es treuen, d'aquest ensenyament, 20 milions d'euros, a més de totes les retallades que es fan, 20 milions, en concret, per finançar centres privats; que, entre d'altres, segreguen per sexe, a part de respondre a una doctrina conservadora, eclesial i religiosa, perquè són en la seva majoria centres pertanyents a l'església catòlica, apostòlica i romana.

Bé. Nosaltres l'educació la podem entendre de moltes formes i és obvi que des de diferents ideologies s'entén el fet educatiu de forma diferent. Hi ha l'educació entesa com una qüestió individual, eh?, com un progrés individual. I, per tant, es tracta que els pares i mares puguin escollir per al seu fill allò que més el formi i més competitiu el faci respecte a la resta de la població. Qui té diners s'ho pot permetre. Qui té diners té un ventall ampli d'escoles privades, moltes d'elles finançades amb els diners dels treballadors i les treballadores també, d'aquells als quals ara se'ls retalla l'escola pública, però que, a més a més, han de portar part dels seus impostos a finançar les escoles dels rics, i, per tant, poden triar entre models educatius que els permetin triomfar més en aquesta societat i perpetrar així les desigualtats.

Però, sobretot, l'educació l'entenem..., i ha estat una lluita constant durant molts anys de les classes populars d'aquest país per fer entendre que l'educació no era un fet individual, sinó que era, sobretot, un fet social i una política pública de primer ordre. Perquè era gairebé l'únic mecanisme del qual es podia dotar una societat eminentment desigual i desigualtaria i que continua provocant desigualtats, que se'n diu en termes abreviats «capitalisme» i que és ferotge a generar desigualtats. L'únic anivellador possible per a la gent que naixia de nou era un sistema públic d'educació que garantís la mateixa qualitat, els mateixos valors, les mateixes oportunitats per al conjunt de la població. Però que, a més a més, havia de ser eina de transformació. I en això s'hi han esforçat molts pedagogs: hi ha hagut molta lluita no només del sector educatiu durant molt de temps, sinó també de les forces socials, polítiques i sindicals de l'esquerra d'aquest país per fer entendre que l'escola era un mecanisme bàsic d'articulació d'una nova societat. Perquè molt difícil és canviar velles ideologies, velles religions en una població adulta, però més fàcil era fer societats noves o és fer societats noves a partir de l'educació en certs valors eminentment democràtics.

I és obvi que els concerts a escoles privades que segreguen per sexes ni respecten els valors democràtics ni ofereixen la igualtat d'oportunitats. I, a més a més, el

que és més fort, és que enlloc està demostrat... –perdó–, han hagut de recórrer... –el senyor Roger Montañola..., no, ara no recordo quin dels dos, han estat molt similars les exposicions–, a exemples de Regne Unit s'ha hagut de recórrer, eh?, perquè no n'han trobat de més a prop, perquè segregar per sexes no dona millors resultats acadèmics. És absolutament fals. És per ideologia que es segrega i és fruit de no compartir els valors democràtics majoritaris en aquesta societat i que fan, com a mínim en aquest aspecte, consens.

És cert, a més a més, volem també afegir-ho, que la principal de les segregacions que es produeix a l'actual LEC –i, per tant, sistema educatiu vigent, segurament a desgrat de molta gent aquí, però és el que hi ha– no és la segregació per sexes, la segregació per classe social, les diferents oportunitats que genera el sistema educatiu en el seu conjunt són molt més greus que no pas la segregació per sexes.

És molt més greu, també, la segregació per origen familiar. No ho oblidem. En aquest país les escoles concertades, aquelles privades que paguem entre tots, tenen un 7 per cent d'alumnat nouvingut, per dir una paraula senzilla, i, en canvi, la del sistema públic en té un 20 per cent, que, òbviament, necessita més recursos que no està tenint, que li estan disminuint molt més que a l'escola concertada, perquè, òbviament, la part de retallada proporcional d'una escola que és privada eminentment és més petita la retallada de l'Administració pública que no pas a l'escola pública, que depèn tota del finançament públic.

I, a més a més, ho hem de tenir present també, en entorns de més cultura, que normalment va associat a més classe social, la volguda elecció de centres per part dels pares i mares és molt més informada per a la gent de nivells culturals més alts que per la gent de territoris o nivells socials més baixos, que tenen zero o molt poca informació sobre quina és la possible escola que en el radi d'acció que poden poden escollir per als seus fills i filles. Per tant, el mite de l'elecció per als rics funciona i per a la majoria de la societat no funciona com es pretén en molts discursos.

Nosaltres també volem fer esment que demà hi ha una vaga, que esperem que sigui tot un èxit. Deia per ràdio, o almenys ho sentit per ràdio, la consellera aquest matí que potser al Principat seria més significatiu el seguiment de la vaga que a la resta de l'Estat, justament perquè la LOMQE no només imposa un model que és com la LEC però multiplicat per dos, sinó que, a més a més, es carrega la immersió lingüística, que va ser una de les poquíssimes conquestes substantives del període de transició en aquest país.

Però nosaltres volem recordar justament que la LEC va ser aprovada en aquest Parlament, que va comptar amb el suport de diferents forces polítiques, que la LEC està també i la vaga al Principat es convoca, també, en contra de la LEC, no només de la LOMQE. I és significativa aquesta diferència, perquè el sector educatiu no està reforçant el posicionament del Govern contra la Llei Wert, sinó que està dient que la Llei Wert és l'amplificació i l'oficialització dels principis rectors que ja contenia la LEC i contra la qual el

mateix sector educatiu ja va sortir vuit vegades al carrer a protestar i se li va fer el cas que se li va fer.

I, bàsicament, a on coincideixen aquestes dues lleis? I és important tenir-ho present per la mobilització que hi haurà demà. Coincideixen en un mateix escenari de retallades que afecten eminentment l'escola pública; coincideixen a voler aquella política d'autonomia de centres que aquí pren forma en el decret de plantilles, que bàsicament genera o significa una pèrdua global de garanties i drets laborals per als treballadors i treballadores, però, a més a més, un principi de trencament de la igualtat de centres, de pertànyer tots a una mateixa xarxa d'educació pública, perquè comencaran a crear-se diferències entre centres. Perquè solidifica el sistema dual on el conjunt de la població ha de finançar també les escoles privades, i, per tant, les escoles elitistes. Perquè continua mantenint la segregació per sexes i el finançament públic en aquestes escoles. I perquè, a més a més, defensa el manteniment amb fons públics de l'escola religiosa, d'una determinada religió en concret.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Roger Montañola i Busquets demana per parlar.) Senyor Montañola...

Roger Montañola i Busquets

Sí, per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Té quaranta segons, i li recordo que els quaranta segons...

Roger Montañola i Busquets

Seran menys, presidenta. Només un element per situar-nos on estem. Iniciativa de forma legítima fa aquesta proposició de llei per canviar aquest article de la LEC. Però hi ha una dada que és incontestable: quan Convergència i Unió va marxar del Govern, l'any 2003, hi havia 11.200 alumnes sota concert i que estaven en escoles d'educació diferenciada; quan vostès van marxar del Govern n'hi havia 14.000, per tant, molts més. No entenem el perquè de la seva proposició de llei.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 65 vots a favor, 43 en contra i 21 abstencions; per tant, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Proposició de llei

de l'autoritat del docent (debat de totalitat) (tram. 202-00042/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de l'autoritat del docent, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada..., ja pot començar.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Si us plau... –sí us plau–, diputades, diputats...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, vivimos tiempos en los que es más necesario que nunca buscar consensos, dedicar la política a escuchar a los ciudadanos y plantear soluciones a sus problemas con realismo, sin buenismos y trabajando por reforzar y ahondar en estos elementos de consenso. Pues bien, uno de los elementos indiscutibles de consenso en el ámbito educativo, tanto en el plano social como en el plano político, es la trascendencia y la influencia de la función docente como factor activador del sistema educativo como garantía esencial de la calidad y los mejores resultados de la enseñanza.

Pienso que estamos todos de acuerdo en que apoyar y valorar a nuestros docentes repercute directa y positivamente en uno de los ámbitos más importantes para nuestra sociedad que es la correcta y mejor formación de nuestros hijos. Motivar, incentivar y reconocer a los docentes, así como dotarlos de las herramientas que les ayuden a desempeñar su función son elementos básicos para conseguir un profesorado comprometido con su responsabilidad, que ayude a los alumnos a desarrollar sus capacidades en un marco de calidad y de equidad. Reconocer la función social de la labor docente y apoyar a estos profesionales es una de las reivindicaciones compartidas por los distintos sindicatos, que nos recuerdan que España es uno de los países de la OCDE donde mayor descenso ha sufrido la valoración social del profesorado, donde tenemos mayores problemas de desmotivación en el cuerpo docente; desmotivación que provoca falta de implicación, absentismo y abandono. Nos alertan de que el docente es uno de los cuerpos con mayor número de bajas por depresión y nos piden que trabajemos para invertir esta situación.

Todos somos conscientes del progresivo deterioro que la función docente ha ido sufriendo estos últimos años, y el resultado es que hoy los docentes no se sienten apoyados ni valorados, ni por la sociedad ni por la legislación. La sociedad es cada vez más diversa y cambiante, la pluralidad aporta elementos enriquecedores indudables, pero también conforma una sociedad mucho más compleja. La heterogeneidad de culturas y de costumbres complica la tarea de trabajar en un marco de valores claros y compartidos. Podemos verificar esta realidad en cualquier actividad que implique a un grupo transversal de ciudadanos, pero en la educación especialmente se visualiza, porque la educación y el entorno educativo es un fiel reflejo de lo que es la sociedad.

Los docentes viven en primera persona estos cambios y complejidades, se enfrentan a problemas nuevos y se ven obligados a asumir una responsabilidad educativa que no les corresponde y para la que muchas veces no están preparados. Los cambios sociales, el desprestigio de las instituciones, el abandono de muchas familias en el necesario respaldo al docente, han provocado que los profesores y los maestros pierdan autoridad y consideración. La reivindicación y la queja de los docentes, compartida y transversal, es la falta de un posicionamiento claro de su función en el entorno educativo, frente a alumnos y familias, y también como parte del claustro de profesores, de manera que puedan responsabilizarse de ejercer su labor formativa en un entorno de respeto, estabilidad y convivencia.

El docente es el responsable de desarrollar las capacidades de los alumnos, de transmitirles conocimientos y de formarlos en el espíritu crítico y los valores esenciales de convivencia de nuestro estado de derecho. Pero es evidente que ninguna de estas funciones se puede llevar a cabo si los docentes pasan, como nos cuentan, más tiempo pidiendo silencio o garantizando el orden en la clase que trabajando con los alumnos.

Estas funciones no se pueden realizar si los docentes se enfrentan a situaciones tensas, incluso graves, de indisciplina o de falta de respeto, que lamentablemente pueden acabar en episodios de violencia, de intimidación, insultos o vejaciones entre los alumnos o incluso frente al maestro o al profesor, y no solo por parte de los alumnos, sino también, a veces, lamentablemente, por parte de las familias.

No es este el ambiente propicio y positivo para que se establezca una fructífera relación de colaboración entre alumnos y profesor, porque todos, alumnos y profesor, son agentes y participantes activos del sistema educativo, pero es evidente que no todos participan con la misma responsabilidad. El docente debe ser el referente en el aula, el que conduce la clase y garantiza la impartición de la enseñanza, quien guía el aprendizaje y asegura a los alumnos su derecho a formarse y a aprender en condiciones de igualdad y de respeto mutuo.

Desde nuestro punto de vista los docentes carecen hoy de la herramienta que les permitiría ejercer con éxito y menores dificultades su responsabilidad en el sistema, y esta herramienta es la autoridad profesional del

docente, la consideración hacia su función y su persona por parte de toda la comunidad educativa, autoridad institucional que se suma a la autoridad que le confiere su saber y que es la que permite ejercer la labor docente y ser con ello garante del derecho constitucional a la educación.

La permanencia y paso de un alumno por un centro escolar debe ser también un ensayo de lo que será su vida en la sociedad, en la que cada cual es responsable de sus actos, todos estamos sujetos a unas normas que debemos respetar y existen personas o instituciones investidas de autoridad para hacerlas cumplir.

También el Consejo Escolar del Estado alerta sobre la necesidad de reforzar la autoridad del docente para crear y mantener un buen ambiente en las aulas, adecuado para el aprendizaje y el intercambio sosegado y enriquecedor de ideas, un ambiente que también parece que está íntimamente ligado a los resultados educativos.

La experiencia demuestra que la calidad de la enseñanza es imposible si no hay disciplina, disciplina para enseñar, para debatir, para aprender, para compartir, para respetarse y para escuchar. No cabe confundir en este punto autoridad con autoritarismo, pues desde nuestra posición asociamos el concepto de autoridad más al de *auctoritas*, ligada al prestigio, a lo importante, a lo que tiene valor, y no con la *potestas*, más asociada a la capacidad de imposición. No es una cuestión de poder, sino de dignidad y de legitimidad.

Tampoco cabe confundir un ambiente disciplinado con una restricción gratuita o negativa de la libertad. Lo disciplinado lo asociamos con un ambiente tranquilo y sereno, de respeto mutuo, donde cada cual ejerce su libertad para alcanzar los lícitos objetivos en el sistema educativo, sin deteriorar ni perjudicar la libertad ni los también lícitos objetivos de los demás. Se trata de alejarse tanto del autoritarismo como de la permisividad.

La autoridad es lo que permite al docente reconducir aquellas actitudes o comportamientos que entorpezcan en la libertad de alumnos o de profesor que entorpezcan el normal desarrollo de la clase. La autoridad es lo que permite al docente reconducir aquellas actitudes o comportamientos que persiguen objetivos incompatibles con la labor educativa y que vulneran los derechos de los alumnos o del propio docente en el entorno y sistema educativo.

Con esta proposición de ley, pretendemos garantizar con armonía el derecho de los alumnos a aprender y formarse y el derecho de los docentes a enseñar y formar en el marco más favorable de relaciones personales y en el ambiente de trabajo más adecuado.

Para nosotros el objetivo de la educación es la adquisición de conocimientos y capacidades, así como la formación de personas completas, críticas y respetuosas con los valores de convivencia de nuestra cultura, preparadas para aportar a nuestra sociedad continuando con éxito su formación o incorporándose al mercado laboral.

Entendemos que lograr estos ambiciosos objetivos sin restablecer la autoridad del docente, el prestigio y la consideración social de su trabajo es una tarea imposible.

Esta proposición de ley pretende abrir el camino mediante el reconocimiento de autoridad pública a todos los docentes, lo que implica reconocerles presunción de veracidad en sus informes y declaraciones, y permitirles disfrutar de la protección reconocida en el ordenamiento jurídico.

Pretendemos reforzar el pilar esencial de todo sistema educativo de calidad que prime el mérito y el esfuerzo y que eduque en la convivencia, el respeto y el sentido de la responsabilidad. Y este pilar son los maestros y los profesores, para los que entendemos y pretendemos prestigio social, reconocimiento institucional a su labor y respaldo legal a su autoridad.

Entendemos que es la obligación de la Administración valorar la labor de los docentes de manera objetiva, valorar los resultados de su trabajo en base a medidas objetivas y objetivos homogéneos, imparciales, pero para ello también nosotros tenemos que cumplir nuestra labor legislativa, dotando a los docentes de la protección y atribuciones necesarias para que puedan desarrollar su trabajo en condiciones adecuadas, de normalidad académica, en interés de los alumnos, en interés de las familias y del conjunto de la comunidad educativa y toda la sociedad.

La clave de esta proposición de ley que hoy planteamos es extender la consideración de autoridad pública, que la LEC reservó a los directores, a todo el personal docente. ¿Por qué? Pues porque entendemos que estos docentes no están menos implicados que el director con el mantenimiento del adecuado ambiente escolar, ni tienen menor responsabilidad como formadores y transmisores de conocimientos.

Y, por otra parte, vemos positivo que los docentes preserven en el entorno profesional una independencia respecto de la dirección que les permita legítimamente disentir y ejercer con suficiente libertad su responsabilidad para impartir la docencia y gestionar los grupos de trabajo escolar.

Extender la consideración de autoridad pública a todos los docentes también evita la concentración de poder que podría llevar a comportamientos arbitrarios.

La ley que proponemos se aplicaría sin distinción a todos los centros sostenidos con fondos públicos en Cataluña. ¿Para qué? Para garantizar la igualdad de alumnos y de docentes, y para el resto, para los centros estrictamente privados, en una disposición adicional establecemos autonomía plena, pero respetando un marco general que debería aprobar la Generalitat por decreto y que debería ser compatible con nuestro ordenamiento jurídico.

Los centros educativos deberían elaborar unas normas de convivencia de cumplimiento obligado y recíproco por alumnos y docentes. Creemos necesario que las conductas contrarias a la convivencia puedan ser sancionadas con justicia, eficacia y rapidez. Para ello, los centros definirán medidas explícitas de prevención y

resolución de conflictos, tipificarán las conductas contrarias a la convivencia y definirán medidas cautelares y acciones correctoras, según procedimientos ágiles, justos, equitativos, proporcionados y eficaces.

Planteamos en la proposición que el ámbito de aplicación de estas normas de convivencia comprenda el horario lectivo, pero también se extienda fuera de las aulas: actividades extraescolares, horario de patio, comedor, autobús. Adicionalmente, consideramos interesante que las normas de convivencia se apliquen también a aquellas situaciones o conductas externas al centro pero directamente motivadas o relacionadas con la vida escolar y que afectan a algún miembro de la comunidad educativa. ¿Para qué? Pues para evitar y corregir los graves y lamentables casos de acoso y de *bullying* que tienen lugar fuera del centro, pero que se relacionan directamente con el entorno escolar.

Estas normas obligarían de manera recíproca a todos los miembros de la comunidad educativa, porque es fundamental que los alumnos tengan a sus docentes y a sus directores como modelo de respeto y convivencia, profesionales que observan y respetan las mismas normas de convivencia, cuyo cumplimiento exigen a los demás. Igualmente aplicaría las normas de convivencia el personal no docente como garantía de que el centro consigue este ambiente que se plantea como objetivo y que se consigue entre todos.

Cualquier alumno percibirá que es más justo cumplir unas normas que todos y no solo ellos respetan; percibirán que se les exige cumplir lo que cumplen los demás. Planteamos que los alumnos estén obligados a reparar los daños que puedan causar, con la responsabilidad civil que pueda corresponder a sus padres o tutores. Y en el caso de que el perjuicio causado haya sido moral –es un supuesto no contemplado en la LEC–, proponemos la obligatoriedad de su reparación mediante la presentación de excusas y el reconocimiento de la responsabilidad de los actos.

Como garantía de la armonización de las normas que cada centro apruebe, planteamos, como ya hemos dicho, que el Gobierno de la Generalitat establezca por decreto el marco regulador general, acorde con el ordenamiento jurídico, lo que garantiza que ninguna norma de ningún centro vulneraría ningún derecho individual protegido por la ley.

Hemos creído necesario también que la ley prevea y permita la aplicación de medidas provisionales de carácter cautelar, ante conductas contrarias a las normas, que permitan que las actividades escolares queden garantizadas con normalidad, pero se exige proporcionalidad en su aplicación y se ciñen al ámbito de responsabilidad del docente, pues esta responsabilidad es la que el docente puede ejercer, la que puede controlar y por la que se le van a pedir resultados.

Nos parece conveniente que exista una instancia que pueda revisar y revocar, si procede, estas medidas cautelares, que sería el director, con el fin de mantener un criterio homogéneo en el centro. Pero tampoco queríamos que los docentes puedan quedar gratuitamente desautorizados, por lo que cualquier revocación de cautelares deberá estar, por ley, adecuadamente

discutida y justificada con el docente que las hubiera impuesto.

Para finalizar, la ley plantea en su segunda disposición adicional, la necesaria implicación institucional en el fomento y recuperación del prestigio, el respeto y la consideración de la labor docente en nuestra sociedad, responsabilidad que recae en el Gobierno de la Generalitat, que deberá liderar acciones y medidas en colaboración con las demás administraciones y también con las entidades de ámbito privado.

En definitiva, pedimos el apoyo de los grupos de esta cámara para tramitar la ley de autoridad que planteamos, porque hay que dejar claro que con su apoyo no aprueban el contenido de esta ley, aprueban la posibilidad de que esta ley pase al trámite parlamentario –comparecencias, enmiendas, debate, ponencia– para que entre todos planteemos alternativas, las discutamos y consigamos una ley con medidas y soluciones eficaces y consensuadas para recuperar el prestigio y el reconocimiento y consideración que creemos que los profesores merecen como parte de la sociedad. Y además esto, señoras y señores diputados, honorable *consellera*, es lo que ellos nos están reclamando.

Gracias.

La presidenta

Per defensar les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí; gràcies, de nou. Miri, jo ha arribat un moment que no sabia si qui estava defensant això era la diputada Cuevas o el ministre Wert. És més, ha arribat un moment que no sabia si estava parlant el Partit Popular o la *fundación* FAES, perquè de vegades vostès tenen una concepció de l'educació que, sincerament, fa patir.

I vostès el que presenten avui és una cortina de fum, una cortina de fum que ve disfressada de Proposició de Llei de l'autoritat docent... Per cert, no sé si és que només han de tenir autoritat els docents i no *les* docents, que també existeixen, i moltes. Per tant, el primer que haurien de fer vostès és canviar el títol amb què plantegen aquesta llei.

Segurament, senyora Cuevas, partim d'una realitat completament diferent, d'una concepció de la realitat educativa completament diferent. Vostè no sé quantes escoles públiques ha trepitjat, però vostè parlava, per exemple, que s'hauria d'instar que els centres tinguessin una normativa de convivència, quan és obligatori que tinguin un reglament de règim intern; això és obligatori. Per tant, no sé si és que vostès proposen coses que ja s'estan complint i quin és aquest objectiu.

Jo li ho diré clarament: avui el principal problema que té l'educació a tot l'Estat té noms i cognoms, i és el ministre d'Educació, el senyor Wert, que està atacant l'escola pública fins a desmantellar-la, i a sobre hem d'aguantar que vingui vostè aquí a dir-nos que el

problema és que el professorat no té autoritat; a sobre de tot el volum de retallades que desmantellen l'escola pública, hem d'aguantar que el PP vingui i ens digui que el problema és que el professor o la professora dins de l'aula no té autoritat. Miri, des d'Iniciativa i Esquerra Unida li negarem la major. Un professor, una professora no pot ser mai, no pot ser l'autoritat per la via impositiva o per la via legislativa, com vostès pretenen. El professorat ha d'esdevenir autoritat per la via pedagògica i per la via de la convivència, de la bona convivència. I aquestes dues vies vostès, amb les seves polítiques, se les estan carregant.

Vostès parteixen de dues concepcions equivocades, segons la nostra manera de veure-ho. La primera és que en el procés d'ensenyament-aprenentatge aquest procés fa que el professor també n'apreni quan educa, també s'aprèn quan el professor està educant. I la segona, és un gran error considerar que els problemes de convivència escolar només afecten professors i alumnes; aquest és un gran problema. Demanen vostès el respecte pels docents; és que no hem de respectar les persones pedagogues que també treballen en un centre educatiu? És que no hem de respectar els monitors i les monitores, que també treballen en un centre educatiu? És que no hem de respectar les persones que fan la neteja d'un centre educatiu? És que són persones de segona i, per tant, el professorat ha de tenir dret a aquest respecte i aquestes altres persones que treballen en un centre educatiu no han de ser respectats? Em sembla que aquí, evidentment, no coincidirem.

La proposició de Llei que vostès presenten parla que a l'aula hi ha d'haver ambient, hi ha d'haver actitud i hi ha d'haver col·laboració necessària. Jo, senyora Cuevas..., a quin ambient es refereix vostè? A l'ambient que va enterbolir el senyor Wert amb les seves declaracions d'allò d'«espanyolitzar a los niños catalanes»? A aquest ambient, es refereixen? De quina col·laboració parlen? De la que han mantingut el ministre Wert i el Govern del PP amb tota la comunitat educativa i amb gairebé tots els grups amb presència al Congrés dels Diputats, respecte a l'elaboració de la LOMCE? Això és col·laboració? Aquesta és la col·laboració que vostès entenen? I quina és l'actitud necessària? L'actitud del ministre Wert, que li ha valgut una vaga general convocada i celebrada demà mateix?

Per tant, senyora Cuevas, canviïn vostès la a d'«autoritat» per la de de «diàleg», perquè vostès a totes les seves propostes educatives, que sempre neixen mortes, perquè no generen consens ni educatiu, ni polític ni social, mai, vostès, dic, confonen l'autoritat amb l'autoritarisme, i amb autoritarisme al segle XXI no hi pot haver un procés educatiu normalitzat.

Si anem més enllà de la seva llei, vostès proposen també que el professor i la professora han de ser reconeguts i respectats socialment i institucionalment, una cosa que precisament vostès no estan aplicant, i el Govern del PP a Madrid tampoc; i, per cert, la consellera Rigau a Catalunya tampoc no l'està aplicant. Saben per què? Perquè avui la millor manera de recuperar el reconeixement i el respecte social seria retirar totes les mesures del ministre Wert i totes les mesures de la consellera Rigau que atempten contra els

drets laborals del professorat i, per tant, també contra el dret a l'educació de l'alumne. Sap vostè, senyora Cuevas, què li treu autoritat al professor i a la professora? Els vint mil professors menys, quan tenim a Espanya vuitanta mil alumnes més en tot l'Estat. Rajoy prometent que ficaria la tisora a tot menys a la sanitat, a l'educació i a les pensions, i ara desdient-se'n tot i retallar també en l'àmbit educatiu. La tornada a l'Estat espanyol a nivells d'inversió educativa dels anys vuitanta en un any i mig del ministre Wert amb aquesta responsabilitat. L'augment de ràtios fins a arribar a la massificació escolar, que impedeix una bona gestió de la convivència; les ràtios sí que afecten la bona convivència dins del centre.

I aquestes són les mesures que estan imposades pel ministre Wert; per tant, no vinguin vostès a parlar-nos aquí d'autoritat. Tot plegat, si vostès m'ho permeten, bastant surrealista, bastant buit de contingut i completament d'aparador. Les lleis d'educació s'han de fer coneixent el dia a dia d'una escola pública, han de ser útils –aquesta proposta que vostès presenten és completament inútil– i han de fugir de pretendre fer de l'educació un aparador polític, que és el que vostès pretenen avui.

Per tant, des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei, per tres motius fonamentals.

El primer motiu és perquè la LEC i la normativa vigent ja preveuen quin tipus d'autoritat ha de ser un professor o una professora. Les relacions de convivència que s'han de donar entre el professorat, l'alumnat i la resta de la comunitat educativa, senyora Cuevas, ho torno a repetir, aquestes relacions estan recollides al capítol V, article 30, de la LEC, a través de l'article sobre el dret i el deure de la convivència, dret i deure: dret de l'alumnat i deure de l'alumnat, dret del professorat i deure del professorat, dret de la resta de la comunitat educativa i deure de la resta de la comunitat educativa. En aquest articulat, per tant, es parla de tots els membres de la comunitat educativa; per tant, aquí no fem distincions entre bons i dolents, senyora Cuevas, com vostès pretenen.

Segona argumentació. A vostès, precisament a vostès, que tant els agrada el paraigua legalista..., aquesta és una proposició que xoca amb l'ordenament jurídic vigent, hi ha un seguit d'aspectes de la seva proposició que xoquen directament contra l'ordenament jurídic vigent i que amb total seguretat la seva aprovació hauria de suposar-ne una modificació. Li'n diré dos exemples clars. Primer, vostès plantegen que el professor o la professora sigui autoritat pública, quan l'article 24 del Codi penal ja preveu que un funcionari públic, de qualsevol àmbit, no només de l'àmbit educatiu, és l'encarregat d'executar les decisions de l'autoritat i, per tant, part també d'aquesta autoritat pública. I segon, parlen vostès de la presumpció de veracitat, que aquesta que vostès proposen xoca directament contra un altre dret que vostès sembla que se'n oblidin: el dret fonamental de l'alumne a no declarar-se culpable, també reconegut en el nostre ordenament jurídic. Per tant, el Partit Popular insisteix en el seu error, que més que error és ideològic, i que no dóna indicis de correc-

ció. Els conflictes, ja siguin polítics, ja siguin socials o ja siguin de convivència, com aquests que vostès plantegen, s'han de solucionar per la via judicial segons vostè, i al que hauríem de recórrer és a la mediació.

Precisament aquest és el tercer argument pel qual la nostra coalició hem presentat una esmena a la totalitat, i aquí rau el tercer i fonamental motiu. Perquè més enllà d'arguments jurídics, d'arguments normatius, etcètera, el que cal és apostar decididament per la mediació en aquest tipus de conflictes, que és cert que existeixen. S'està fent a moltes escoles, tot i que les retallades de la senyora Rigau i del ministre Wert també afecten en aquests programes de mediació, i aquests programes, senyora Cuevas, encara que vostè no s'ho cregui, estan funcionant. Precisament la LEC preveu en l'article 32 un paper fonamental per a la mediació en els conflictes.

I això tampoc no ho diem només des d'Iniciativa i Esquerra Unida: si vostè llegeix l'informe que va elaborar –un informe extraordinari i monogràfic– el Síndic de Greuges per a l'any 2006 per tractar aquest tema, fent referència a la conflictivitat a les escoles, deixa clars alguns aspectes. Primer, allà on no es percep justícia quant a la resolució de conflictes, es contribueix a crear pitjors climes de convivència; per tant, aquesta llei generaria pitjor clima de convivència dins de les aules. Segon, tenen una influència positiva la implicació i la inversió de temps i recursos en l'assimilació per part dels alumnes de les normes de convivència de l'escola; és a dir que haurien de ser fins i tot els mateixos alumnes els qui participessin en el redactat d'aquestes normatives que es donen en l'àmbit educatiu. Tercer, es constata com a problema –ho repeteixo, ho diu el Síndic de Greuges, no jo– l'escassa participació de l'alumnat en l'elaboració de normes de convivència, i el fet de participar-hi es destaca com a element de generació de confiança. I la quarta conclusió importantíssima a parer del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida és, senyora Cuevas, la tutoria individual; aquesta, que tant la consellera Rigau com el ministre Wert s'estan carregant amb les seves retallades i amb la seva falta de recursos a l'escola pública, aquesta tutoria individual és el que crea, el que fa que es creï un clima de confiança, d'apropament emocional, un alt grau de respecte envers els joves, el domini professional de la matèria i de les tècniques pedagògiques. Aquests són, segons el síndic, alguns dels condicionants per generar una bona convivència dins de les aules.

Així, doncs, senyora Cuevas, el que cal potenciar és precisament tot allò que vostès estan eliminant del nostre sistema educatiu. Necessitem més recursos horaris i humans destinats a l'atenció tutorial personalitzada, i aquests se'ls està carregant el ministre Wert a l'Estat i la consellera Rigau a Catalunya, i això és la millor tasca de prevenció de conflictes dins de l'aula. Fixi's vostè que gairebé en tots els casos, gairebé en tots, al darrere d'un alumne amb problemes conductuals hi ha altres tipus de problemes, que poden ser problemes personals, que poden ser problemes socials o que poden ser problemes familiars, que són, per tant, l'arrel de la situació. I vostès, senyora Cuevas, si m'ho

permet, pretenen simplificar-ho tot en el fet que el professor ha de ser la policia i l'alumne és el delinqüent. I des d'aquesta perspectiva vostès no solucionaran els problemes de conflictivitat que pot haver-hi a l'escola en aquest país, perquè hem d'anar a l'arrel del problema. I l'arrel del problema són els problemes personals dels alumnes –que també en tenen, perquè són persones–, els problemes socials dels alumnes –perquè viuen en un entorn socioeconòmic que avui és el que és– i els problemes familiars d'aquests alumnes –que també en tenen. I això només es solucionarà amb una tutoria individualitzada per part d'aquests alumnes.

Finalment, el que cal, per tant, per abordar aquesta bona convivència a les nostres escoles i als nostres instituts són dos elements que també, senyora Cuevas, estan recollits a les conclusions d'aquest informe del Síndic de Greuges. Primer, aturar les retallades en l'àmbit educatiu, especialment aquelles que atempten contra els recursos de tutoria individual, i, si pot ser, ampliar els recursos destinats a la mediació –per tant, ampliar els programes de mediació– i a la tutorització; no eliminar hores, senyora Rigau, de tutories, com vostè va fer ara fa dos cursos. I segon, diu el síndic que de les queixes rebudes es desprèn que els centres docents no estan preparats per detectar de manera ràpida les situacions d'assetjament escolar ni per identificar-ne els signes. Per tant, senyora Cuevas, digui vostè al ministre Wert que amplii les partides pressupostàries del Ministerio de Educación destinades a potenciar les eines de detecció d'aquest tipus de problemes i d'identificació.

Així, doncs, el que cal no és, senyora Cuevas, li ho torno a repetir, ficar la policia dins de les aules, com vostès pretenen, sinó assentar les bases d'una societat construïda des de la tolerància, construïda des del respecte a la diversitat i construïda des de la igualtat d'oportunitats, això que, per cert, el ministre Wert ja ens ha demostrat que no sap fer.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Nosaltres no ens estendrem més del necessari, no esgotaré pas el temps, perquè no ens cal revestir els nostres arguments, doncs, d'objectius grandiloqüents, com ha fet la senyora Garcia Cuevas, al nostre humil entendre; i tampoc no entraré en el detall de la proposició de llei. Nosaltres hem presentat esmena a la totalitat bàsicament per dues raons, que, resumint, són: perquè trobem que és una llei fútil i perquè pot produir més problemes dels que diu que resoldrà. I ara passaré ràpidament a explicar per què diem això, que pot ser compartit, evidentment, o no, però en tot cas és el nostre punt de vista.

Nosaltres pensem que –i no nosaltres en solitari– aprovar una llei com aquesta pot produir, com diem, més problemes que els que diu que resol, perquè pot

dur a situacions fins i tot de desprotecció de l'alumnat i de les famílies, a fracturar la comunitat educativa, si es duu, si s'estira el que aquesta proposició de llei diu. Fins i tot, pot situar els docents en una imatge negativa, que no és gens bona, que es pugui derivar d'aquesta presumpció de veracitat, que l'únic que fa, i ara ho deia el senyor Mena, és tancar en fals el problema de fons que pugui haver-hi. És a dir, s'aborda d'una manera absolutament superficial i no s'aborda el problema de fons que pugui existir-hi. Es tanca, ho dic, en fals, el problema que pugui haver-hi, que és un problema que, per nosaltres, s'hauria de resoldre de la manera que la llei catalana i un decret preexistent a aquesta llei catalana, que tot seguit explicaré molt breument, fixen.

I, a més a més, pensem que pot afegir molta més pressió als docents que no pas treure'n, que és el que es diu que es vol. I entenem, per molt que es parli d'autoritat, que el que es fa és prioritzar l'autoritarisme per davant de la resolució de conflictes de manera dialogant, pacífica i mediada, que és el model que, ara per ara, ha triat aquest país pel que fa a la resolució de conflictes a l'aula. I que això també forma part del que és l'aprenentatge i la pedagogia als centres: diàleg, recerca de consensos i reflexió compartida.

A més a més, és una qüestió que, per nosaltres, és clau, i és que l'educació no és responsabilitat únicament dels docents, sinó de les famílies, de l'alumnat i de la societat en general. I és així com la LEC aborda aquesta qüestió, com el decret que els he comentat. Perquè sembla com si vostès obviessin, perquè no crec que no ho sàpiguem, que existeix un decret, que és del juliol de l'any 2006, que és un decret de convivència als centres, és el Decret 279/2006, sobre drets i deures de l'alumnat i regulació de la convivència en els centres educatius no universitaris de Catalunya, que dic que sembla que l'obviïn o que no sàpiguem que existeix, perquè precisament en l'article 8.2 de la seva proposició de llei diuen que s'ha de fer un reglament en aquest sentit.

Aquest reglament existeix des de l'any 2006. I, per nosaltres, aquesta és la via, com ho és el compliment de la LEC, i no la llei que presenten. Aquest decret preveu drets i deures de l'alumnat, i la mediació com a procés de resolució de conflictes, preveu un règim disciplinari, preveu sancions.

I m'agradaria poder llegir-los dos fragments, dos paràgrafs de l'exposició de motius d'aquest decret 279/2006, que crec que recullen la filosofia absolutament contraposada a la que traspua la seva proposició de llei, que nosaltres compartim. Parla de «la voluntat de potenciar la resolució pacífica de conflictes que en altres àmbits del dret i de la convivència social s'han desenvolupat de forma efectiva, mitjançant els processos de mediació, tot incorporant entre les funcions dels directors dels centres la de garantir la mediació en la resolució de conflictes». I també parla del «necessari reforç del caràcter educatiu que han de tenir els processos i les accions que s'emprenguin, tant per prevenir com per corregir conductes inadequades, amb la finalitat de satisfer tant el dret al desenvolupament personal, com el deure d'aprendre i mantenir

actituds de responsabilitat amb la incorporació de la mediació escolar, com un procés de caràcter educatiu, per resoldre determinats conflictes de convivència».

Per nosaltres, és això, senyora García Cuevas, és això, i referir-se a la necessitat de tenir un reglament de règim interior, i l'existència d'una comissió de convivència, i com s'hi impliquen el consell escolar i el claustre del professorat, o quins són els drets i deures de l'alumnat, i, com deia, de la mediació escolar com a procés educatiu en la gestió de conflictes, o del règim disciplinari, de la gradació d'aquestes mesures correctores i de les sancions. És que això ja existeix, és un decret, i hi ha la LEC. No s'inventin coses estranyes. Per què s'inventen, quan el respecte als docents, la seva protecció jurídica, com també el reconeixement de la seva responsabilitat social, que són bàsics en el sistema educatiu, estan ja recollits, perquè no hi ha indefensió, des de la previsió corresponent del Codi penal, dels articles 24, 550 i 551 de funcionaris i assimilats?

I, a més a més, hi ha jurisprudència al respecte, segons la qual, qualsevol persona que participi en l'exercici de funcions públiques i designat públicament –concepte, evidentment, més ampli en dret penal del que ho és en dret administratiu, i, per tant, podríem incloure-hi, evidentment, interins i personal laboral, segons la jurisprudència–, com a autoritat..., i que, per tant, les agregacions que rebien estan protegides convenientment en el Codi penal.

I, en el mateix sentit, la Consulta 2/2008 de la Fiscalia General de l'Estat –potser perquè és consulta vostès ja ni se la miren– exclou expressament els concertats de la condició de funcionari públic a efecte penal. Això és veritat –això és veritat. I vostès van i l'inclouen en la proposició de llei. Però no se'ls pot atribuir aquesta condició, si no ho preveu el Codi penal. Perquè, com vostès saben, com qualsevol precepte de naturalesa penal, no pot ser objecte d'interpretació extensiva ni analògica. Això és així, per a nosaltres.

Per tant, què és aquesta proposició de llei? Doncs, és una cortina de fum sense utilitat, perquè aborda superficialment i de manera efectista, però no resol problemes de fons ni a mitjà ni a llarg termini. I, a més a més, però..., per què s'hi escarrassen? Si amb la LOMCE ja ho tindran tot resolt, si això ja ho preveu la LOMCE. O és que de manera preventiva la presenten per si la LOMCE no s'aplica a Catalunya, com nosaltres diem que no s'ha de fer? Si això ja ho tenen a la LOMCE, amb un pacte amb UPyD! Ja està! Ja tenim l'autoritat del docent a la LOMCE.

Aquesta proposició de llei, per acabar, és un refregit de lleis aprovades o en tramitació en les comunitats autònomes on mana el Partit Popular. És un seguidisme dels textos existents. I jo també vull dir que, si volen preservar i millorar el clima educatiu, no retallin transferències a les comunitats autònomes, no facin lleis com la LOMCE, no facin decrets que incrementen ràtios i compliquen les substitucions als centres, i tantes altres qüestions, però que, d'això, ja en parlarem demà en la seva moció, que Déu n'hi do.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, en nom del meu grup surto per explicar els arguments de l'esmena a la totalitat al seu projecte de llei.

En les societats postmodernes sí que hi ha un debat –i l'hi agraïm, per tant, que puguem fer aquest debat–, amb relació als conceptes d'autoritat, i la negació, en moltes ocasions, a una certa jerarquia, en aquelles professions que necessiten que les seves competències siguin reconegudes. Jo crec que sí que aquest és un debat important, i, per què no?, també, un debat amb relació als docents. Per tant, nosaltres no ho neguem de cap manera, estem totalment al costat de qualsevol debat i acció per reforçar l'autoritat –d'*auctoritas*, eh?, d'*auctoritas*– dels docents del nostre país.

Però vostès erren, segurament, per tacticisme potser, o, per..., en fi, des del nostre punt de vista, per equivocació, amb la recepta. Disposats... –disposats, eh?–, perquè és un debat totalment necessari. Com podem millorar la funció docent, l'autoritat dels docents a les nostres escoles i instituts?

Primer, que la societat reconegui que són persones competents. I aquí hi ha un debat, també, sobre la formació dels ensenyants; un debat de calat molt important, eh? –molt important. A molts països la formació dels docents és molt més llarga, com vostès saben. Aquest és l'element potser diferencial, si m'ho permeten, vostès. I no parlo que els professors estiguin mal formats, eh? Estic parlant de la formació bàsica dels docents. A diferència, per ser metge al nostre país es necessiten deu anys de formació: sis de formació i quatre d'una certa especialització, obligatòria, per cert, fins a l'exercici de la professió. Això sí que donaria probablement un element clau, i estem disposats a parlar-ho.

I, de fet, el ministre Gabilondo va venir –i ho sap l'honorable consellera– a debatre amb el conseller Joan Manuel del Pozo i amb nosaltres i els grups parlamentaris amb relació a la formació MIR, com un element substantiu de canvi, d'un element de reconeixement internacional de quin és el valor dels currículums que podem donar. I, per descomptat, això és més car, eh? –més car–, perquè vostès recordin que la formació MIR la paga el sistema sanitari. Però els resultats són extraordinaris, comparativament extraordinaris.

Segon element de reforçar l'autoritat: condicions de treball. Això és obvi –obvi. I les condicions de treball són un element inherent a l'exercici professional. Un pot estar molt ben format però estar amb unes condicions de treball..., per molts alumnes a l'aula, per una falta de direcció, per una malentesa entre famílies, comunitat educativa..., en fi, moltes altres qüestions que poden fer que malgrat ser una persona amb unes actituds extraordinàries, amb unes habilitats i unes competències... Per tant, en aquest entorn de retallades, en

aquest entorn, em sembla que reforçar autoritat és el que ens hauríem de plantejar seriosament.

Tercer element, importantíssim per a nosaltres: aquest reconeixement social, que té a veure que hauríem de parlar molt més de pedagogia, de recerca pedagògica, d'innovació pedagògica. Cada dia –cada dia– una notícia, que segur que hi és, però no hi ha hagut una comunicació social del valor positiu de la pedagogia al nostre país. Només parlem de conflictes. Només parlem tot el dia de problemes. No, però és que no és veritat. Aquest nostre sistema educatiu, el que tenim, que són els nostres fills, amb el qual han sortit els nostres fills, la majoria en escoles públiques... Són persones universitàries que tenen les dificultats a la vida d'inserció, però que han passat un recorregut. Però aquest és un element importantíssim a la vida, a la societat, per reforçar precisament l'autoritat.

Per tant, aquí hi ha una confusió sobre com podem reforçar l'autoritat, sense negar-la. Al contrari, crec que aquest és un element substantiu per millorar el servei públic d'educació. I ho diríem per als altres, eh?, però ara ens atenem al que ens competeix avui. I no confondre amb convertir els ensenyants amb un agent de l'autoritat. Perquè, segons com ho plantejem..., escolti, aquesta és una segona funció, no són els docents agents de l'autoritat. S'ha tipificat i aquesta autoritat pública..., és veritat, senyora García Cuevas, que hi ha entre autoritat pública i agent de l'autoritat hi ha una certa confusió, fins i tot, conceptual.

De fet, autoritat pública és inherent a tenir autoritat i exercir un servei d'interès públic. I això, fins i tot, la jurisprudència ho recull, amb sentències, vostè ho sap, d'agressions a metges, infermers, docents. Si exerceixen un servei públic i són considerats autoritat, els delictes són delictes i no faltes. Vostè ho sap. Per tant, probablement és sobrer aquesta tipificació de «autoritat pública». En canvi, hi insisteixo, sí a un debat substantiu d'autoritat.

Tercer element important: vostès obliden la feina feta i el consens de la LEC. De cap manera ens resignem, des del nostre grup parlamentari, que l'esquerra passem com aquells que no volen donar autoritat als docents, ans al contrari. Ni tampoc de negar la necessitat d'unes regles del joc de convivència i disciplina, en el bon sentit, eh?, de disciplina, d'autoritat més que de *potestas*, més que d'agent de l'autoritat, ja m'entenen, perquè l'ordre no és de drets.

L'ordre són unes regles de convivència que, en qualsevol àmbit de la vida, pactem, dialoguem, consensuem. Des del que és menut al més important. I aquest és un element que, precisament, la LEC va mimar, cuidar. I podria llegir –però, per no cansar-los...– moltíssims articles, però llegiré específicament els que vostè troba a faltar i que ara diu que hem de legislar de nou: «drets i deures de convivència», l'article 30; l'article 33, «protecció contra l'assetjament escolar i contra les agressions»; «tipificació de la funció docent», el 114; a l'article 142, atorgar als directores un element molt important, l'autoritat aquesta pública que vostè demanava, simplement perquè vam considerar que la mediació entre parts era un element molt important –molt

important–, i que probablement això es dona molt més a l'escola privada que a l'escola pública, perquè no havíem legislat suficientment, fins a la LEC, del concepte, tipificat a molts altres sistemes de serveis públics, què és la funció directiva.

I això no és minimitzar la funció d'*auctoritas* del docent. No, no..., és contraposar el que diu el docent amb el que diu l'alumne i mitjançar. En la major part de les ocasions, la presumpció de veracitat que vostè deia serà atorgada al docent, tant per aquest director com els pares i les mares. És més, ens hem dotat d'un marc que diu, explícitament, que els alumnes tenen drets i deures, i que els alumnes han de respectar, i ho diu l'article 22, «l'autoritat dels professors», i que cada centre ha de tenir una carta de compromís educatiu de centre.

Si vam fer bé la LEC! Si no és un debat legislatiu! Està tot legislat en el nostre ordenament. És un debat del primer debat, que jo deia, com fer per reforçar que són condicions de treball, consens, diàleg entre parts. I dic, més enllà, que l'educació va molt més enllà del professor, per descomptat, i molt més enllà de l'aula. Perquè aquest és un altre debat. En l'època de la societat de la informació, l'adquisició d'informació s'ha confós amb coneixement i el procés d'aprenentatge s'ha complicat molt. I acusem a vegades l'escola com a culpable d'un baix nivell educatiu quan és una societat que ha desvaloritzat i no ha revisat la funció educativa de l'àmbit educatiu, eh?

I, per tant, vostès ho fan, jo diria per tacticisme, perquè a més a més aquesta és una iniciativa que ja havien presentat l'anterior legislatura i ni tan sols han modificat que vostès acaben d'aprovar en el Congrés dels Diputats la LOMCE, que atorga això que ara ens diuen que hem d'atorgar aquí, a part d'envair competències, que no vull estendre en aquest debat, eh?, si us plau, si no... És que era sobrer fer això; si vostès ho acaben de legislar amb una llei orgànica que suposadament també al Senat també hi anirà, no calia.

Però voldríem portar els debats de veritat i voldríem acabar les nostres intervencions dient per què no fem seriosament aquest debat de com, en l'aplicació estricta de la LEC, podem atorgar més autoritat a la funció docent. Aquest és un debat de molta més profunditat. És més, hi ha un altre element: que aquesta llei, si s'aprova, tal com està escrita, amb un debat públic quasi d'equiparar els docents amb agents de l'autoritat, podria provocar el sentit contrari del que necessitem, que és la desconfiança entre parts. És probable, quan l'educació no estava en mans..., diríem, o no hi podia tenir accés tothom, en unes societats molt més jeràrquiques..., que, per si, la mateixa societat i les famílies atorgaven no només una autoritat pedagògica sinó una autoritat disciplinària molt important, totalment excessiva, fins i tot, durant molts anys, no?, als ensenyants.

Això és fruit de règims autoritaris i no és fruit, de cap manera..., ni és necessari, perquè precisament ens hem dotat d'un mecanisme de participació, amb la LEC, que diu que és responsabilitat de tothom, amb cadascú en el seu paper, que hem de fer prevenció dels

conflictes i que, en els conflictes que existeixen, a vegades per alumnes que s'avorreixen, altres perquè no estan ben ubicats, altres, com deia el senyor Mena, perquè no tenim tutoria individual suficient; element, per cert, diferenciat entre la privada i la pública, en moltes ocasions..., i, en canvi, els darrers anys, que això està canviant de manera molt important, però calen recursos per fer això i cal personal preparat per a les tutories, i només en aquesta gestió individual de cada alumne i en la gestió col·lectiva de l'aula trobarem la minimització, la prevenció dels conflictes, i, per tant, deixarem per a uns mínims la necessitat de conductes disciplinàries, que estan escrites en els reglaments de règim intern i en les normes de convivència de cada un dels centres per obligació des de la LEC i també des del decret de què parlava l'honorable senyora Anna Simó, del 2006.

I, per tant, no és un debat d'ara legislar aquest element, perquè l'objectiu, si és que hi ha bona fe, de discutir sobre l'autoritat es podria girar contra aquest mateix objectiu i generariem, quan ara cal més confiança que mai, desconfiança.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La diputada senyora María José García Cuevas té un torn en contra.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, como les decía, la esencia de nuestra propuesta es el reconocimiento y consideración como autoridad pública de todos los docentes de Cataluña, maestros o profesores, directores, o no, de centros educativos. Para el Partido Popular limitar la consideración de autoridad pública en la LEC a los directores de centros fue uno de sus mayores errores, que fue ampliamente censurado por todos los sindicatos y que hoy sigue provocando el rechazo de muchos docentes a la LEC. Los docentes quedaron desprotegidos, desprovistos de presunción de veracidad y sin el apoyo institucional y legal que, sin embargo, sí disfrutaban en otros puntos de España, como Madrid, Valencia o Baleares.

Lo siento, señor Mena, pero tendrá que aguantarse escuchando la oposición del Partido Popular, mientras tengamos libertad y democracia en Cataluña. Esa es la base del sistema que tenemos, afortunadamente.

El Partido Popular cree que la situación de los docentes catalanes es innecesariamente injusta y además está perjudicando gravemente la recuperación de la calidad de nuestro sistema educativo, perjudicando la correcta y completa formación de nuestros hijos no solo en conocimientos sino también en los valores y principios de convivencia que deben obligar a todos los miembros de la comunidad educativa, presentando así un ejemplo impecable a nuestros hijos, con maestros y profesores que les exigen con autoridad un actitud adecuada y un comportamiento respetuoso, pero que también cumplen estas mismas normas; maestros

y profesores seguros de disponer de las herramientas institucionales y legales para cumplir con sus responsabilidades educativas y formativas frente a los alumnos, frente al claustro y frente a las familias; maestros y profesores orgullosos de desempeñar una función clave en la sociedad, y las instituciones les valoran y les reconocen.

Tal y como plantea nuestra proposición, podemos resumir en seis los principios que inspiran la ley. El primero, nuestra voluntad de hacer real y efectivo el derecho constitucional a la educación con calidad y en igualdad de oportunidades.

Segundo, reconocer y garantizar los derechos y deberes de toda la comunidad educativa, también los pedagogos, señor Mena, léase usted la ley. Esta idea explícita de reciprocidad y de vinculación de todos con unos principios creemos que aporta credibilidad y facilita unas relaciones claras, productivas y positivas entre los distintos miembros de la comunidad educativa.

Tercero, considerar que el docente con su trabajo es el verdadero motor y responsable de la formación y desarrollo de las capacidades de los alumnos, de su sentido del esfuerzo y la responsabilidad, de su espíritu crítico, y esto, para conseguirlo, creemos que es necesario reforzar la autoridad del docente.

Cuarto, considerar el centro educativo como el ámbito donde los alumnos deben aprender a convivir y respetarse, desarrollando su personalidad y sus capacidades.

Quinto, entender que es necesario que directores y docentes asuman y representen estos valores de convivencia y respeto, ejerciéndolos en su labor educativa diaria.

Y sexto, plantear como absolutamente necesario que padres, tutores y familias se impliquen en la actividad educativa desde el respeto, la coordinación y la colaboración con las normas de convivencia establecidas en cada centro, así como con las medidas de carácter disciplinario o cautelar que se derivasen de su incumplimiento.

Algunos de estos principios quedaron reflejados en la LEC, es cierto, pero no todos, algunos no están y otros aparecen, en nuestra opinión, dispersos y muy poco claros, razón por la que creemos que es positivo el esfuerzo de sistematizarlos y concretarlos en una ley específica.

Otras cuestiones que planteamos para el debate en ponencia son novedosas desde el punto de vista legislativo, no aparecen en la LEC, pero responden a la realidad de las aulas, a sus carencias y necesidades, y a las tradicionales reivindicaciones de maestros y profesores de Cataluña.

La proposición que presentamos pretende ser objetiva, imparcial y evitar arbitrariedades o abusos de poder; respeta la libertad de autonomía de los centros, y también quiere garantizar la igualdad de docentes y alumnos en todo el sistema en el marco de nuestro ordenamiento jurídico, que es de obligado cumplimiento para todos.

La proposición que presentamos creemos que garantiza la reciprocidad y pretende trasladar al sistema los principios de la libertad y la responsabilidad individual para tomar decisiones y también para asumir las consecuencias.

Miren, nuestro objetivo último son los alumnos, protagonistas indiscutibles del sistema, y su derecho a educarse en el mejor ambiente, adquiriendo conocimientos, desarrollando sus capacidades, su personalidad en convivencia, respeto y sentido de la responsabilidad.

Esto es lo que les planteamos que pase al debate y a la aportación de todos los grupos de esta cámara. Votando ustedes en contra de la tramitación de esta ley, votan en contra de la posibilidad de que este debate pueda seguir con más profundidad, con aportaciones de todos los grupos y en beneficio último e indiscutible de la calidad del sistema y de la formación que reciban nuestros alumnos.

Gracias.

La presidenta

Procedirem ara al torn per al posicionament dels altres grups parlamentaris. I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'illustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes, presidenta, *consellers*, diputados y diputadas. Nosotros, desde Ciutadans, no nos vamos a oponer a que se tramite la proposición de ley porque creemos que es necesario que ser refuerce la autoridad del profesor. Seguramente, la técnica legislativa no es la más adecuada, ya que lo razonable es que esta cuestión se articule como una modificación de la Ley de educación, y es ahí donde debería figurar, probablemente, la cualidad de autoridad, o la calidad de autoridad de los profesores, así como la normativa que regula la disciplina en los centros.

Estas técnicas legislativas, digamos, de sacar un cuerpo legal que regula cuestiones que son propias de una ley específica favorece la dispersión legislativa, es un horror para los operadores jurídicos y para los afectados, que se ven obligados a picotear en multitud de leyes diferentes para llegar a conocer qué disposiciones regulan una cuestión determinada.

Además, tampoco es que nos guste el contenido de la ley que se propone por el PP; sin embargo, como ahora nos hallamos en trámite de admisión o no, pues, consideramos que es un tema, este de la autoridad de los profesores, que sí que merece la pena hablarse, aunque muchas de las cuestiones que vienen aquí reguladas creemos que son superfluas o no estamos estrictamente de acuerdo con sus términos; pero lo que decimos: lo que queremos es que la cuestión se debata porque sí que creemos que puede ser objeto de regulación y es interesante que se regule.

La autoridad docente no es un capricho. El dotar de autoridad a los profesores no supone que debamos conferir a personas honores o privilegios. La autori-

dad de los profesores es una herramienta educativa. Esa es la razón por la que se debe conferir autoridad a los profesores, porque es importante para usarla como herramienta educativa.

Pero estoy de acuerdo con algún grupo que lo ha dicho más o menos antes, aunque no ha entrado específicamente: no es legislando la autoridad de los profesores como vamos a conferirles autoridad, no es legislando, no es diciendo en una ley «los profesores tienen autoridad». Esto es darles *potestas*. Decir en una ley que tienen autoridad..., estamos diciendo que los profesores pueden, pues, tener consideración de autoridad pública en determinadas cuestiones, que tienen presunción de veracidad en las declaraciones que hayan hecho, que tienen, por ejemplo, los padres deber de colaboración con ellos por el hecho de ser autoridad. Eso es conferir *potestas*, la antigua *potestas* romana.

Lo que nosotros creemos que es la autoridad docente y que no se les da a los profesores solo con una ley es la *auctoritas* romana, la *auctoritas* que venía del tutor que complementaba la capacidad de su pupilo, esa *auctoritas* que luego supuso una legitimación socialmente reconocida que procedía del saber de la *auctoritas*. Esa autoridad de los profesores, la autoridad que les da el saber, esa autoridad, ¿cómo podemos hacer, los poderes públicos, más allá de legislarla, que la tengan y que la sociedad se la reconozca? Pues, esto se hace con una adecuada formación de los profesores, prestigiando su labor, reformando la carrera de magisterio para que no sea la «maría» de todas las carreras, para que quien hace magisterio no parezca que es que está cursando la facilonía. Esto es una forma de prestigiar a quienes son profesores y de conferirles autoridad.

Reformando los cursos de acceso a la función del profesorado; eso también es prestigiar, eso es dotar de autoridad. Reformando las oposiciones de acceso a la docencia con exigencia de un alto nivel a todo el profesorado en las materias troncales; eso es dar autoridad a los profesores. Exigir a todos los profesores un idioma extranjero. Gran parte de los problemas que está habiendo en Baleares con la implantación del trilingüismo y que aquí en Cataluña se está vistiendo desde los medios de comunicación públicos como una oposición frontal a una ley y tal, gran parte de esos problemas están en los profesores, que están viendo cómo se les exige que den unas clases en inglés para las cuales no se les ha dado formación.

Ahora entraremos en cuál es la misión de los poderes públicos. Porque el PP, que nos propone esta cuestión de dotar de autoridad a los profesores, lo primero que tendría que hacer es dotarlos de autoridad prestigiándolos mediante cursos de formación, mediante apoyo económico, prestigiando la labor de los docentes haciendo que los colegios públicos sean centros de enseñanza donde valga la pena estudiar, dotando de medios económicos y ayudando a los profesionales y estando a su lado. Eso es prestigiar y eso es dotar de autoridad.

Cuando los profesores están preparados para asumir los cambios, cuando los profesores pueden, por ejem-

plo, impartir classes també en anglès, entones estam dotàndols de autoridat. En los païses que estàn situados en los primeros puestos en el *ranking* de los mejor preparados, de los que tienen mejores sistemas educativos, los profesores tienen autoridat porque estàn bien formados. Por eso se les confiere la autoridat, no porque se diga en una ley.

Por eso la ley es necesaria, pero no es la manera de que un partido de gobierno dé autoridat a los profesores, y esa responsabilidad se tiene desde el Gobierno central y también desde el Gobierno catalán, de dotar de autoridat social a los profesores, pero mediante el apoyo económico y formativo.

Todos, a lo largo de nuestros años como alumnos, recordamos especialmente algún profesor, y lo recordamos por..., normalmente recordamos aquel profesor que pensamos que sabía, que sabía cosas, que las enseñaba con vocación, que te ayudaba; profesores que detectaban a un alumno con problemas, pasando un bache a lo mejor, en edades tempranas o en la juventud, y se preocupaban y lo ayudaban, y lo ayudaban a salir de sus problemas. Esos profesores, esos profesores vocacionales, de los que desde luego no andamos faltos, esos profesores son a los que se puede dotar de autoridat con los medios necesarios. Pero tampoco se les puede exigir que hagan más de lo que la Administración les puede apoyar. Los profesores tienen que hacer su misión, pero las administraciones tienen que estar a su lado.

Hemos hablado del concepto de autoridat que defiende Ciudadanos, que defiende mi partido, y lo decimos porque parece que aquí también hay otro sector del Parlament que confunde autoridat con autoritarismo. No es así. Esa autoridat de la que hemos hablado nosotros no tiene que ver con el autoritarismo. Aquí parece que hay partidos que tienen miedo a que se les tache de autoritarios y se dice que se está confiriendo autoridat a los docentes, y no hay nada más alejado de eso, porque, como he dicho al principio, la autoridat es la *herramienta* para garantizar una adecuada formación, una formación de excelencia. Mejores profesores, mejores alumnos; profesores más formados, alumnos excelentes. De ahí deriva la autoridat.

Desgraciadamente, en Cataluña tenemos una especie de prejuicio ideológico periclitado que confunde ambas cosas. Aquí nos gusta repetir un par de mantras cuando hablamos de educación. Uno es el *model d'èxit*, que no sé de dónde se sacan que nuestro modelo de educación catalán es un *model d'èxit*, porque la verdad es que tenemos unos índices de fracaso escolar que dan pena. Y el otro, el otro mantra, es la *qüestió de país*, ¿eh? Ya saben ustedes lo que piensa Ciudadanos de la *qüestió de país*. A nosotros nos gusta que los alumnos catalanes tengan un buen nivel; no que las montañas y los ríos y las piedras y Montserrat tengan un buen nivel, no: los alumnos, los alumnos catalanes. Por eso no hablamos de país, de cuestión de país; hablamos de necesidad docente. (*Remor de veus.*)

Por todo ello, porque es preciso prestigiar la función docente, votaremos favorablemente a la propuesta de ley, con objeto de que la cuestión sea debatida en sede

parlamentaria y que nos dotemos entre todos, mediante el diálogo, de una buena herramienta para consagrar la calidad de enseñanza, de la que estamos tan faltos los catalanes.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup parlamentari Mixt, té ara la paraula la senyora diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquesta proposició de llei, doncs, jo crec que molts arguments s'han dit ja; nosaltres coincidim en molts. Realment, doncs, constatem que aquesta proposició de llei no li ha agradat a ningú, a quasi ningú, però tot i així volem fer tres consideracions, tres consideracions generals, alguna objecció tècnica a la llei, alternatives que nosaltres proposem al model i, finalment, un consell.

Per nosaltres, tres consideracions generals –i les cito ja– són: bàsicament, que els problemes no es resolien actuant sobre els símptomes, sinó que se resolien actuant sobre les causes –bàsicament això seria una regla bàsica que han repetit altres grups–; ens sembla que atiar falsos problemes per emmascarar problemes socials existents, doncs, és diguéssim que ineficient d'inici–, i per últim, que aquesta estratègia de presentar aquesta proposició de llei és una estratègia clarament política estatal, no?, que té el seu partit en aquest cas, i que pretén homogeneïtzar l'escola per la via del sistema tan nefast d'autogovern que han resultat les autonomies –i després expliquem per què.

Doncs, anem per parts, com hem dit. Si pretenen resoldre problemes actuant sobre els símptomes i no sobre les causes, s'equivoquen. I s'equivoquen perquè amb això estan aconseguint fer una política d'espectacle, una política d'aparador, una política que no busca el bé col·lectiu, una política que no busca implantar solucions reals, una política que busca no saber ben bé què, no?, i que, en comptes de buscar, com hem dit abans, el bé col·lectiu, pretén que els docents en aquest cas..., sí, bàsicament els i les docents, doncs, facin una funció de mantenidors d'ordre i facin una funció d'exercici de la disciplina. I en aquesta llei ens trobem de manera repetida aquestes paraules que a nosaltres d'inici, doncs, ens espanten quan van referides a l'educació, com són «corregir», «mantenir el orden», «ejercicio de la autoridat» i «acciones correctoras» com a tasques de les docents, no? Per tant..., una institució, a més a més, l'escola, que, com la resta de les institucions, ja està laminada d'inici per l'aplicació de les polítiques econòmiques neoliberals i que vostès encara condemnin més a ser un mer reducte que ha de vetllar pel manteniment de l'ordre, que ha de vetllar, doncs, per la protecció física dels individus o, en aquest cas, per la protecció de la propietat, i que tota la resta, de manera lliure, la proveirà el mercat..., ja ho saben, aquesta teoria econòmica que els inspira a vostès totes les seues decisions. I així, doncs, cap institució és capaç d'identificar-se amb l'interès general, ni

tampoc d'erigir-se com a agent formador dels actors ni dels subjectes socials.

Vostès, per una banda, ataquen la legitimació de l'escola com a ens transmissor de coneixement, com a formador d'individus, que es basen en valors col·lectius; a més a més, l'estructura econòmica i productiva l'ataca, perquè considera que no està formant persones aptes per al mercat. I en paral·lel, no?, com hem dit, a aquests successius atacs, diuen: «Doncs, no, no, reduïrem l'escola a ser un mer reducte mantenidor de l'ordre, i així ens oblidem del problema.»

Volem fer una cita, en aquest cas, sobre les successives contrareformes educatives, i el catedràtic Jordi Llovet deia: «El destí de la universitat és convertir-se una altra vegada en una suma inconnexa de gremis professionals, en unes escoles superiors d'habilitats amb l'única pretensió de preparar els estudiants per a dominar una tècnica concreta i molt petita, en concordança amb l'especialització que reclama cada vegada més l'organització del treball en les societats del present.» I ho deia abans el meu company Quim Arrufat i és la nostra postura: hi han dos maneres d'entendre l'educació: l'educació com un bé individual, que et proveeix d'una especialització, que et forma per a un mercat en el qual tu tens un valor, o l'educació com un bé col·lectiu, com un bé capaç d'inculcar principis que volen erigir-se per sobre dels interessos privats. Però a vostès això els sona tan lluny..., els sona tan lluny que no m'estan ni escoltant; mirin si els sona lluny. (*Rialles.*)

Deia: al final –al final–, el malestar, senyors del PP, no és una conseqüència que els docents no tinguin autoritat en les classes, el malestar és conseqüència del sistema econòmic neoliberal, que prima els interessos privats i els interessos lucratiu per sobre dels béns col·lectius. I si això vostès d'inici no ho tenen clar, diguéssim que les mesures que intentin aplicar seran errònies ja des del principi.

En segon terme, com deia, agitar falsos problemes per emascarar problemes reals, que són els problemes socials. Primera, vostès han presentat una proposició de llei sense justificar. La necessitat està justificada? Hi ha un clima en les escoles catalanes de conflicte? On és? On l'acrediten vostès, el clima de conflicte a les escoles catalanes? I, si existeix, és aquesta la solució? La solució és a cop de professors autoritaris o professors que puguin exercir l'autoritat no amb eines pedagògiques, sinó per un reconeixement institucionalista o legalista? Nosaltres entenem que no.

I després, en el context socioeconòmic que estem vivint –augment de xifres de la pobresa, precarietat i atur–, on, per exemple, l'atur juvenil és el 42 per cent; on, d'aquell 42 per cent, el 90 per cent de joves menors de vint-i-cinc anys tenen contractes temporals; on es desnona; on es retalla la cartera de serveis en la sanitat; on s'augmenten les llistes d'espera, vostès diuen que ho solucionarem tot conferint al docent la capacitat d'exercir l'autoritat en l'aula? Nosaltres entenem que és totalment irreal, és política d'aparador.

No ens sorprèn, d'altra banda, que la solució que vostès donen als problemes socials sempre sigui augmen-

tar l'ordre, sempre sigui, doncs, resoldre els problemes socials, com hem dit, apellant a la disciplina, apellant a l'autoritat..., perquè són valors que vostès tenen en molta consideració.

Per tant, darrere d'aquesta estratègia simplista, fem-nos tres preguntes: quina tipologia de polítiques educatives han implantat vostès? –la LEC, continuada per vostès, la LOMQE?–; quins principis es transmeten a través dels mitjans de comunicació i a través d'aquest model socioeconòmic que vostès també, doncs, d'alguna manera faciliten?, i quina formació rep el professorat?, per què trien aquesta professió? Vostès s'ho han preguntat? Nosaltres pensem que no.

Per últim, com deia, estratègia política de caire estatal per a aplicar una concepció homogenia de l'escola arreu del territori, usant aquest meravellós per vostès, nefast per nosaltres, sistema d'autogovern que són les autonomies. Aquesta mesura s'aprovava, idèntica, el novembre de 2010 a les Corts Valencianes, s'aprovava a principis de 2013 a Múrcia, s'aprovava exactament igual a Galícia el 2011, i s'aprovava a Madrid també. A finals de 2009 el Congrés espanyol rebutjava una reforma de llei orgànica que ja incloïa aquesta petició. Ara sembla que vostès se n'han sortit amb la seva amb la LOMQE, i no sabem per quin exercici estrany, a més a més, ens ho proposen aquí.

Una objecció tècnica –ja els hi han fet– és que, a més a més, això ja està reconegut en la LEC; és que, a més a més, el Codi penal..., i l'article 142 de la LEC estableix: «El director o directora, en exercici de les seues funcions, té la consideració d'autoritat pública i gaudeix de presumpció de veracitat en els seus informes i d'ajustament a la norma en les seues actuacions, llevat que es provi el contrari.» Per tant, quin sentit tindrà aquesta consideració al conjunt de professorat? Canviarà res? Nosaltres entenem que no.

Però és que, a més a més, la legislació penal i la jurisprudència penal confereixen al funcionari públic i, en aquest cas, al docent, als professors, els confereix i els dota de grau d'autoritat. Sí que és veritat que no se'n dota les escoles privades. Potser aquest és el motiu: que els docents de les escoles privades, com que no són funcionaris públics, no poden gaudir d'aquest principi d'autoritat.

I, per últim, i sense entrar en valors més legalistes, alternatives que nosaltres entenem que sí que poden ser proposades perquè les docents..., i perquè el clima a les aules sigui un clima de convivència, sigui un clima de valors col·lectius i sigui un clima d'aprenentatge –i que entenem que ha de ser així, però no ha de ser així a cop d'institucionalitzar la figura de l'autoritat–, doncs, alternatives: combatre la segregació escolar, perquè, a més a més, això és conseqüència de la cultura antiescolar, que ha fet bàsicament la desafecció a l'escola com a eina, doncs, cohesionadora; després, adoptar mesures que contribueixin a prevenir els conflictes amb eines pedagògiques, en comptes d'eines autoritàries; reduir ràtios; dotar de recursos professionals adequats els centres; fomentar la participació i implicació dels alumnes; ampliar recursos per a atendre amb garanties la diversitat de l'alumnat.

Vostè deia abans que volen reconèixer la tasca dels docents, que volen posar-la en valor... Doncs, pactin en aquest cas, com van pactar les conclusions de la comissió d'investigació, amb Convergència i Unió, pactin amb la senyora Rigau, i llavors es fan ressò vostès de les coses que poden millorar la vida de les docents, de les que posen la seua feina en valor i retirin la LOMQE, aturin la LEC i el decret de provisions de plantilles, recuperin plantilles i ràtios anteriors de les retallades, substitueixin baixes i remunerin-les cent per cent, incrementin la contractació, posin beques de transport, recuperin les pagues i els complements que s'han perdut, paguin a les interines els mesos d'estiu i el cent per cent del seu sou i retirin les mans del català a tots els Països Catalans, i no l'anorrearan per la seva legislació, ni aquí ni enlloc. I, per tant, volen recolzar la tasca dels docents? Recolzin-la: tenen molta feina.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Finalment, per al posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats... Evidentment, per posicionar-nos en nom del Grup de Convergència i Unió en aquesta proposició de llei. I és cert que ja s'han dit moltes coses. Això és quan passa al final. Però sí que voldré retornar a la llei, perquè al final parlem en tot moment de tot i potser hi ha coses que s'han de reforçar més. I avanço, des de l'inici, que no donarem suport a aquesta iniciativa parlamentària.

Mirin, aquesta proposició de llei s'estructura en dos títols; el primer són disposicions generals que són estrictament introductòries, i el segon es divideix en dos capítols. Un parla de l'autoritat pública del docent, i l'altre del règim disciplinari als centres. Amb relació a la primera, volem subratllar que l'autoritat del docent, del professorat, ja es reconeix, i es reconeix en diferents parts de la Llei d'Educació de Catalunya. Es reconeix a l'article 22, que preveu els drets i els deures dels alumnes, quan parla que els alumnes han de respectar-se els uns als altres i han de respectar el professorat. A l'article 28, que regula l'exercici de la funció docent i manifesta que els mestres i professors són professionals que exerceixen la responsabilitat principal del procés educatiu i l'autoritat que se'n desprèn. L'autoritat es desprèn del procés educatiu, evidentment. També en parla l'article 30.4, que ja s'ha comentat en altres moments, no el llegiré. També se'n parla a l'article 77, apartat 1, en el seu apartat f, que tracta dels criteris d'orientar l'organització pedagògica dels centres, i també atribueix totes aquestes característiques d'autoritat al professorat.

Així, doncs, observem que l'única novetat que ens aporta aquesta proposició de llei consisteix a reconèixer la condició administrativa de l'autoritat pública del professorat i, per tant, dotar-los de la presumpció de veracitat en l'exercici de les seves funcions disciplina-

ries. Cal tenir en compte que aquesta condició legal que es proposa en cap cas pot tenir efectes en l'àmbit penal. S'ha comentat també per altres diputats, atès que és el mateix Codi penal al seu article 24 qui defineix la figura, independentment de qualsevol altra regulació sectorial que se'n pugui fer. L'any 2009, quan es va tramitar la llei d'educació, es va abordar aquesta qüestió de manera seriosa, de manera exhaustiva, i es va decidir amb un ampli consens que el règim disciplinari dels centres educatius funcionava amb major eficàcia i amb més proporcionalitat si la condició d'autoritat pública, per tant, la presumpció de veracitat, l'ostentaven el director del centre i l'inspector d'educació. Considerem que, en el breu temps en què s'aplica la Llei d'Educació de Catalunya, ni s'han produït esdeveniments que justifiquin un canvi de normativa ni, en cap cas, s'ha portat ni cap estudi ni cap anàlisi pedagògica que avaluï aquest canvi.

Pel que fa al contingut del capítol 2 del títol segon de la seva llei, relatiu al règim disciplinari en els centres educatius, on es fa constar expressament que el Govern aprovarà un decret que estableixi el marc regulador de la convivència en els centres docents de Catalunya, considerem que no és necessari, atès que aquesta qüestió també està regulada a la LEC. També està regulada al decret 102/2010, d'autonomia dels centres educatius, sense que aquesta part de la proposició de llei ens presenti tampoc cap novetat significativa a aquest respecte.

Dit això, és a dir, feta una anàlisi de l'estructura de la proposició que ens presenten, i constatant les minses aportacions d'aquesta iniciativa, permetin-me uns comentaris intentant buscar motivacions, objectius i finalitats, que sempre es troben intrínseques en qualsevol text –també en aquest.

A l'inici de l'exposició de motius, parlen de la dificultat que ha suposat en el sistema educatiu el nombre de lleis que l'han regulat durant aquests darrers anys, i això és cert. És manifesta la queixa i el debat que ha portat aquesta inestabilitat jurídica, que ha marcat, evidentment, el sistema educatiu. Ara bé, vista l'actualitat més recent, no és pas aquest principi el que a vostès els regeix per parlar d'aquest tema, no és pas aquesta estabilitat jurídica que volem, perquè el que a vostès fan en aquest moment és imposar-ne una altra, de llei d'educació. Per tant, tampoc faciliten, en cap moment, que hi hagi aquesta estabilitat jurídica, que és importantíssima. Estan imposant una llei que no compta amb cap mena de consens, si més no, ni de la comunitat educativa, ni de la majoria de grups polítics, ni de l'administració educativa de Catalunya.

Els demanem que acceptin, reconeguin i assumeixin la Llei d'Educació de Catalunya, una llei aprovada amb un ampli consens parlamentari, amb un treball exhaustiu i amb l'esperit d'arribar a amplis acords sobre el model educatiu de Catalunya, per tal de mantenir aquesta estabilitat jurídica –aquesta sí que és important– de l'educació al nostre país. I dic això perquè, si analitzem un per un els articles que vostès ens presenten, podem suposar perfectament que no l'han comparat amb la LEC, ja que, excepte en dos articles

que hem dit, en cap moment hi ha cap novetat, sinó que tot està regulat en més d'un article.

La Llei d'educació de Catalunya tracta la convivència en el seu capítol cinquè. Precisament, perquè tots sabem que l'escola constitueix una cèl·lula importantíssima en què el nen pren contacte amb els altres, a banda del seu entorn familiar i el seu entorn més proper, és la primera experiència amb les realitats socials que l'han de fer coneixedor d'ell mateix, en comparativa a la pluralitat i a la diversitat de la societat de què forma part i que l'envolta, formant-se i aprenent a conviure, a partir del reconeixement i de l'acceptació de l'altre. En aquest capítol, i en el seu article 32, fa una menció especial i detallada del valor de la mediació com a eina importantíssima i fonamental en la convivència, eina a través de la qual el nen i la nena aprenen a enfrontar-se a la resolució de qualsevol conflicte que es pot desprendre, precisament, del conviure o de l'aprendre a conviure. Ens sorprèn, o potser no, que vostès no facin cap mena de menció a aquest particular, en la seva iniciativa de proposició de llei, i ens sorprèn perquè considerem la mediació i així l'entenem, perquè és a través de la mediació, a través del diàleg que és possible arribar a l'entorn de qualsevol conflicte latent o declarat, en què puguin trobar-se les persones. Tracta la manera de facilitar el diàleg entre les parts del conflicte, però no imposa cap solució ni intervé en cap tipus d'interès.

En la formació de l'alumne és fonamental construir una capacitat de convivència basada en l'aprenentatge de la resolució de conflictes, els que poden sorgir en l'entorn escolar i els que poden sorgir en el present o en un futur, immersos en la societat. Un conflicte es pot resoldre amb diàleg, amb acceptació de les realitats de l'altre, o dels altres, i amb actitud d'entesa i coneixement i sobretot reconeixement dels altres, ja sigui en paral·lel o enfront a pròpies realitats. Mai a partir de l'enfrontament, dels enrocaments de postures absolutistes, d'imposicions, postures cristallitzades, i sobretot de la falta de reconeixement d'altres realitats possibles i valuoses. Ni molt menys es fa possible una veritable resolució de conflictes únicament a partir del principi d'autoritat, ja que l'autoritat s'adquireix i es guanya amb la base del reconeixement cap a l'altre i del reconeixement de l'altre. Els docents en saben molt i molt, de la importància d'utilitzar tots aquests paràmetres en l'escola. M'ha semblat que en algun moment fèiem algunes observacions i al·ludíem..., és cert, la formació dels docents s'ha de millorar, però: en saben molt, de resoldre conflictes. Els docents no ho oblidem.

Tots aquests aprenentatges contribueixen als objectius fonamentals de l'educació, que és ajudar a formar ciutadans crítics però analítics i reflexius, amb capacitat de diàleg, lliures i educats en els valors veritables dels principis democràtics. En aquesta línia –i suposo que a aquestes alçades no cal que digui que no estic parlant només estrictament del món escolar, sinó que ho extrapolo a la formació de l'alumne cap al futur–, voldria parlar també que vostès estan parlant de mesures cautelars, i no vull pas entendre, no volem entendre que parlin de les mesures cautelars amb el signifi-

cat que en dona el diccionari, com a mesures relacionades amb processos penals. Tampoc amb finalitats que el jutge o el fiscal adopti, a partir de dificultats, o del ministeri fiscal, quan es tracta del procés penal del menor. De totes maneres, si vostès parlen d'aquestes mesures cautelars per tal d'ajudar a preveure, ens n'alegrem, perquè ens satisfà que vegin que un conflicte, la primera manera de solucionar-la és preveient-lo, és posant-li els mitjans anteriors, és ajudant el nen, la futura persona adulta que estarà a la societat, a veure l'inici d'un conflicte. Si és en aquest cas, ens n'alegrarem, que posi mesures cautelars, però si és en el cas estrictament penal, no és pas l'escola a qui li correspon. Si fos el cas que hi hagués alguna situació en què s'hagués d'intervenir, no seria l'escola. No li correspon a l'escola actuar penalment.

Per tant, ja he dit que no donarem suport, però sí que m'ha agradat que en algun moment vegin la importància de reconèixer que els conflictes se solucionen i se solucionen preveient-los.

Gràcies, presidenta.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Pido la palabra por alusiones y contradicciones.

La presidenta

Li dono quaranta segons.

María José García Cuevas

Gracias.

La presidenta

Recordi que se li acabarà el temps.

María José García Cuevas

Sí, gracias presidenta. Aclarar tres puntos. Primero: que, en veinticinco años, el único modelo educativo que ha habido en España ha sido el socialista, LOGSE, LOE y todos sus hijos. Recordar que la única ley que pudo aprobar el Partido Popular, la Ley de calidad el 2003, la derogó Zapatero el 2004; fue la segunda decisión tras tomar posesión del Gobierno, con lo cual el único modelo educativo que hemos tenido en España ha sido el modelo socialista. Todas las leyes han tenido una huelga después de su aprobación. La primera, la LEC, les recuerdo a los señores de Convergència. *(Remor de veus.)* Y tercero, una ley necesita un mínimo de tres años para ver sus resultados. Hay docentes que llevan, como diría el señor Mena, veinticinco años aguantando un modelo educativo que no comparten, porque tienen respeto por la legalidad. Lo que quería decir es que espero el mismo espíritu de-

mocrático por parte de los docentes que no comparten la LOMCE, en que la aplicarán respetando la legalidad vigente una vez que sea una ley aprobada. También lo espero por parte... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Acabat al debat, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei han estat aprovades per 104 vots a favor i 28 en contra, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Passem ara a les interpellacions. I ja els anuncio que aquesta tarda se'n substanciaran quatre, el punt 5, 6, 7 i 8. Demà reiniciarem a les deu del matí, amb les tres interpellacions restants i el conjunt de mocions.

Interpel·lació

al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació (tram. 300-00091/10)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Pausa llarga.)

Senyors diputats i senyores diputades, si han de sortir, els demano que ho facin amb una certa celeritat. *(Pausa.)* Senyor Arrufat, quan vulgui pot començar.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda de nou, comencem una interpel·lació que hem volgut dividir en tres actes o tres apartats. I comencem l'exposició per l'acte primer, que es diu «eleccions plebiscitàries» i que fa un repàs de què van suposar les eleccions plebiscitàries passades.

Com tothom sap i s'ha repetit tantes vegades en aquest Parlament i en diferents debats, les passades eleccions van centrar-se sobretot en un tema: la necessitat de celebrar un referèndum sobre la independència de Catalunya. Tots els partits s'hi van pronunciar, empesos per la mobilització creixent del moviment popular independentista als carrers. El mateix partit que va guanyar les eleccions i que forma govern actualment va basar la seva campanya electoral en el lema «la voluntat d'un poble» i va tancar un acord de suport parlamentari amb el tercer partit en vots i segon en escons en aquest Parlament, amb Esquerra Republicana.

D'acord amb les eleccions i d'acord amb aquest pacte parlamentari, el Govern es va comprometre en un

determinat pla per fer possible la consulta vinculant al poble de Catalunya, no va voler comptar amb altres forces polítiques a l'hora de definir aquest full de ruta, és així, segurament empès per una necessitat partidista de rendibilitzar una aposta política que no li va donar l'eufòria electoral que confiava obtenir a les eleccions, ans al contrari.

Cal dir, com ja hem fet sempre que ens n'han donant l'ocasió, que el Govern ha estat temptat des del principi per un excés de patrimonialització, al nostre entendre, de l'anomenat «procés»: «confieu en el Govern», «tanqueu files amb el Govern», «tots amb el president», «tots som Mas»; una vegada i una altra la necessitat de legitimar un govern concret, el seu, confós expressament en l'aposta majoritària d'aquesta societat per anar a un referèndum i expressar-se lliurement sobre la independència de Catalunya. Mal favor, pensem nosaltres, han fet vostès en aquest aspecte a la suma necessària de sensibilitats i projectes cap a la celebració del referèndum i cap a la necessària independència.

Acte segon; escenari: gairebé un any després. Gairebé un any després d'aquelles eleccions, encara estan la majoria dels seus passos per fer; el seu propi full de ruta està desplaçat formalment però encara ha de posar-se a rodar. Van trigar mesos, al nostre entendre, molts mesos, a convocar el Pacte nacional pel dret a decidir i la Comissió pel Dret a Decidir, que eren estructures que havien decidit vostès que volien desplaçar.

Però malgrat els mesos trigats la realitat avança. I pensem que cada dia es fa més evident la impenetrable muralla que representa pels catalans i catalanes l'Estat espanyol, una muralla sorda i cega que queda molt lluny de les actituds mostrades pels governs del Canadà i el Regne Unit davant del Quebec i Escòcia, respectivament; una muralla, pensem nosaltres, que no té l'arrel en un govern o un altre sinó en una mateixa gènesi immutable, fundacional o constitucional, com vulgueu, fonamentada en tot cas en un nacionalisme d'estat, i nosaltres diríem fins i tot de classe, però de la classe dels terratinents i dels aristòcrates que menysprea, que insulta, que reclou i que reprimeix la voluntat dels pobles. Ja ho deia Papasseit, Joan Salvat-Papasseit, poeta català, d'ideologia més aviat llibertària, el 1922, ara fa quasi un segle: «Ampla és Castella, el seu ressò un gemec, / té la sordesa de massa escoltar-se. / La veu dels ibers és ronca d'ofec / i ella no els sent: només vol rebolcar-se.»

I no parlem de protocols i deslleialtats institucionals, parlem d'una qüestió més profunda, més greu, que és la naturalesa política de l'Estat espanyol, la jurídica, d'acord, però sobretot la política. Al nostre entendre no hi ha escletxa en el nacionalisme d'estat espanyol sobre el qual es funda i es reproduïx l'estructura jurídica i política espanyola per al plantejament de radicalitat democràtica, per al desafiament que representa que algú pugui no voler compartir el domini de l'Estat espanyol. No hi ha espai dins del nacionalisme d'estat espanyol. Perquè aquest no es funda en la llibertat de les seves classes populars i dels pobles que en formen part, sinó en la continuïtat en el poder de la mateixa aristocràcia i els mateixos terratinents, ara con-

vertits en banquers i alts funcionaris, i en el conreu de la competència amb catalans i bascos com a font de propaganda per a la cohesió, per a la seva cohesió nacional. No hi cap, pensem nosaltres, dins l'Estat espanyol, la llibertat nacional dels i les catalanes. No hi cap, per tant, tampoc la celebració d'un referèndum acordat, ni cap escenari d'acord per a la independència; la negativa a la celebració d'un referèndum, es demani com es demani, és inherent, pensem nosaltres, a la naturalesa mateixa d'aquest estat.

Aquesta funesta –perquè és funesta– constatació pensem que és compartida per tothom en aquest Parlament; tothom ho sap, dins i fora d'aquest Parlament. Hi ha qui, amb la seguretat d'un estat centenari, centralista i autoritari, *imperecedero*, que ho té tot *atado y bien atado*, es riu sorneguerament de la reclamació democràtica dels catalans. Riuen com reia l'emperador nu; es riuen de nosaltres. «La veu dels ibers és ronca d'ofec / i ella no els sent: només vol rebotar-se.» Segurs de la victòria automàtica de la negació de la democràcia, els basta invocar amenaces de repressió institucional, de coacció financera, de repressió diplomàtica, de repressió social, si cal. «Ampla és Castella, i com un palmell / té la durícia d'aixecar l'espasa.»

N'hi ha d'altres que, conscients també de la impossibilitat de l'acord per a celebrar un referèndum, volen optar per dilatar el debat; el volen dur cap a un nou pacte, el volen usar per refer-se políticament a nivell de l'Estat, el volen utilitzar per relançar-se electoralment en una altra arena política. Mentre el compromís amb el referèndum sigui figurar en fotos i resolucions abstractes, hi seran, al costat dels demòcrates, més o menys, però en realitat tenen en ment el pacte fiscal, la reificació de l'estat de les autonomies, l'actualització del projecte polític espanyol. «Ampla és Castella, el seu ressò un gemec, / té la sordesa de massa escoltar-se a si mateixa.»

És absolutament legítim, òbviament, tothom, amb els interessos particulars que vulgui, només faltaria, ha de tenir les portes obertes a la suma necessària per a la resolució democràtica de la qüestió catalana, però aquesta passa per un referèndum, passa perquè el poble decideixi, que ningú s'equivoqui, sobre la independència, amb pregunta clara, única i resposta binària: sí o no. No hem organitzat des de la societat 555 consultes i hem organitzat mobilitzacions massives i contínues per plantejar consultes per un nou pacte fiscal, ni una reforma constitucional d'Espanya, ni l'adquisició de noves flamants competències que donin noves flamants conselleries i nous flamants consellers o conselleres.

La CUP pensa que per a la majoria de la societat catalana no s'hi valdran nous pactes fiscals, noves entregues de competències, noves promeses de diners i poder institucional; pensem que per a la majoria de la societat catalana tampoc no serà vàlida cap proposta de consulta amb tres o quatre preguntes que remetin a reforçaments impossibles i fràgils de l'autonomia.

Acte tercer, el Govern davant d'aquesta muralla. Té, doncs, el Govern dos escenaris que vénen donats i un tercer que pot obrir. El primer escenari és la negativa

inherent a l'Estat espanyol per a la celebració d'un referèndum que alteri *l' statu quo* a l'Estat i obri la porta a la independència. Conegut.

El segon escenari és el de jugar una vegada més l'aventura de la reforma espanyola, recórrer de nou, inútilment, al nostre parer, el camí conegut de les ofertes de pacte, de les falses promeses de reformes futures. Com mana Maquiavel, tan bon punt desactivessin el focus de tensió, les molles volen al vent. De molles, nosaltres no en volem cap més, només el pa sencer, el pa sencer del nostre dret a decidir, perquè és només nostre si així ho decidim. Estem disposats, a més a més, a perdre el pa sencer, fins i tot, perquè, si ens el prenen sencer, tindrem la partida democràtica guanyada.

Però hi ha un tercer camí que el Govern haurà de recórrer en algun moment si no vol acabar sent protagonista per acció o omissió dels dos escenaris anteriors. En algun moment del curs polític que està començant, en algun moment entre el dia d'avui i la data que la Comissió pel Dret a Decidir ha de fixar com a òptima per a celebrar la consulta sobre la independència de Catalunya, el Govern haurà de prendre la decisió de seguir respectant, acatant impol·lutament la majoria política a l'Estat i l'ordenament jurídic en el qual s'empara per obviar la reclamació catalana, o bé posar-se al costat, per una vegada, al costat de la gent i de la legítima reivindicació democràtica de poder decidir sobre la nostra independència.

En algun moment d'aquesta partida, que certament és històrica, el Govern haurà de triar al costat de qui està: si està al costat sempre de la legalitat espanyola o a l'hora de la veritat es posarà al costat de la majoria democràtica d'aquest país. Acatar la legalitat espanyola com l'únic ordenament jurídicopolític possible és una opció per vostès; de fet, vostès van apostar entusiàsticament per aquesta legalitat, per aquest ordenament, i vostès han contribuït enormement a reforçar-lo durant aquests anys com a únic terreny de joc possible, però no és una opció per al dret de decidir dels catalans i de les catalanes, al nostre entendre.

Oferir eleccions plebiscitàries abans de negociar res no és el millor dels camins, tampoc; els dona a vostès el protagonisme principal com a govern i com a partit, quan l'hauria de tenir el poble. Però no perquè vostès se situïn a vostès mateixos al centre és aquesta la millor de les vies, ni tan sols una opció vàlida. No vulguin cridar sempre la gent a posar-se al costat de la institució, situïn per una vegada la institució al costat de la gent.

I, anat al gra de les interpellacions concretes, quines creu el Govern que són les vies a explorar amb certes possibilitats d'èxit dins del marc legal constitucional espanyol? I una interpellació encara més rasa i més curta: està el Govern per la labor de complir amb el mandat democràtic sorgit de les darreres eleccions del 25 de novembre i convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya? Fins on està disposat a arribar el Govern en el compliment d'aquest mandat?

I deixeu-me, en els deu segons que queden, perquè crec que..., el va escriure fa molts anys, també, Sal-

vador Espriu, aquest poema, que a vegades s'ha llegit aquí, justament, pel motiu d'aquesta interpellació, que diu: «Si topeu a les palpentes / amb aquest estrany cec, / i ens sentim sempre mirats / pel blanc esguard del cec, / on sinó en el buit i en el no-res / fonamentarem la nostra vida? / Provarem d'alçar en la sorra / el palau perillós dels nostres somnis / i aprendrem aquesta lliçó humil / al llarg de tot el temps del cansament, / car sols així som lliures de combatre / per l'última victòria damunt l'esglai.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores diputades i diputats, dono resposta molt ràpidament als tres actes que em deia el diputat Quim Arrufat.

Acte 1. El Govern està legitimat a les urnes. I a més a més vostè sap perfectament que la majoria parlamentària escollida a les urnes favorable al dret a decidir és majoritària en aquest Parlament. Però el Govern ha estat legitimat a les urnes.

Acte número 2. El Govern té un full de ruta clar i a més a més el president el va explicitar l'altre dia amb molta claredat en el debat de política general.

I acte número 3. El Govern està sempre al costat de la gent, sempre –sempre.

I, per tant, jo primer de tot li exposo el que reiterades vegades ja hem exposat des d'aquest Parlament, no?, i és la voluntat i la feina que estem fent per tal que el poble de Catalunya pugui expressar d'una manera lliure, d'una manera democràtica, el seu futur col·lectiu. I aquest és un compromís, vostè en feia esment, que vàrem prendre en les passades eleccions generals –altres forces polítiques també el van prendre–, que el vam traduir en un programa electoral, que l'hem posat en el ple del Govern i pel qual treballem dia sí i dia també. Per tant, jo crec que aquest primer concepte el tenim prou clar.

Però, més enllà d'això, sí que voldria deixar molt clar que treballem per fer aquest procés amb totes les garanties necessàries. I això vol dir amb totes les garanties legals, amb totes les garanties homologables, amb una consulta que tingui la força, que tingui el reconeixement internacional d'un procés net, d'un procés democràtic, d'un procés transparent. I, per tant, aquesta és la garantia: fer les coses ben fetes. I hem de garantir a més a més que tothom pugui expressar la seva opinió i que ho pugui fer bé, que tothom es pugui sentir, en aquest sentit, representat.

I és per això que jo he donat un gran impuls a l'àrea de processos electorals, que està dintre del departament, perquè, com a concepte, com li deia, el Govern ha de ser el garant que aquest procés surti bé; perquè

és molt important que, a més a més, comptem amb els màxims mitjans, amb tots els mitjans necessaris –humans, materials– per fer efectiva la consulta i per fer-ho bé. Per això vaig encarregar a l'àrea de processos que comencessin a treballar, a dissenyar l'operatiu per tal de fer efectiva la consulta, per tal de tenir-la preparada el 2014, que és el compromís del Govern.

I sobretot vaig destacar a l'àrea dues premisses que per mi em semblen importantíssimes. Primer, hem de garantir un sistema en què tothom hi pugui participar –i quan dic «tothom» em refereixo a tothom, sigui on sigui, estigui aquí, a Catalunya, o no estigui en aquest moment a Catalunya–, tothom pugui exercir el seu dret a vot.

I una altra premissa, que sigui molt senzill, que sigui molt fàcil. I és així que hem estat treballant, amb diferents escenaris, que van, doncs, des de buscar una possible doble modalitat que permeti fer un vot presencial però també un vot electrònic, que es pogués allargar, per exemple, una setmana... Li dic una de les modalitats que hem estat treballant, no? Sempre d'acord, això sí, amb les màximes garanties de seguretat, de transparència. Per tant, cercant noves maneres de facilitar el que crec que vostè i jo, i tothom, cerquem, no?, que és que necessitem que la participació sigui el més alta possible. I ho necessitem, a més, no únicament perquè aquesta serà la decisió més transcendental que haurà pres aquest país, sinó perquè el resultat ha de ser inqüestionable. I, per tant, com més alta sigui la participació, doncs, més difícil farà que ningú posi en dubte allò que ha decidit el poble català.

Per tant..., aquest és el compromís del Govern, i l'hem expressat des d'un inici, i aquí hi estem treballant, no?, hi estem treballant per fer-ho possible. I què hem fet fins ara? I podem recordar, a més a més, la història en aquest Parlament, no?, des de l'any 89, el 91, el 98, el 99, el 2010, el 2011, el 2012..., i en múltiples ocasions, aquest 2013, doncs, el Parlament ha sostingut que tenim aquest dret, com a poble, d'exercir el nostre dret a autodeterminació, i tenim el dret a exercir-lo, i, per tant, votar.

Jo, en aquest sentit, fa un temps vaig demanar-li, a l'Institut d'Estudis Autònomic, que elaborés un estudi sobre els procediments legals a través dels quals els ciutadans de Catalunya podien ser consultats per decidir el seu futur col·lectiu. Vostè sap que, d'aquell informe, en van sortir cinc vies; un informe que conclou que existeixen molts bons arguments jurídics per defensar que a més de la reforma de la Constitució, que també –a més de la reforma de la Constitució–, existeixen en l'ordenament jurídic constitucional, com a mínim, quatre vies legals per fer la consulta a Catalunya. I tenim aquest informe, vostè el té, si no m'equivocho, i a més a més vostè l'ha pogut veure..., i, efectivament, doncs, existeixen aquestes vies.

I hem desenvolupat..., vostè deia: «Doncs, ho han fet amb retard.» Doncs, miri, ho hem fet amb el pas que creïem que ho haviem de fer. Hem desenvolupat diferents instruments per tal de cercar el màxim consens possible en tot aquest procés, que ens sembla important cercar-hi el màxim de complicitats, el màxim de consens.

I, en aquest sentit, vam crear el Consell Assessor per a la Transició Nacional que assessora el Govern, analitza i identifica, doncs, alternatives jurídiques disponibles en tot aquest procés de transició nacional, també identifica les estructures estratègiques per a un futur Govern, i també busca la manera d'optimitzar els recursos disponibles, entre altres coses.

També hem posat en marxa el Pacte pel dret a decidir, un pacte nacional molt important, que a més a més busca sumar el màxim de complicitats, busca aquesta transversalitat que té aquest país, i que agrupa en aquest moment, doncs, cent set diputats a la cambra, però moltíssimes i moltíssimes entitats que s'hi han sumat. I, per tant, jo crec que és una mostra de l'ampli suport que té el procés en el si de la societat.

Però aquest Parlament en seu parlamentària, presidit per la mateixa presidenta del Parlament, té la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir en la qual diverses personalitats –si no m'equivoco fa quatre dies un pare de la Constitució, en Miquel Roca–, doncs, compareixien i explicaven com es podia viure aquest procés i de quina manera li podien donar resposta.

Per tant, senyor Arrufat, jo crec que els instruments creats que ens varem comprometre, hi són. Jo crec que, a més a més, hem de fer la garantia que el procés es faci bé; per tant, amb rigor, fent-ho bé. Vostè sap perfectament que estem amb l'objectiu de tota la..., a nivell internacional, i, per tant, el que hem de fer és fer la feina ben feta per bastir amb legitimitat i reconeixement internacional el procés que estem vivint a Catalunya.

I, en aquest sentit, com li deia, hem donat moltes passes, no únicament des de les institucions, la mateixa societat civil n'ha donades moltes, moltíssimes. I també és veritat que hi han algunes formacions polítiques que no fan cas d'aquest clam, un clam que hi ha al carrer, i no en fan cas. I també hi han institucions de l'Estat que poden fer-se el sord o poden pensar que això acabarà passant quan la crisi econòmica es resolgui. Perquè, des de fora de Catalunya o inclús des de dintre de Catalunya, hi han persones que diuen que això no és important –aquest debat l'hem sentit aquí–, que l'important és parlar de l'economia, que l'important és parlar d'altres coses. Tot això ens ho hem sentit a dir i ens ho sentirem a dir, no?

Però, de totes maneres jo voldria recordar una persona molt estimada d'aquest Parlament, que en fou president, el senyor Coll i Alentorn, que ell acostumava a dir que les coses naturals no es poden amagar ni enterrar, perquè ben aviat tornen i tornen al galop i amb una força incontenible. I els homes i les dones de Catalunya han demostrat de manera colpidora que hi ha un veritable desig polític de debatre i de decidir el nostre futur. I aquest desig ja s'havia explicitat en la reforma de l'Estatut, aprovada el 2006. I aquest desig és el que, d'alguna manera, doncs, ha de conduir, a través del rigor en el procés, el Govern de la Generalitat.

I també hem aspirat sense ser escoltats des de les institucions centrals amb un nou acord econòmic que permetés acabar amb l'ofec que pateix Catalunya. I, de mica en mica, no pas com a maniobra orquestrada per ningú, sinó per l'acumulació de molts i molts proces-

sos de frustracions i de negatives per part de l'Estat, doncs ara el poble de Catalunya, ara el Govern de Catalunya demana decidir el seu futur. El Parlament de Catalunya demana decidir el seu futur. I des de totes les instàncies d'un estat espanyol que, vostè ho deia, es defineix com democràtic i de dret, però sempre s'havia dit que les aspiracions eren possibles si es defensaven mitjançant procediments democràtics, mitjançant procediments específics.

Doncs, bé, des d'aquest Parlament, de manera reiterada, ens hem pronunciat sobre la necessitat d'una consulta i, si és possible, acordada amb l'Estat. Ho hem fet de manera pacífica, de manera dialogant. Hi ha moltes vies per fer-ho possible. Aquest informe que jo li'n feia esment les recorda, el mateix Consell Assessor per a la Transició Nacional en fa referència. Són molts els teòrics constitucionalistes que també aposten i defensen la legitimitat de la convocatòria d'un referèndum per aquesta qüestió. Per tant, és només un tema de voluntat política, perquè no hi ha cap impediment constitucional que impedeixi aquesta consulta.

Però el Govern té clar el full de ruta, el varem explicar en el debat de política general, i significa pas a pas, sense cremar cap etapa. I estem en el camí de poder fer efectiva aquesta reforma el 2014, i, per tant, de poder complir amb el mandat del Parlament i amb el mandat també que té el Govern en aquest sentit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, té ara la paraula el diputat senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Més concretament... –concretarem una mica el sentit de tota l'exposició anterior–, a nosaltres ens preocupa què farà el Govern quan les vies s'esgotin.

Per a nosaltres, és obvi que no n'hi ha, de vies de negociació amb l'Estat espanyol, perquè ho hem exposat, per la seva naturalesa jurídica i política, perquè qui ho intentés, des de l'Estat espanyol, acordar vies, seria automàticament penalitzat en les eleccions i tractat de traïdor. Per tant, no hi ha entesa possible a acordar cap via de resolució democràtica d'acord legal amb l'Estat espanyol.

Per tant, mentre uns se'n riuen de nosaltres, segurs de la seva fortalesa i de la vida de l'estat *imperecedero*, uns altres pensen en Espanya, en les seves eleccions que vénen i pensen en com guanyar vots o com proposar noves reformes de l'Estat espanyol sempre per venir... –és un estat que sempre ha estat pensant en la seva reforma des del dia que va néixer i allà està–, a nosaltres ens preocupa què fem aquells que tenim clar aquest escenari, aquesta muralla i què farà el Govern el dia que calgui decidir si continua dins de l'Estat espanyol o opta per fer complir el mandat que entenem que va assumir com a govern, que es majoritari en aquesta cambra, i que va ser majoritari a les eleccions, de poder donar la paraula a la gent perquè voti.

I, en aquest sentit, volem fer referència que, per nosaltres, la solució d'unes eleccions plebiscitàries, malgrat siguin un instrument legal –és a dir, convocar unes eleccions i donar-li el caràcter de plebiscitàries–, tenen un problema evident que és que són interpretables i poden ser equiparables a un referèndum o no; poden ser el final del procés sobiranista per a més d'un partit en aquesta cambra, i a més a més amb uns resultats absolutament interpretables, interpretables aquí, però absolutament interpretables i menyspreables a l'escena internacional, que, al cap i a la fi, és on es juga el reconeixement de la sobirania formal, de la independència de Catalunya.

I el mateix exactament passa amb depèn de com i quan es convoqui una declaració unilateral d'independència; una proclamació que fa el Parlament de voler ser independent, que, en tot cas, té validesa o no si se li dóna suport a nivell internacional, i que pot ser que la proclami el Parlament, ningú li doni o li donin suport molts pocs estats i aquí s'acabi el procés independentista.

Per a nosaltres és imprescindible consultar la gent i amb el vot clar i definitiu d'un sí o un no de la majoria social, de la majoria d'aquest país, per al sí o per al no, amb allò es validi a nivell internacional. I si no ens deixa, l'Estat espanyol, convocar un referèndum, per nosaltres és imprescindible convocar-lo igualment i dur-lo a terme, i a veure com reacciona l'Estat espanyol.

Hem dit abans que l'Estat espanyol per a nosaltres en aquesta qüestió representa una muralla infranquejable, impenetrable. Cal enfocar els focus en aquesta muralla. Cal fer evident la muralla. Perquè dubtem molt que la comunitat internacional accepti que la muralla sigui impenetrable, infranquejable i perenne i *imperecedera* per als temps dels temps, si la voluntat d'aquest Parlament i la voluntat del Govern és la de celebrar una consulta, no la d'actuar o no la d'imposar decisions unilateralment... Ja deia Lluís Companys que totes les causes justes del món tenen els seus defensors, però que Catalunya –i nosaltres diríem els Països Catalans– només ens té a nosaltres. Ben bé que tampoc és cert, aquesta taxativitat, hi ha bastanta altra gent que pot sentir simpatia i solidaritzar-se amb la causa democràtica dels catalans i de les catalanes per decidir el seu futur, per decidir sobre la independència. Però el que sí que és cert és que aquí comptem amb dos elements: no podem comptar amb l'Estat espanyol, ni per activa ni per passiva, comptem amb la força de la nostra gent a l'hora de defensar la consulta, a l'hora de defensar el Govern que la convoqui, el Govern que prengui la decisió de desobeir les lleis de l'Estat per tirar endavant la consulta, per defensar-la a peu d'urna, a peu de carrer, per defensar-la democràticament, comptem amb la força d'aquesta gent mobilitzada i comptem amb una comunitat internacional que, ho creiem nosaltres, no podrà passar per alt –no la podrà passar per alt– una interferència tan antide-mocràtica com evitar que es pugui celebrar una consulta després d'haver tancat totes les vies –que nosaltres considerem inexistents, però que entenem que es vulguin recórrer– d'acordar-la legalment.

Per tant, ens preocupa enormement no tant el capteniment d'aquest Parlament, i perdó per utilitzar aquesta paraula, «capteniment», però, no tant el que faci aquest Parlament a l'hora de votar, que tenim confiança que votarà a favor de celebrar una consulta, perquè així ho han expressat majoritàriament les seves forces o les forces polítiques majoritàries, sinó què farà qui està encarregat de la logística i de la decisió política d'organitzar la consulta el dia que s'hagi de convocar, l'Estat la suspengui, i, per tant, ens veiem en l'interval entre seguir complint la legalitat, i, per tant, tirar-nos enrere, o tirar endavant i veure què fa l'Estat espanyol, com ho resol i com interacciona, per tant, la comunitat internacional a l'hora de defensar el dret democràtic dels catalans i les catalanes a decidir lliurement el seu futur.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable presidenta.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyor Arrufat, la consulta la farem el 2014. Això ho té clar. Abans de final d'any sabrem la data. Això també ho té clar. Abans de final d'any també sabrem la pregunta. Això ho té clar. Doncs, jo crec que vostè també deu compartir, o potser no per les seves..., suposo que per la seva exposició no ho comparteix..., però, miri, a molts ens agradaria poder fer aquesta consulta acordada amb l'Estat. Però si això no és possible, doncs, utilitzarem tots aquells instruments democràtics al nostre abast per tal de dur-la a terme. I hem treballat i treballarem igualment per aconseguir un procés similar al que en aquest moment tenen el Regne Unit. I, per tant, aquest acord que ha pogut estar pactat entre Londres i Edimburg. I per això treballarem... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., treballarem per al diàleg i treballarem per buscar aquest acord. Seguirem treballant amb altres vies, però aquest acord l'intentarem buscar i cercar.

I voldríem –ens agradaria– acabar com el Regne Unit, podent donar la veu al poble de Catalunya d'acord amb l'Estat, i, per tant, amb un exercici de diàleg i de democràcia d'alt nivell. I veurà poques persones en aquest hemicicle tan convençudes com jo per tirar endavant la consulta, li ho asseguro. I que, a més, en tinc encarregada tota la tasca de la logística. I li dic que no és gens fàcil. I li dic que farem una consulta perfecta, amb rigor, amb tot lligat.

I també voldria dir-li que no es preocupi pel Govern. Jo el que m'agradaria és que estigués al cantó del Govern. Perquè crec que totes les forces parlamentàries haurien d'estar en aquest aspecte al cantó del Govern, i fer-li costat, perquè el procés vagi bé, perquè en el procés siguem capaços de sumar les màximes sensibilitats, les màximes institucions, les màximes persones, perquè ningú que no en vulgui quedar exclòs no en quedi exclòs.

I, per tant, aquesta és una feina molt i molt important. I dialogarem, i dialogarem amb qui calgui. I dialogar

no vol dir renunciar a res; dialogar és una actitud, dialogar és una manera de governar, i aquest és un govern dialogant. I és un govern conscient, a més a més, que els problemes jurídics no són irresolubles, perquè si hi ha voluntat política, doncs, es poden tirar endavant. I buscarem i cercarem i treballarem per cercar aquesta voluntat política; nosaltres la tenim, i la buscarem. I creiem que és una obligació d'aquest Govern buscar-la i cercar-la sense renunciar a res, li ho torno a dir.

I no cremarem etapes, ho hem de fer pas a pas. No podem anar cremant etapes abans que aquestes es produixin. Per tant, treballarem sense presses, sense pauses, amb el ritme que ens marquem nosaltres, per fer efectiu allò que el president va anunciar en el debat de política general: hi haurà una consulta el 2014, abans d'acabar l'any en sabrem la data i en sabrem la pregunta. I estem cercant el marc legal per tal de dur-la a terme. El Parlament està treballant en un dels instruments, que és la Llei de consultes, que ens validarà per fer-la.

Qui legitimarà tot aquest procés? Doncs, la gran participació que ha de tenir la consulta. I això és el més important: que entre tots siguem capaços de, en una decisió tan i tan important, fer que tothom s'hi senti cridat.

I és en aquest sentit que el Govern treballa, el Govern està compromès, el Govern buscarà i treballarà per fer una consulta pacífica, democràtica, dins la legalitat, previ..., cercant l'acord amb l'Estat, i el cercarem. Si el trobem, bé, i si no, també, però el cercarem. Perquè aquesta és la nostra obligació i, a més a més, aquest és el nostre compromís: consulta legal emparada en la legalitat, previ diàleg amb l'Estat. I exhaurirem totes les vies de diàleg, com li deia, perquè dialogar no vol dir en cap cas renunciar.

A partir d'aquí, vostè sap que hi han altres instruments, que n'hem parlat també en aquest mateix Parlament, però jo hi insisteixo: no podem cremar les etapes sense haver-les exhaurit al cent per cent. I això és el que ha de fer el Govern, i això és el que farà el Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre l'activitat de la
Comissió Bilateral Generalitat-
Estat (tram. 300-00092/10)

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, diputats, diputades... Realment, li he dir que no podem

estar més d'acord amb la seva part de la darrera intervenció en aquesta interpellació: dialogar, ha dit, no és renunciar. Però el cert és que vostès com a govern estan donant poques proves, i bastant equívokes, de com volen portar aquest diàleg. En l'anterior interpellació es parlava sobre la necessitat de fer una consulta legal i acordada, com és la que nosaltres també defensem, però això és preparar el futur, vostès diuen que a curt termini; després sentim altres opinions des del seu propi Govern que posen en dubte que aquesta consulta es pugui fer de forma tan immediata el 2014. Però això segurament serà objecte d'un altre debat, quan es vegi la moció.

Nosaltres del que volem parlar i sobre el que li volem demanar és sobre aquesta voluntat pràctica, real, política –política de la bona–, de voler iniciar un diàleg que es concreti en propostes i acords entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat. Perquè diuen que Catalunya pot estar dividida, vicepresidenta, entre aquells que volen la independència i aquells que pensem que no és la solució, entre els quals crec que vostè es troba; entre aquells que no volen una consulta i aquells que sí que la volem. Però avui per avui, en el punt en què ens trobem, vicepresidenta, la diferència real està entre els que volen la confrontació –que nosaltres pensem que és estèril i que és contraproduent– i aquells que, com vostè i com jo, i com una gran part d'aquesta cambra i una gran part dels ciutadans d'aquest país– volem el diàleg i l'acord.

I aquest diàleg i aquest acord, vicepresidenta, com vostè sap perfectament, tenen un instrument estatutari, que és la comissió bilateral; una comissió bilateral que no es reuneix des de juliol del 2011, i una comissió bilateral, vicepresidenta, que nosaltres no sabem realment si vostè vol obrir o no; una comissió, vicepresidenta, que no sabem si vostès han fet tots els esforços i han pres totes les decisions i han enviat tots els missatges adequats per obrir-la, aquesta comissió bilateral amb l'Estat.

Ja m'avanço al que vostè em dirà, que és que l'altra part no vol –l'altra part no vol. Ho veurem. L'altra part tindrà l'oportunitat de votar en seu parlamentària, quan aquesta interpellació esdevingui moció, si realment el Partit Popular de Catalunya –que en això suposo que seguirà la instrucció que es doni des de Madrid– vol que s'obri aquesta comissió bilateral. I no només podrem comprovar si vol aquesta comissió bilateral, que és la materialització del diàleg i de l'acord, sinó quin contingut ha de tenir el debat, quin contingut ha de tenir aquesta comissió bilateral.

Perquè a vegades podem arribar a pensar que vostès, per acció o per omissió, o a vegades perquè van una mica desordenats –i ara parlarem d'això–, a vegades van una mica desordenats pel que fa a missatges, i quan es va desordenat amb el missatge denota que hi ha algun problema de coordinació interna o de què és el més prioritari..., a vegades pensem que vostès poden treure algun rendiment d'aquesta tensió que nosaltres pensem que és estèril des del punt de vista de la resolució dels problemes concrets que tenen els ciutadans. A vostès els pot interessar mantenir aquesta tensió, potser, per mantenir Esquerra Republicana

al seu costat fins que s'aprovin els pressupostos; pot ser. A vostès els pot interessar mantenir aquesta tensió, potser, per tapar les retallades que han fet per la porta del darrere aprovant directament des del Govern, sense debat parlamentari, retallades que afecten els serveis públics i la vida quotidiana de la gent, potser. O és que potser els interessa omplir telenotícies i diaris d'episodis com el de les cadires buides i els conflictes protocol·laris, en lloc d'abordar allò que és substancial i important en aquests moments pel que fa a les relacions entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya. I parlo del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya, i parlo de Convergència i Unió i parlo del Partit Popular; no parlo dels catalans i dels espanyols.

No ho sabem, vicepresidenta. I permeti'm que dubtem de la seva voluntat real de fer-ho de forma endreçada. L'exemple més paradigmàtic d'això és el portaveu del Govern explicant a l'opinió pública, exposant un memorial de greuges, de llarga tradició en el catalanisme polític –res a veure amb els memorials de greuges que van donar lloc a les Bases de Manresa, és una altra cosa; vostès no han fet un memorial de greuges producte d'un debat del catalanisme polític, vostès han fet un memorial de greuges que no és ni reivindicatiu, és purament propagandístic–, un memorial de greuges que barrejava peres i pomes i que, a més a més, per a sorpresa de tot el país, vam poder veure que ni tan sols el senyor Duran coneixia. Sorprenent. És a dir, el guió del que havia de ser l'hipotètic diàleg entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, que s'havia de substanciar o s'ha de substanciar en un òrgan estatutari que és la comissió bilateral..., resulta que el que havia estat o és el virtual i eventual president d'aquesta comissió bilateral no coneixia el contingut d'aquest memorial de greuges. I d'això la premsa en va anar plena; no cal que jo els repassi tot el recull de premsa sobre..., «Duran es queixa de no haver rebut l'informe de greuges»; «Picabaralla entre Homs i Duran per l'informe de greuges del Govern»; «Ningú me l'ha donat a conèixer», diu el senyor Duran, «molt satisfet de conèixer documents importants a través dels mitjans de comunicació, molt content no puc estar.»

Com vol que no dubtem de la seva voluntat real de fer això amb un mínim rigor? Com vol que no dubtem de la seva voluntat, com ha dit abans, en la darrera intervenció, de no pensar que dialogar és cedir d'entrada? I nosaltres continuem pensant que vostès, en la millor tradició política del catalanisme, continuen pensant que el diàleg i l'acord, amb totes les dificultats que hi ha i de les quals nosaltres som conscients, vicepresidenta, es poden abordar.

Suposo que tindrè temps a la rèplica, però, vicepresidenta, hi ha molts aspectes en les relacions entre el Govern de Catalunya i de la resta d'Espanya, de l'Estat, que s'han d'abordar de forma immediata. Perquè mentre preparem el futur hem de gestionar el present. I hi ha temes –lleis, decisions, òrgans bilaterals, òrgans de cooperació– que estan aturats, o que vostès han convertit en un element de confrontació més, volem pensar que per allò que explicaven..., amb aquests motius que no acaben d'explicar.

Tenim projectes de llei que incideixen en la distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat que s'estan tramitant en aquests moments a les Corts; per exemple, la Llei del *servicio exterior del Estado*, i que ens afectarà. Tenim lleis com la que s'ha esmentat en el Parlament, en aquest Ple, aquest mateix matí, sobre la *unidad de mercado*, d'allò que anomenen «la unidad de mercado». Tenim fins i tot la Llei de qualitat educativa, la coneguda com a «lleï Wert», que forma part d'aquest paquet de lleis que afecten les competències de la Generalitat i que afecten i afectaran la vida quotidiana de molta gent o, en aquest cas, de la qualitat del sistema educatiu català o, en aquest cas, de posar en risc el model d'escola catalana. I això, i aquests aspectes, vicepresidenta –i vostè ho sap perfectament–, poden ser abordats en una comissió bilateral.

La resposta del president aquest matí, quan el senyor Pere Navarro li ha demanat el seu parer sobre la comissió bilateral, no podia ser més pobra –no podia ser més pobra. No es pot despatxar en aquest Ple, en una sessió de control, dient que no es vol reunir la comissió bilateral perquè no vol foto sense continguts. El senyor Mas, aquest Govern, dient que no vol cimeres que siguin només fotos sense continguts! Si no han fet una altra cosa des que governen!, fer cimeres amb fotos que no han tingut cap conseqüència pràctica, cap. I no ha dit res més, vicepresidenta, no ha donat ni una sola explicació més. Bé, sí, que a l'altra banda no volien –que a l'altra banda no volien.

Vicepresidenta, a partir d'aquesta interpellació i de la moció que serà subsegüent, tenim l'oportunitat que el seu grup i aquells grups que estem pel diàleg i per l'acord puguem votar en seu parlamentària que es convoqui aquesta comissió bilateral i, a més a més, fins i tot podem fixar, acordar, aprovar els continguts d'aquesta comissió bilateral. I veurem què faran els senyors del Partit Popular, podrem comprovar què faran els senyors del Partit Popular. I ja li ho avanço, vicepresidenta: nosaltres estarem a favor que es convoqui aquesta comissió bilateral, com es pot imaginar, i estarem al costat del Govern en allò que faci referència, efectivament, a desenvolupar aspectes que podem abordar després, que estan pendents, i també de reivindicacions que hi ha en aquests moments plantejades del Govern de Catalunya al Govern de l'Estat. Però per fer això, vicepresidenta, ens sembla que cal un compromís més ferm i més clar a favor del diàleg i de l'acord.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per donar resposta a aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Diputat Collboni, no, jo primer de tot li volia dir una cosa: jo no vull un país dividit, jo vull un país, suposo que com vostè, cohesionat; però vull un país també que pugui exercir amb plenitud la seva sobirania.

I al Govern no ens interessa en absolut la tensió, ni ens interessa en absolut fer retallades, ni ens interessa en absolut omplir els telenotícies amb contradiccions ni amb notícies negatives. A mi m'agradaria mantenir una bona relació amb l'Estat i poder fer una consulta com estan fent el Regne Unit i Escòcia. I a mi m'agradaria, a més a més, no haver d'ajustar els serveis a Catalunya. I m'agradaria omplir els telenotícies tornant a posar de manifest la recuperació econòmica, Catalunya motor econòmic d'Europa; un reconeixement i respecte de l'Estat per la nostra llengua, per la nostra cultura, pel nostre autogovern. Això és el que m'agradaria. I per això treballem i per això lluitem.

I voluntat de diàleg? Li ho torno a dir: tota –tota, tota, tota–, sempre l'hem tinguda i sempre la tindrem. I, en aquest sentit, i d'acord amb el mecanisme previst en l'Estatut per tractar les relacions bilaterals Estat-Generalitat, li he de constatar dues coses. Una, primera, des de la posada en marxa de la comissió, de les reunions de la Comissió Bilateral, i tiraré una mica enrere, aquestes sempre –sempre, sempre– han estat impulsades des del Govern de la Generalitat, i amb un compromís escàs o nul per part del Govern de l'Estat, tant quan les convocatòries les feien des de Catalunya, i les feia el tripartit, com quan les fem nosaltres.

Però ha estat el compromís escàs o nul, tant a l'hora de fer les convocatòries com a l'hora, també, de complir els compromisos que s'assolien, tant quan vostès eren al Govern com quan hi som nosaltres, tant quan vostès eren a Madrid, el Partit Socialista governava com amb el PP.

Però és veritat, i li ho he de reconèixer, que les reunions de la Comissió Bilateral, que, a més a més, s'han reunit amb una periodicitat irregular, el 2007, doncs, se'n varen fer tres; el 2008, dos; el 2009, dos; el 2010 no se'n va fer cap; el 2011 se'n va fer una; cap el 12; cap el 13..., i no se n'ha feta cap malgrat les reiterades demandes per part del Govern de la Generalitat i del president de la Comissió Bilateral.

Però, com li deia, li he de reconèixer que l'actitud en aquest moment a l'altra banda, doncs, és una actitud de poc diàleg. I és veritat, vostè ho ha de reconèixer quan dos tenen voluntat de negociar i de dialogar, si un, doncs, no té voluntat, doncs, generalment no s'arriben a acords. Per tant, li pot semblar que és una resposta simplista, però, en definitiva, aquesta és la que hi ha.

Deixi'm dir-li, però, que els acords als quals va arribar la darrera Comissió Bilateral, i recordo que són les de l'11 de juliol del 2011, acords que es varen signar i que es varen acordar, i que consten en una acta, doncs, són acords que no es van arribar a complir. Un és el pagament de la disposició addicional tercera de l'any 2008, que es va arribar a pressupostar, que no es va fer efectiu –el Govern Zapatero no el va fer efectiu–, però el Govern del PP, tot cal dir-ho, ni tan sols ho ha pressupostat.

El traspàs de les beques universitàries... –ho dic per entrar en matèries que varen quedar penjades–, aquest..., si no ho recordo malament, l'inici d'aquest traspàs va ser quan el senyor Rajoy era ministre el

1998, i que es va comprometre a transferir a la Generalitat, i que esperem encara que com a president del Govern pugui agilitzar i tirar endavant.

Però, així mateix, també, en aquesta mateixa Comissió Bilateral, del juliol del 2011, es va acordar l'estudi d'aprofundiment d'altres traspassos, que es desprenen de l'Estatut en l'àmbit de l'execució de legislació laboral, que actualment realitza el Servei Públic de Treball Estatal, a les mútues d'accident de treball, malalties professionals, formació sanitària especialitzada en salvament marítim, seguretat privada a la titularitat del Palau del Lloctinent...; acords que únicament depenen d'un bri de voluntat política i de complir els acords que s'haurien pogut tirar endavant també en el seu moment el 2011.

Ara, al contrari, aquesta voluntat política, la voluntat política del Govern del PP, es copsa únicament amb la vessant de laminar l'autogovern del nostre país; de no fer passes endavant per tal d'arribar a acords amb Catalunya, ans al contrari, de fer passes enrere i d'anar recentralitzant tot allò que pot.

I, a mi, el que més em preocupa és això, és aquesta actitud del Govern per tal d'augmentar la tensió i per tal de tancar qualsevol via de diàleg. I aquí sí que li parlo d'augmentar la tensió. I és en aquest sentit, que la no-convocatòria, per part de l'Estat, de la Comissió Bilateral, que és, a més a més, qui en aquest moment ostenta la presidència, s'emmarca en aquesta voluntat, ja demostrada dia a dia, doncs, de laminar les competències que ens dona l'Estatut, de laminar l'Estatut i la nostra voluntat d'autogovern.

Per tant, el que no s'hagi reunit la Comissió Bilateral no ha estat voluntat, com li deia, del Govern de la Generalitat, sinó que ha estat, hi insisteixo, per part del Govern de l'Estat, clar i català.

I, miri, ho demostren fets com que el president de la representació de la Generalitat va enviar una carta, per exemple, el 19 de setembre passat, la darrera carta que ha enviat a la presidenta de la representació del Govern de l'Estat, que és la vicepresidenta del Govern, la senyora Sáenz de Santamaría, i li va plantejar la necessitat de convocar, en un període breu, ja, la Comissió Bilateral.

També ho va fer en data 25 de setembre, tant el ministre d'Hisenda i Administracions, com el secretari d'Estat, per tal de reunir la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Socials, sobretot per tal de formalitzar el contracte de servei entre la Generalitat i Renfe Operadora per a la gestió dels transports, del servei de transport ferroviari traspassats. I aquestes cartes són cartes que estan, a dia d'avui, sense resposta. Per tant, voluntat de diàleg per part del Govern de la Generalitat? Tota. Voluntat de diàleg per part de l'Estat? Doncs, no la veiem.

Acabo, però sí que li volia fer una nota un xic diferent. El que sí que està funcionant i d'una manera, doncs, valenta, és la subcomissió..., crec que vostè la coneix, la Subcomissió de Seguiment Normatiu de Prevenció i Solució de Conflictes. Segurament, perquè cada dia n'hi han més.

I, des de la constitució del Govern del Partit Popular, aquesta subcomissió ha anat adoptant diversos acords, relatius a l'inici de les negociacions, de les quals en cinc ocasions s'han pogut tancar amb acord; un acord que ha evitat, doncs, interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat. Aquí també hi ha una voluntat de diàleg per part del Govern de la Generalitat. Però, malgrat això, sí que li he de reconèixer aquesta actitud, aquesta voluntat recentralitzadora de l'Estat, i la voluntat que el compromís del Govern de defensar les seves competències, també hi és, per damunt de tot, i que ha suposat un progressiu estancament d'aquestes reunions i una certa tendència cap a la interposició directa de recursos d'inconstitucionalitat tant per part catalana com per part de l'Estat.

I, acabant, li ho sintetitzo amb tres conceptes. Primer, la part catalana de la Comissió Bilateral, no ha defallit mai en la voluntat de demanar a qui actualment ostenta la presidència, que és el Govern de l'Estat, que convoqui la Comissió Bilateral. I, certament, com li deia, hem constatat un descens d'aquesta voluntat de diàleg per part de l'Estat. Crec que això és evident. Vull dir, en el dia a dia de la seva actuació hi és, no? Però l'actitud que varen tenir els governs del PSOE tampoc va ser una actitud d'aquelles que marca el compliment amb l'Estatut. Però, tercer, també és veritat que l'increment d'aquests divendres recentralitzadors, per part del Govern, suposa un augment de la conflictivitat, augmenta la dificultat per tal d'arribar a acords amb la Subcomissió de Seguiment Normatiu. Però el que no podem fer –el que no podem fer, senyor Collboni– és convocar una comissió bilateral si no hi ha una voluntat directa de les dues parts, d'arribar a acords.

La voluntat de l'Estat per tal d'avançar amb el desplegament de competències i traspassos al Govern de la Generalitat, en aquest moment és més que evident. Cada vegada que legisla, legisla contra les competències del Govern català. Cada vegada que pot, intenta posar de manifest el seu rebuig a la nostra llengua, a la nostra cultura, i la manca de respecte cap a les institucions catalanes.

Tot i això, com li deia, la voluntat del Govern de Catalunya hi és, però la voluntat hi ha de ser per les dues parts.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorable vicepresidenta, vostè sap que jo la vull creure, però tenim dubtes pels comportaments que ha tingut el seu Govern erràtics, hi insisteixo, amb missatges contradictoris, amb cops d'efecte que no s'han entès, i perquè han centrat tota la seva activitat política pel que fa la relació amb l'Estat, amb el tema de la consulta,

cosa la qual nosaltres comprenem i hi donem suport, però que, hi insisteixo, hi ha moltes matèries que en aquests moments estan sobre la taula i que afecten la vida quotidiana de molts ciutadans.

A vegades, tenim un dubte, vicepresidenta, i a mi m'agradaria que a la rèplica vostè el pogués resoldre. I és el següent dubte: vostè creu, vicepresidenta, que l'Estatut està en via morta? A mi m'agradaria que la seva resposta ens ho aclarís. Perquè si realment pensa que l'Estatut està en via morta, aleshores s'expliquen moltes de les coses que han passat i de les actituds que vostès han pres, amb relació, per exemple, a la Comissió Bilateral. Vostè creu que l'Estatut està en via morta?

Si creu que no està en via morta, com es podia deduir del Memorial de Greuges que vostès van presentar també públicament, on es parla de desenvolupar alguns preceptes estatutaris, aleshores, tornem a la Comissió Bilateral, que és l'òrgan que preveu l'Estatut on s'han de dirimir els conflictes o els traspassos que hi hagi pendants amb l'Estat espanyol. Però la pregunta és si vostès creuen que l'Estatut està en via morta, o que hem de defensar l'Estatut. Fins i tot, si vostès creuen, com es va afirmar a la Comissió d'Experts..., una comissió d'experts que va emetre un informe l'any 2010, per limitar els efectes de la maleïda sentència del Tribunal Constitucional. Si vostè creu que hi ha recorregut o no a l'hora de desplegar l'Estatut vigent. Si vostè creu que hi ha o no recorregut a l'hora de solucionar algunes de les retallades que es van perpetrar des de la sentència del Tribunal Constitucional. Vostè creu, vicepresidenta, que l'Estatut està en via morta? Sí o no?

I si és que no, aleshores s'obre un camí, i, si és que no, aleshores es prenen una sèrie de mesures, es busquen els suports parlamentaris, i el suport polític, que existeix, vicepresidenta –que existeix–, si miren, si amplien una mica la mirada al conjunt de les forces polítiques i no miren només a una banda, si amplia la mirada veurà i trobarà suport als qui pensem que l'Estatut no està en via morta i que es pot desenvolupar, que hi ha un camí a fer; també amb consulta. Aquest camí no nega el camí de la consulta, no el nega.

Aquí hi ha un seguit –vostè n'ha fet esment, jo no en faré ara la llista completa– d'aspectes que han sorgit en els darrers mesos, en el debat públic, en el debat polític d'aquells assumptes que fan referència a la relació entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, entre el Govern de Convergència i el Govern del Partit Popular.

Per exemple, els conflictes competencials, plantejats entre les dues parts. Si no ho tenim malentès s'acumulen fins a un total de quaranta vuit recursos d'inconstitucionalitat entre recursos plantejats per la Generalitat i plantejats per l'Estat que estan pendants de resolució, i que podrien ser objecte, no tots, però sí alguns, de debat dintre d'aquesta comissió bilateral.

O, per exemple, l'avaluació o la posada en marxa de mecanismes de col·laboració, que, hi insisteixo, tenen relació amb la vida quotidiana de la gent; per exemple, la convocatòria de la Junta de Seguretat –per exem-

ple. O del seguiment a polítiques europees que també afecten la vida, i, en aquest cas, a l'economia de milers i milers de catalans i catalanes que treballen en el món rural, com són, per exemple, les negociacions sobre la nova PAC, i que també podrien ser objecte de debat i de negociació dins de la Comissió Bilateral i que afecten la vida quotidiana de molts catalans i de moltes catalanes.

Fins i tot, l'incident que hi ha hagut entorn al projecte Castor famós, es podia plantejar en una comissió bilateral, perquè hi ha la possibilitat que, en el marc d'aquesta comissió, es plantegin els temes que afecten les dues parts.

Però, hi insisteixo, vicepresidenta, si vostès creuen que l'Estatut està en via morta; aleshores, no hi ha res més a fer.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la rèplica té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, president... (*Pausa.*) Sí. Diputat Collboni, jo no crec que l'Estatut estigui en via morta, ans al contrari: el Govern el defensa cada dia –cada dia–, perquè malauradament cada dia l'Estat d'una manera o altra l'ataca. Per tant, l'Estatut està viu, més viu que mai, diria jo, més viu que mai. I, per tant, el Govern el defensa, però a més a més la voluntat és de desenvolupar-lo el màxim possible. I d'això es tracta. I en aquest sentit treballa –i en aquest sentit treballa.

I sí, vostè ho tornava a dir, la necessitat de posar en marxa aquest mecanisme bilateral. I, jo li ho torno a dir, fer reunions per satisfer el caràcter formal d'aquestes, doncs, si és per avançar en l'autogovern, endavant; si és per desplegar les nostres previsions estatutàries, endavant; per aprovar traspassos, endavant; per garantir la preservació de les competències i també per participar en l'exercici de les competències estatals que ens afecten l'autonomia catalana, endavant.

I en aquest sentit vostè sap, li ho he dit abans, que el Govern de la Generalitat –i, home, m'agradaria que em cregués– no ha defallit i no s'atura; doncs, també és veritat. Que hem tingut uns resultats escassos? També. Que són escassos segurament perquè a l'altre cantó no hi cap voluntat? Doncs, també. I que amb el Govern del Partit Popular la situació darre-rament ha empitjorat? Doncs, sí. Segurament per la seva manca de compromís amb l'estat autònom? Jo crec que sí. Per la seva manca de compromís amb la descentralització i amb l'autogovern? Jo crec que sí. I també probablement –també, també–, jo crec que també, probablement, perquè el Govern de la Generalitat ha formulat uns plantejaments que entén que derivin del sentiment majoritari del poble de Catalunya, de la ciutadania, que malauradament no són compartits pel Partit Popular.

I tot això, i unit a la resistència del Govern de l'Estat de reconèixer, doncs, que Catalunya constitueix un subjecte polític amb qui ha de negociar d'una manera bilateral, de tu a tu, i amb la seva aposta constant, per part del Govern de l'Estat, per aquestes reunions multilaterals, per la seva inclinació per les solucions de caràcter homogeni, de caràcter uniforme, ha suposat i és el que ha portat que els darrers anys no hàgim avançat en aquestes reunions.

I també ha portat que darrerament, doncs, el Govern de l'Estat encara hagi menystingut més les previsions estatutàries i hagi apostat per reduir al màxim les relacions amb el Govern de la Generalitat i el seu diàleg.

Però també li diré..., i vostè em deia: «Escolti, tenim molts conflictes institucionals.» Sí, però el Govern, per damunt de tot, el Govern català..., i té el mandat en aquest sentit del Parlament. Avui mateix parlàvem de lleis com la LOMCE, de lleis com l'ARSAL, que vulneren flagrantment les nostres competències, lamine-ten el nostre autogovern, i ens ataquen la nostra dignitat també com a poble. Per tant, el Govern de la Generalitat s'ha compromès, com no podia ser d'una altra manera, com ho està també aquest Parlament, amb la defensa de les competències de la Generalitat.

I en aquest sentit també hem avisat el Govern de l'Estat que no acceptarem traspassos que suposin renúncies competencials, o no acceptarem traspassos que no comportin una valoració econòmica suficient, perquè això és el que ens ha passat, el que ens va passar amb la Llei de la dependència.

I hem rebutjat també participar en reunions absolutament buides de contingut que només servissin per fer una fotografia, perquè creiem que aquell no era el sentit.

Tot i això, jo li reitero la voluntat de diàleg del Govern de la Generalitat, i tant de bo, doncs, que aquestes comissions bilaterals que en aquest moment té l'Estat, que és respondre a les peticions del Govern de la Generalitat, es puguin reunir, però que quan es reuneixin que realment tinguin sobre la taula un ordre del dia amb una voluntat efectiva d'arribar a acords i de poder-los resoldre.

Estic convençuda que trobarem elements per poder caminar junts, i jo li asseguro que l'amplitud de mires no mira únicament aquí o aquí, sinó que l'amplitud de mires intenta cercar a tothom en la defensa del nostre país, del nostre autogovern i de les nostres competències.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 300-00090/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la pobresa energètica. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I per a la

seva exposició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, president. Aquesta moció, li ho confesso, consellera, té tres objectius. El primer d'ells és respondre davant de les imperioses necessitats d'urgència i de les novetats, de les novetats que tenim damunt de la taula.

I fem aquesta interpellació a l'empara de la resolució del president del Tribunal Europeu de Drets Humans, que, com vostè sap, va suspendre provisionalment el llançament acordat en un procediment de desnonament contra els ocupants de l'edifici de Salt, atenent que aquest desnonament no garantia la Convenció europea de drets humans, que atemptava contra l'article 3, el relatiu a la prohibició dels tractes degradants, i l'article 8, el relatiu al dret a disposar d'un domicili digne. I des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida entenem que un país, un país nou, un país digne, es construeix a partir d'instruments com aquest.

És cert; d'avui per demà no podem garantir que en la comunitat autònoma amb més desnonaments de tot l'Estat –la que més, som líders en això– es pugui oferir una alternativa. Però mentre aquesta alternativa no es pot oferir, l'obligació del seu Govern, consellera, és anar jutjat per jutjat, si cal, amb la resolució del Tribunal Europeu de Drets Humans, a dir que s'aturin els desnonaments. Prefereixo el president de la Generalitat barallant-se en els jutjats que discutint-nos per elements protocol·laris, on, per cert, estem al costat del president, però on, per cert, és molt més rellevant allò que passa en els jutjats en aquells desnonaments que no s'haurien de produir. I mentrestant, anar a negociar amb la Sareb, perquè els habitatges d'aquest banc, que és de tots, es destinin a un parc públic d'habitatge. O perquè es faci a Catalunya el que estan fent a Andalusia, allò que podrien haver fet amb la Llei de l'habitatge, que és una expropiació temporal d'aquells pisos de bancs que no compleixen amb una funció pública.

Segon objectiu, fer realitat el que va dir, el que ha dit aquest Parlament: que es garanteixi un pla de xoc de garantia alimentària i una partida pressupostària oberta; que per al curs 2013-2014 cap infant no es quedi sense una beca menjador; que els barems econòmics i socials siguin els presents, no els que tenien fa ara un any. I això és el que ha aprovat aquest Parlament. Aquest Govern té l'obligació política de complir el que el Parlament aprova, però, és més, aquest Govern té una obligació moral i ètica, que és garantir que cap nen que necessita una beca menjador es queda sense beca menjador.

Avui mateix li hem fet arribar a la consellera, a suggeriment del president, les 3.500 persones, famílies, nens i nenes, que s'han quedat sense beca menjador a una comarca com el Baix Llobregat. És la seva obligació; no la nostra. És la seva obligació conèixer la realitat del país. I no és respondre a la seva obligació moral dir que nosaltres no sabem de què parlem. No, el problema és que avui el Govern no sap el país amb què treballa i no entén que té una obligació, que deri-

va d'una moció aprovada, i que aquest país es pot permetre una partida oberta que respongui precisament a les necessitats imperioses –les necessitats imperioses– de garantir beques menjador a tots els nens i nenes que ho necessiten. Això ho podem fer. Tot no, però això ho podem fer.

Tercera consideració de la interpellació, que és l'objecte de la interpellació: la pobresa energètica. Mirin, s'estima que a Espanya cada any hi ha entre 2.300 i 9.300 morts, prematurs, cada any, per causes relacionades amb la pobresa energètica. És un ventall ampli, és cert, però en tot cas és una xifra superior a les morts que es produeixen per accidents de trànsit.

A Catalunya, la Xarxa per la Sobirania Energètica, que convoca avui mateix una concentració a la plaça Sant Jaume, ara, a dos quarts de nou, diu que prop d'1 milió de persones pateixen pobresa energètica, que els poden tallar els subministres aquest hivern. Un 13 per cent de la població. No és poca cosa. I les causes les saben tan bé com jo: un baix nivell de renda, un elevat nivell d'atur, un elevat preu de l'energia, baixa eficiència energètica, un alt preu de l'habitatge i, hi afegeixo, un sector oligopolístic en l'energia, en els hidrocarburs i en l'aigua que fa i desfà com volen.

Sobre la pobresa, no entraré en detalls; ho hem parlat mil vegades: indicadors que pugen i que pugen any rere any. L'Enquesta de les condicions de vida del 2011 –hauríem de veure com estem enguany– destaca que prop del 13 per cent de les llars catalanes deien que no podien mantenir la llar a la temperatura confortable. El 71 per cent dels usuaris de Creu Roja admet tenir dificultats per poder abonar els rebuts de l'aigua, la llum i el gas de casa seva. Un 30 per cent acumula factures impagades. L'aigua, l'electricitat, el gas, són un servei bàsic, però la realitat és que no hi ha control públic per garantir aquest servei bàsic.

I davant d'això, què ens trobem? Mirin, poden anar a diferents informes. L'última revista d'*Alternatives Econòmiques*, una recomanable lectura, estableix precisament que, d'acord amb Eurostat, l'Estat espanyol és on ha pujat més el preu de l'electricitat, només superat per Malta i Suècia: un 88 per cent des del 2006. Aquestes són les xifres –ho diu Eurostat, no ho diu ni Iniciativa Verds, ni Esquerra Unida– que evidencien precisament que ens trobem en un escenari de vulnerabilitat, amb un increment del preu de l'electricitat, del gas i, hi afegeixo, de l'aigua –des que s'ha plantejat la privatització d'ATLL, es calcula que l'increment per família serà de 124 euros per família i any, l'increment només en el preu d'aigua–; el que s'està produint és un escenari precisament d'extraordinària vulnerabilitat.

Avui tenim el sector energètic, els subministraments bàsics, controlats per cinc elèctriques, tres petrolieres, i aquestes empreses cada any, per una mala regulació, aconsegueixen 5.000 milions d'euros, per beneficis caiguts del cel, el que es diu en anglès els *windfall profits*. I davant d'això, no s'actua; davant d'aquest milió de persones que tindran un impacte sobre la seva salut –la física, la mental–, un increment de l'endeutament, a més de l'increment d'emissions de CO₂, o la degra-

dació que es produirà en els edificis, afectant els sectors més vulnerables, afectant les famílies més vulnerables i afectant a gent gran i afectant els infants.

Què hem fet i què hem dit en el Parlament? Hi va haver una moció el 25 d'abril de 2013, promoguda pel Grup d'Esquerra Republicana i pel diputat Pere Bosch, que deia: «Promoure de manera immediata les mesures necessàries, incloses les normatives, si cal» –deia això la moció–, «per tal que les empreses subministradores d'energia i d'aigua potable no interrompin el subministrament per impagaments si no tenen un informe dels serveis socials bàsics i si la unitat familiar rep uns ingressos inferiors al salari mínim interprofessional.»

Consellera, vostè ho sap tan bé com jo, aquesta moció no s'està complint –no s'està complint. I és del 25 d'abril del 2013. I estem a les portes de l'hivern. I després es reclamava al Govern de l'Estat que fes una sèrie, que establís una sèrie de mesures. El Pla de l'energia i canvi climàtic, el Pecac, del 2012 al 2020, parla de pobresa energètica: cal introduir els mecanismes específics preferents per a les persones afectades de pobresa energètica.

Més literatura. Molt bé. En el document de bases del Pacte de la lluita contra la pobresa també hi ha una breu descripció.

Però vostè sap tan bé com jo que no es tracta de literatura, es tracta de política. Perquè la literatura no garanteix que a una família en situació vulnerable no se li talli la llum. I qui respon? Home, qui respon bàsicament són ajuntaments i entitats. Bé, hi ha alguns ajuntaments que responen d'una forma vergonyant. Ho ha fet l'Ajuntament de Salt. L'Ajuntament de Salt ha respost. Saben com, no? Tallant el subministrament d'aigua a les fons potables, perquè moltes famílies que els han tallat l'aigua van a buscar aigua a les fonts. Bé, aquest és el capítol dels casos vergonyants que tenim en aquest país, però la majoria de la gent respon; respon Creu Roja, respon Càritas. L'Ajuntament de Terrassa, doncs, ha incrementat clarament les seves partides: de tretze mil euros que gastava el 2007, enguany n'ha gastat 150.000. I està garantint, per exemple, la suficiència en matèria d'aigua. I podria posar exemples de molts altres ajuntaments, de tots els colors; no només d'un color, de tots els colors.

A Europa, què passa? Que el Regne Unit ha definit «pobresa energètica»: aquelles llars que han de destinar més del 10 per cent dels seus ingressos per aconseguir un nivell satisfactori d'escalfor del seu habitatge. La llei Grenelle 2 parla de la precarietat energètica, i garanteix a França, per exemple, que a l'hivern no es puguin tallar els subministraments; això es garanteix. A Bèlgica han establert mesures semblants. A Alemanya, als lands, on hi ha lideratge públic en la política energètica i no es deixa tot a la lògica privada, el que fan amb aquest lideratge públic és garantir que no es poden tallar determinats subministraments.

I què han dit les directives europees? Doncs, mirin, les directives europees el que han dit –i després hi entraré en la rèplica– que cal definir el concepte de «consumidor vulnerable». I és un concepte que en aquest país no s'ha definit, que l'Estat no ha complert.

El que li diem, consellera, és: l'abril del 2013 es va aprovar una moció que no s'està complint, i que aquest hivern, en aquest país, la dignitat d'aquest país ens la juguem garantint que no es tallen els subministraments bàsics. A dos quarts –d'aquí a deu minuts tot just–, a la plaça Sant Jaume, hi haurà gent que es mobilitzarà perquè hi hagi legislació per encarar la pobresa energètica. El que esperem és que en quinze dies aquest Parlament es comprometí amb les propostes que tot just ara farà.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades... Senyor Herrera, efectivament que hi ha aquesta convocatòria, com vostè deia, a la plaça Sant Jaume, i a molts altres indrets de l'Estat espanyol, amb aquesta reivindicació i necessària visibilització de la pobresa energètica. De fet, vostè en aquesta interpellació, com ja anunciava a l'inici, aborda diferents vessants d'aquesta pobresa, que totes tenen una incidència molt directa en la dignitat de les persones: aquella que fa referència a la pobresa residencial –ja hem parlat de desnonaments, com ja ho ha fet també aquest matí, efectivament, en la seva pregunta a la sessió de control al president del Govern–, com també parlant de les beques menjador –en aquest cas crec que té una altra derivada aquest aspecte, però ho abordarem a continuació–, i també allò que fa referència a la pobresa energètica.

He de dir-li, primer de tot, que no em prenc en absolut aquesta interpellació com un atac i, per tant, que tampoc serà la meua una resposta a la defensiva, sinó tot al contrari: amatent a les propostes que vostès facin, però evidentment intentant explicar i explicant, espero, aquelles accions que des del Govern ja hem emprès, i hem emprès fa temps, amb diverses línies, en l'àmbit de la pobresa.

I dir-li, per començar, que no és literatura –perquè vostè ha fet referència i ha fet esment diverses vegades d'aquest terme de la «literatura»–, crec que no és literatura allò que té a veure amb les beques menjador i amb els compromisos que es van assumir en seu parlamentària per part del Govern, per part de la consellera d'Ensenyament, com també amb diferents mocions aprovades per una àmplia majoria d'aquesta cambra. En tot moment es va assumir el compromís que cap alumne amb privació alimentària es quedaria sense beca menjador; que es prioritzaria el suport als infants amb una privació alimentària i material; que s'incrementaria la dotació destinada a la partida de beques menjador, cosa que ja s'ha fet; que aquesta partida seria oberta per atendre necessitats que s'anesin produint al llarg de l'any o al llarg del curs, com també que es faria una tasca d'homogeneïtzació del càlcul de la renda familiar amb tots els consells comarcals i que s'aplicaria un protocol de detecció de

necessitats entre els alumnes. En un altre ordre, també es va anunciar una dotació extraordinària de 6 milions d'euros per als centres on hi ha més necessitat d'adquirir llibres de text i material escolar. No estem parlant de beques menjador, però també hi ha necessitats, evidentment, de les famílies a l'hora d'adquirir aquests elements.

I he de dir-li que tot això s'està complint i s'està fent. Sense anar més lluny, ahir mateix es produïa aquesta reunió, aquesta negociació amb els consells comarcals, on s'aborda la qüestió de la necessitat d'arribar a criteris comuns, per exemple, amb relació al fet que la renda familiar sigui prioritària per obtenir beques menjador. Uns criteris de renda que eren diferents a tot arreu del nostre territori i que entén el Govern –i crec que hi ha hagut un consens ampli també a nivell polític, a nivell parlamentari– que cal portar a terme que siguin molt més homogenis, i que aquesta situació socioeconòmica de la família, atenent a les situacions específiques i en aquests moments molt cruentes, doncs, el fet de ser família nombrosa, de ser família monoparental, l'existència de nens en acolliment, la condició –no cal dir-ho– de discapacitat de l'alumne o d'algun dels seus germans, la redistribució equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives especials, la distància, la durada del desplaçament des del domicili de l'alumne al centre i, fins i tot, el criteri d'una necessitat social greu..., i això fer-ho evidentment amb la màxima complicitat i coordinació –no només complicitat– dels serveis socials, com també pel que fa referència al procés, al protocol de detecció de necessitats alimentàries, on ja estem treballant de manera coordinada el Departament d'Ensenyament i el Departament de Benestar Social i Família.

Entenc que això forma part d'un autèntic pla de xoc, amb una partida oberta, hi insisteixo, i amb una tasca d'unificar aquests criteris i de fer-los i d'adaptar-los –no cal dir-ho– a les necessitats, que és cert que han anat canviant, i que han anat canviant, evidentment, a pitjor.

I ningú els diu que no saben vostès de què parlen, ningú els està dient això. No, senyor Herrera, el president no ha fet aquesta referència, en cap cas. El que succeeix és que aquests compromisos assumits en seu parlamentària s'estan complint i s'estan desenvolupant.

També aquells que fan referència a altres aspectes que vostè ha mencionat de la moció, efectivament –la recorde perfectament–, instada pel Grup d'Esquerra Republicana, que contenia tot un seguit de punts, alguns dels quals feien referència a la pobresa energètica, altres a l'alimentària, a les beques menjador, etcètera, i que després espero tenir ocasió també de puntualitzar el seu compliment.

Vostè ha fet referència a l'àmbit de l'habitatge i ha parlat dels desnonaments, i voldré fer referència també a aquest aspecte concret, evidentment, dels successos de Salt i d'aquesta, doncs, sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans de què també parlàvem aquest matí.

Coincidirà amb mi que un aspecte fonamental i que ha de centrar l'acció del Govern en aquesta matèria és precisament prevenir i, per tant, evitar que es puguin

arribar a aquestes situacions de desnonament com la que s'ha pogut evitar a Salt però que no s'ha pogut evitar en altres ocasions, certament. Jo aquí he de dir-li que s'han articulat tot un seguit de mesures, aquests darrers anys, també aquest any 2013, d'una manera important, de destinar i de mobilitzar el màxim de recursos públics a programes socials d'habitatge.

Concretament, dins d'aquest any 2013, que encara no ha finalitzat, serà possible que fins a 32.000 famílies amb risc d'exclusió residencial –una altra tipologia de pobresa prou important– rebin, hi insisteixo, dins d'aquest 2013, un suport directe d'algun dels programes socials de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Concretament, divuit mil tindran una prestació d'ajut al pagament de lloguer, un cop s'hagi resolt la convocatòria; podríem parlar també d'actuacions que tenen a veure amb la cessió d'habitatges a ajuntaments i entitats del tercer sector social, per donar resposta a col·lectius amb una evident situació de precarietat, i que permetran i podran atendre fins a set mil persones que estan en aquesta situació de vulnerabilitat.

Tenim altres línies de treball crec que prou interessants. Sense anar més lluny, la mateixa creació de la Taula sobre Desnonaments, com vostè sap, una resposta del Govern davant de la situació en què es veuen involucrades moltes famílies, amb unes xifres que realment són espectaculars, per negatives. Aquest organisme, que està adscrit al Departament de Justícia, com vostè sap, articula tots els actors que han de treballar en la vehiculació de solucions urgents per als afectats de les execucions hipotecàries; per tant, amb representants de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, de les entitats del tercer sector, de les entitats municipalistes, financeres, i tot un seguit de departaments del Govern de la Generalitat. I aquesta mesura, nova, innovadora, crec que molt important i que ha de ser molt efectiva, el que intentarà també serà pal·liar la greu situació de les persones afectades per les execucions hipotecàries.

I, no cal dir-ho, una funció d'intermediació també molt important amb el servei d'Ofideute, en aquesta tasca d'intermediació amb les entitats financeres, perquè les persones amb risc de perdre l'habitatge per sobreendeutament puguin mantenir-lo i es puguin trobar solucions pactades. Cert que no és fàcil, però estem treballant també en aquesta línia de mediació que ha impedit, efectivament, una important xifra també de desnonaments.

Com també –i aquí és on li feia especial referència aquest matí el president– l'esforç que estem fent per reduir el parc d'habitatges buits de la Generalitat de Catalunya amb un altre pla de xoc que el que vol és reduir aquest estoc, un estoc considerable, com vostè sap perfectament, i que, en canvi, ha de servir per donar complida i ràpida resposta a les necessitats d'habitatge de moltes i moltes persones.

Amb relació a la seva petició concreta, pel que fa, doncs, al fet que vostè suggereix i fa aquesta proposta, llança aquesta proposta d'acudir als diferents jutjats on estan tramitant llançaments, desnonaments de persones perquè facin ús d'aquesta sentència, jo crec

que, malgrat la gravetat dels fets davant dels quals ens trobem, efectivament ha estat una bona notícia l'aplicació d'aquesta sentència que fa aquesta alegació a la vulneració de drets humans, tal com els reconeix la convenció europea, però que hi ha una complexíssima qüestió, diguem-ne, de tècnica jurídica, pel fet que això sigui d'aplicació, extensiva aplicació, als diferents casos en els diferents jutjats. Sense cap mena de dubte que obre una línia interessant d'actuació, és un precedent positiu. Hi insisteixo, no s'hi hauria d'haver arribat, tant de bo no s'hi hagués arribat, però s'hi ha arribat, i obre una interessant línia que hem d'estudiar, evidentment, i ho hem de poder fer en diferents àmbits on es tracten aquestes qüestions. Potser una d'elles és la mateixa Taula sobre Desnonaments.

Vull parlar-li de la pobresa energètica, perquè crec que no perquè sigui innovadora precisament, tot el contrari..., encara que la denominació pot sonar a alguns com quelcom nou, assistim i parlem de pobresa energètica des de fa una pila d'anys, i el que vull és explicar-li com des del Govern també, prenent bona nota d'aquesta situació, d'aquesta dificultat enorme de moltes persones de poder garantir unes condicions de vida mínimes, dignes, en el seu habitatge a causa d'aquestes dificultats, en prenem bona nota, i tant des de, com vostè esmentava, el mateix Pla de l'energia com des del Pacte contra la pobresa i l'exclusió social a Catalunya la pobresa energètica esdevé un dels eixos prioritaris en els quals haurem d'actuar. I espero, en el següent torn, poder-li explicar alguna d'aquestes actuacions, que sense cap mena de dubte haurem de culminar i haurem d'intensificar els propers mesos.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té ara la paraula el diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Entorn del primer dels aspectes, miri, el que tenim és una resolució d'una sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans que fa doctrina. I la pregunta és: el seu Govern, d'aquesta doctrina, quin ús en fa? Es posa al servei dels bancs o de la gent? Perquè si es posa al servei de la gent el que ha de fer és, amb aquesta doctrina, els serveis jurídics del Govern, anar tribunal per tribunal a dir: «Apliquin-la.» I això és el que li estem demanant. No és tan difícil. No costa ni un euro, senyora Munté. Ara, s'ha de tenir voluntat política de tirar-ho endavant.

Dos, beques menjador. Miri, no. El Parlament va aprovar una partida oberta per garantir que cap nen o nena que ho necessités es quedés sense beca menjador, i vostès han incrementat la partida de 30 a 34 milions. Al Baix Llobregat –que és d'on en tenim coneixement, perquè hi ha consells comarcals que la informació no la donen–, prop de 1.500 famílies que tenen de renda anual menys de 2.600 euros s'han quedat sense beca menjador. No en són ni una, ni dues, ni tres: 3.500 famílies s'han quedat sense. No en són ni una, ni dues, ni tres!

I la pregunta és: estan vostès disposats a complir el que al Parlament s'hi van comprometre? Jo crec que sí, no?, haurien d'estar disposats a complir-ho, perquè aquesta és la qüestió. I aquí li pregunto –segona pregunta–: sí o no? Perquè ja sé el que fan: ho externalitzen amb els consells comarcals, amb els ajuntaments, i al final els ajuntaments, clar, hi donen resposta; però hi ha casos en què no s'hi dona resposta, hi ha ajuntaments que no poden. I aquí tenim algun alcalde, i algun alcalde que hi està donant resposta –penso en Santa Coloma de Gramenet. Però, escolti, és que hi ha ajuntaments que no hi poden donar resposta, o hi ha ajuntaments que no tenen voluntat política, perquè, si el de Salt aplica en beques menjador la mateixa lògica que aplica a les fonts d'aigua, malament anem.

Tres, en matèria de pobresa energètica. Miri, nosaltres tenim un estatut que ens diu, a l'article 30: «Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat als serveis públics i als serveis econòmics d'interès general.» L'article 42: «Els poders públics han de vetllar per la plena integració social, econòmica i laboral de les persones i dels col·lectius més necessitats.» Article 133 de l'Estatut: «competència compartida en matèria d'energia, i competència que inclou en tot cas el desplegament de les normes complementàries de qualitat dels serveis de subministrament d'energia». Codi de consum de Catalunya, a l'article 251.2, lletra c, es parla dels serveis de caràcter essencial i necessaris per a la vida quotidiana, subministraments bàsics. I això, si ho combines amb una directiva europea que no està transposada que diu «escolti'm, defineixi'm vostè el concepte de consumidor vulnerable», això sap què fa? Que vostès, sense posar un euro, puguin legislar per garantir que no es puguin tallar els subministraments bàsics ni de l'aigua, ni de l'energia, ni del gas. Es tracta d'això, sense que costi un euro de partida.

I la pregunta és: vostès hi estan disposats? Sí o no? Sí, significa enfrontar-se a les elèctriques; sí, a les elèctriques: Endesa, Iberdrola, Gas Natural, Unión Fenosa... Hauran de decidir de quin costat estan: si de la gent o de les empreses subministradores que guanyen *molts* diners a partir de l'esforç de la gent.

Miri, hi ha una directiva del mercat interior d'electricitat, hi ha una directiva sobre les normes comunes del mercat comú d'electricitat que els dona, a vostès, la pista sobre la qual poden aterrar. A França, a partir d'aquest mes ja no es pot tallar el subministrament d'electricitat. I la pregunta és: vostès com fan el país nou, amb el país de sempre?, amb el marc legal en matèria elèctrica que té l'Estat?, o comencen a aplicar mesures, en el marc de les seves competències actuals, per garantir que el país nou es fa, precisament, a partir que no es tallen els subministraments a la gent que més ho necessita?

El mateix podem aplicar en matèria d'aigua. Marc Vidal, amb altres diputats, ha presentat una proposta de resolució en comissió per garantir que no es pugui tallar el subministrament d'aigua. Hi estan disposats? Sí o no? Amb l'exercici de les nostres competències, ho podem fer. Es tracta d'això. I aquí és on nosaltres en quinze dies emplaçarem el Parlament, però especial-

ment el Grup de Convergència i Unió, que es posi a costat de la gent –que es posi al costat de la gent–, que vol dir, per descomptat, no posar-se al servei de les grans empreses subministradores.

Plantejarem que es faci una auditoria energètica. Direm que el que s'estableixi és a quantes llars està afectant, precisament, que no es garanteixin els subministraments. Establirem que aquesta sigui una prioritat del Parlament. Perquè el Parlament i el Govern s'ho poden permetre.

És cert, estem en una època de crisi i no ho podem fer tot –és cert. No ho podem fer tot perquè avui unes polítiques d'austeritat ofeguen el país. Però això ho podem fer i depèn de la voluntat política que vostès hi vulguin posar.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a la seva pregunta de: «De qui estem al servei?» Jo li he de dir clarament, i crec que vostè ho sap perfectament, que estem al servei de les persones –al servei de les persones– i fent un esforç considerable per, precisament, estar al servei d'aquelles persones més vulnerables, algunes de les quals serien subjectes d'algunes d'aquestes polítiques de què avui estem parlant i que intentava explicar-li en la primera part de la meua intervenció.

Hi insisteixo, el compromís d'atendre tots els nens i nenes amb privació alimentària, de tal manera que no quedin fora de la beca menjador, és voluntat política; l'increment de la partida pressupostària adreçada a beques menjador és voluntat política, i és una realitat –una realitat– que s'ha posat de manifest i que també, en compliment d'una moció, precisament, d'aquest Parlament, va suposar també la mobilització de recursos provinents del Fons de contingència, tant en aquesta matèria de les beques menjador com adreçat als ajuts d'urgència social.

Vostè ha fet referència als ajuntaments i a les entitats socials, com a actors principals d'aquesta tasca, d'aquesta lluita a favor de les persones més vulnerables. I li he de reconèixer que és així, evidentment. Però no oblidí, amb el reconeixement que fem del món local... –i vostè ha citat algunes bones pràctiques; ha fet referència a l'Ajuntament de Terrassa, jo li podria parlar, i vostè ja ho ha dit d'alguna manera, que hi han molts altres ajuntaments, de tot color polític, avui hem conegut l'acord de l'Ajuntament de les Franqueses del Vallès, pel que fa referència a les persones que no poden pagar el rebut de l'aigua; tenim, també, un bon exemple i una bona pràctica, com es realitza a l'Ajuntament de Mataró, sense anar més lluny–, per tant, reconeixement a la tasca que realitzen els ajuntaments, no només de contenció d'aquesta pobresa i d'acció

directa –per cert, en part, amb els ajuts d'urgència social en els quals també hi participa i cofinança el Govern de la Generalitat, mitjançant el contracte programa–, evidentment, que ells hi posen més recursos i més que en posarien, si poguessin, exactament com nosaltres, però hi ha una part important de cofinançament d'aquests ajuts d'urgència social. Que sabem perfectament, perquè així ho parlem i perquè aquesta és, evidentment, la relació molt –molt– sovintejada que tenim amb el món local, que en aquests moments s'estan adreçant, de manera molt específica, al pagament de subministraments, també d'aliments; però, sobretot, de subministraments i de lloguers, per evitar, doncs, situacions com els desnonaments, dels quals abans parlàvem.

I les entitats socials, a les quals vostè també ha fet referència –amb programes específics, és cert, i ha citat el de Creu Roja, amb la pobresa energètica, el seu informe recent, crec que tot just d'abans d'aquest estiu–, pensi –i no cal que hi pensi perquè vostè també això ja ho sap– que hi ha una part important d'aquestes actuacions, d'aquests programes i d'aquests plans de les entitats socials, que es realitzen perquè hi ha un recolzament econòmic també del Govern de la Generalitat al darrere. Per tant, aquesta és una tasca que realitzem entre tots. Quan cita els ajuntaments i cita les entitats socials s'oblida que el Govern de la Generalitat també està treballant intensament en aquest sentit.

Deixi que li digui, amb relació a la pobresa energètica –perquè voldria situar-ho aquí per al que té de nou, però també per al que té..., és que no pot ser d'una altra manera–, que, si estem elaborant, si estem culminant el procés d'elaboració d'un pacte contra la pobresa i l'exclusió social, que, precisament la pobresa energètica no sigui un dels aspectes que hem de tenir més en compte, i en els quals hem de treballar, no només amb la seva definició, que també, sinó amb línies estratègiques i amb mesures concretes.

Estic totalment d'acord amb el fet que els marcs legals europeus, també el de l'Estat espanyol, ens donen algunes pistes de per on hem d'anar caminant, efectivament. Vostè ha fet referència a la directiva del mercat interior que obliga els estats membres a definir aquest concepte de «consumidor vulnerable». Em sembla un tema interessant a treballar, per descomptat, però també a establir plans d'acció per pal·liar les situacions de pobresa energètica. El termini de transposició va vèncer el març de 2011, fa més de quatre dies, diria jo, i, malgrat tot, Espanya encara no l'ha transposat. I aquest fet, podem dir-ho, dificulta també la identificació, la prevenció i la correcció d'aquestes situacions.

Però, en tot cas, és veritat que podem tenir una aproximació, jo ho crec, bastant exacta, a què s'entén per consumidor responsable, perquè coneixem perfectament quines són les famílies i quines són les persones més afectades per la crisi. I aquí estaríem parlant de persones grans, majors de seixanta-cinc anys, persones que estan a l'atur, famílies o unitats monoparentals... Per tant, podem arribar a fer aquesta definició de l'univers de persones més afectades per la pobresa

energètica. Hi ha una intervenció positiva, un treball conjunt iniciat pel Síndic de Greuges, on també estem treballant tot un seguit d'entitats i departaments del Govern, entitats municipalistes, etcètera, que ens ha d'ajudar també a visualitzar i acordar totes aquestes mesures que han d'anar en la línia, clarament, de trobar un sistema eficaç per poder afrontar el pagament de les factures energètiques en situacions sobrevingudes de dificultat; mecanismes de protecció d'aquest consumidor vulnerable –prèviament l'hem de definir, està clar que sí–, i mecanismes preferents per a les persones afectades per aquesta pobresa energètica.

I, evidentment, que, pel que fa referència a les empreses subministradores, hem de demanar-los un impuls, una actuació molt més activa en aquest sentit. I aquí també crec, senyor Herrera, que hi podem treballar. Però no tot es redueix al costat de qui estem. És evident que estem al costat de les persones. I, en aquest pacte per la pobresa i en molts altres àmbits, treballarem perquè la pobresa energètica tingui unes mesures, tingui unes respostes, també, des de la via de l'acció governamental per poder eradicar-la, i també per millorar la situació general de totes aquestes persones.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpелlació

al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social (tram. 300- 00096/10)

El vuitè punt de l'ordre del dia, el darrer que farem avui, és la interpелlació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió social. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, en el seu nom, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, diu que està al costat de les persones, i en temes de pobresa ens ha explicat que aquest Govern –i ha acabat així l'anterior interpелlació– diu que està al costat de les persones. Veurem realment al costat de qui està amb les dades a la mà, amb els números, no amb les voluntats que vostè ens explica que volen fer sinó amb les dades.

Miri, li dono una dada, ens ha parlat i ens ha expressat, i ara miro el nostre diputat del Baix Llobregat, que coneix molt bé la situació, de les beques menjador. I avui la senyora consellera ens ha assegurat, en aquesta cambra, que el Govern no defalleix per assegurar les beques menjador i assegurar l'alimentació, els tres àpats al dia, als nostres fills i a les nostres filles.

Doncs, avui mateix, surt una notícia, senyora consellera que diu –i li llegeixo textualment–: «Hoy en día, 1.457 alumnos del Baix Llobregat, en grave situación

económica y que cumplen los requisitos para acceder a una beca comedor, no tienen asegurado un plato de comida en el colegio.» Aquesta és la realitat.

Al costat de qui estan, senyora consellera? Aquesta és la realitat. Una cosa és el que vostè diu, les proclames que fa, que queden molt bé: «Assegurarem, lluitarem.» Tant de bo! Avui en dia no ho està aconseguint. I vostè fa més d'un any que és consellera de Benestar. *(Veus de fons.)* Bé, poquet... –poquet–, un anyet... –un anyet–, fa, però és prou. El Govern de Convergència i Unió ja fa dos anys o tres anys..., alguna responsabilitat deu haver-hi, i suposo que vostè té una responsabilitat solidària i col·lectiva d'aquesta tasca de Govern. I, per tant, hem de parlar de tot això.

Miri, nosaltres, parlant de la pobresa, ens preocupa –ens preocupa–, no només el nivell de pobresa que hi ha a casa nostra, a Catalunya, sinó les polítiques que està fent el Govern de la Generalitat en aquest sentit. Miri, li'n dono unes dades per començar. «El síndic xifra en 285.000 els nens que viuen en situació de pobresa a Catalunya. El síndic alerta de cinquanta mil infants mal nodrits...» Fixa't, avui ens ha dit el senyor president: «No es pot venir a aquest Parlament a parlar de malnutrició infantil.» Ens ho ha dit. «Que ningú passa gana», ens ha dit. «No es pot venir.» Jo no sé si el senyor president ens deia, senyora diputada –no sé si el senyor presidents ens ho deia–, que no n'hi havia o que no ho podíem dir. *(Veus de fons.)* Però, escolti, el que nosaltres farem és criticar i el que nosaltres farem és denunciar les situacions reals que es produeixen.

«La taxa de pobresa a Catalunya supera en vuit punts la mitjana europea. La pobresa severa s'ha multiplicat per cinc a Catalunya des del 2008», informe de l'Insocat. «S'agreuja la pobresa infantil a Catalunya, que assoleix el 23,7 per cent dels nens», informe de Fedaia. I «la pobresa infantil a Catalunya ha crescut cinc punts en dos anys», segons UNICEF, informe d'UNICEF. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. I vostès ens poden venir a dir que nosaltres no podem dir aquestes coses en aquesta cambra, però les hem de dir. I el que hem de dir és el que fa o el que no fa la Generalitat de Catalunya.

I què ha fet fins ara? A mi m'ha preocupat molt el debat que hem tingut aquest estiu. Aquest estiu el debat que hem vist és el mateix relat de sempre. La conselleria tira pilotes fora, tota la culpa és de Madrid, per descomptat. I de Brussel·les, últimament. Madrid ens roba, Brussel·les ens retalla, ens obliga a retallar... *(Veus de fons.)* Sí, home, i tant! Per això, potser, vostès volen fer una declaració unilateral d'independència, per sortir d'Europa. Potser per això?, eh? Potser per això, perquè Madrid ens roba i Brussel·les ens retalla.

Externalitzar el problema..., ja li ho han dit alguns altres: externalitzar el problema, a què? A les entitats. Vostè ha sentit el que li ha dit, no només Fedaia, no només UNICEF, el que ha dit, per exemple, el Banc d'Aliments? El que han dit, per exemple, les diferents entitats que s'hi dediquen? Vostè ha parlat amb elles? Els ha externalitzat el problema quan no els ha assegurat, per exemple, els contractes programa per a aquest estiu. Que ho van signar tard i malament, senyora con-

sellera –tard i malament. Miri, tan fàcil com que algunes havien de buscar-se. Fixi's-hi, senyora consellera, algunes s'havien de buscar beques privades per poder garantir, per exemple, les convivències aquest estiu. Per tant, tard i malament. Passen les pilotes, i per no parlar, ja, dels ajuntaments.

I jo miro i escolto la senyora consellera, i ens diu: «No. Estem fent molt. Estem fent un pacte contra la pobresa.» Ja fa dos anys. La pobresa no pot esperar, senyora consellera, no pot esperar que els buròcrates del Parlament o de la conselleria es posin d'acord, perquè aquests buròcrates, fixi's, més o menys cobren, a final de mes el seu sou, però la gent que passa gana no. La gent que passa gana no pot esperar més. I, fixi's, vostè ens diu: «Farem un pacte.» La realitat és que quan li ho està dient UNICEF, quan li ho està dient Fedaia... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau...

Rafael López i Rueda

No se'm posin nerviosos, senyores i senyors diputats... Quan li ho està dient UNICEF, quan li ho està dient Fedaia, quan li ho estan dient els ajuntaments, quan li ho està dient el tercer sector social..., el pacte què és? És el pacte de tots contra vostè. I vostè ve aquí i ens diu: «No. Estem amb les persones.» La realitat és que no. La realitat és que vostè i Esquerra Republicana, per descomptat, que és el seu soci de Govern, estan enfrontats amb la realitat.

Miri, jo m'he mirat –i, per exemple, vostè suposo que el coneix molt bé– el pacte al qual vostès van arribar. I s'ho coneix molt bé perquè és un full de ruta, no? Aquest acord de legislatura..., se'l coneix molt bé, suposo que és el full de ruta que vostè segueix. Doncs, m'ho he mirat amb atenció i, de les poques iniciatives que he pogut veure en l'àmbit social, he vist quin és el grau de compliment que vostè té. I m'ho estava mirant i entre elles hi havia, per exemple, «impulsar un pacte nacional contra la pobresa». S'ha fet? No, de moment, no. Fa dos anys i no s'ha fet.

«Treballar per assegurar la continuïtat dels centres especials de treball.» Què li diuen els fets? –què li diuen els fets? (*Veus de fons.*) Sí, sí, ja ho sé, tota la culpa ja sabem de qui és. Però, què li diuen els fets? S'ha reunit la comissió pel canvi de model dels centres especials de treball que van prometre i que es va votar en una moció que el senyor Milián va portar aquí al Parlament? S'ha complert? No.

«Impulsar una llei de reforma de la renda mínima.» Aquesta és bona. Ara ens anuncien..., no ens ho anuncien, ens amenacen amb revisar un altre cop, amb revisar aquest estiu..., perquè cada estiu, senyora diputada –perquè es tranquilitzi–, cada estiu, la conselleria (*veus de fons*)... –sí, i li ho explico–, cada estiu la conselleria té la seva tempesta d'estiu: un any va ser la renda mínima, el 2011; el 2012 van ser les residències, i aquest any ens amenaça un altre cop amb la renda mínima. Ens pot dir vostè, ens pot negar –i això és

important, senyora consellera– que la gent que fa més de cinc anys que cobra la renda mínima no es quedarà sense la renda mínima aquest any? Perquè estem parlant de vint mil persones, estem parlant de vint mil persones, i jo penso que això és un tema que ha d'ocupar i preocupar en aquest Parlament, i a nosaltres ens preocupa molt. Ens ho pot negar, senyora consellera? Perquè són les notícies que han sortit, i nosaltres estem molt preocupats per això.

«Garantir l'estabilitat de les entitats del tercer sector» –una altra que és bona. «Las entidades sociales le leen la cartilla a Mas.» Tercer sector, no? Bé. Tothom està equivocant. Pot ser que amb aquest pacte, eh?, de tots contra vostè, doncs, escolti, tothom estigui equivocant i vostè sigui la que porta la raó.

«Desplegar de manera efectiva el Pla de suport a la família.» S'ha desplegat? No. Ens diuen que faran una nova llei de família; *en el limbo* un altre cop: la faran, però encara no l'han fet.

«Promoure el Pacte per a la infància.» Aquest sí, l'han promogut. Clar, després de quatre anys, doncs, s'ha de promoure alguna cosa. Quatre anys, hem estat parlant del Pacte per a la infància. Alguna cosa s'havia de fer.

Un altre punt: «Exercir plenament les competències com a entitat competent en l'àmbit de l'adopció i impulsar la llei catalana de l'autonomia personal.» L'únic que veiem en aquest tema sap què és? El sector de les residències, senyora consellera, deixar-ne gairebé dotze mil persones fora, perquè vostè ha decidit unilateralment, sense consultar a ningú, unilateralment, treure les PEVS, les prestacions econòmiques vinculades al servei. Això ha estat la seva gestió.

«I abordar mesures correctores i consensos per al bon funcionament del sistema educatiu inclusiu.» ¿Què serà de la escuela inclusiva? Miri's les recomanacions que ens fa el Síndic de Greuges sobre aquest tema.

Jo no sé si aconsellar-li que vostè torni a posar temes en un pla, perquè em sembla que vostès, tant Esquerra Republicana com vostès, són una mica *gafes*, perquè tot el que hi han posat no és només que no ho hagin fet: és que ha anat enrere. I, per tant, vostès, de les deu propostes que van fer, no n'han complert nou; un grau de compliment força interessant.

Miri, per no fer, fixi's, aquest Govern, i l'altre dia sentia... –no sé quin diputat del nostre grup ho deia–, diu: «Vostès, com no saben què fer, fan cimeres per a tot.» En el seu cas, no han pogut fer ni això, perquè l'única cimera que no s'ha pogut fer ha estat la cimera de política social, perquè les entitats, aquelles que vostè em diu que no li llegeixen la cartilla, les entitats li van dir que no volien fer la cimera perquè no se la creuen. Què hem de fer, senyora consellera? Hem de venir aquí només a dir que «no, escolti'm, assegurarem les beques menjador, assegurarem que cap nen passi gana», quan la realitat ens està desmentint? Això no pot ser, perquè li treu credibilitat a vostè.

Assolirem, podrem assolir un consens en aquest Parlament previ, que ens doni força en un pacte per la pobresa? Perquè no estem parlant d'un tema... A mi no m'agradaria estar fent aquesta interpellació, senyo-

ra diputada, no m'agradaria, i vostè em coneix molt bé i ho sap, no m'agradaria. Però... (*Veus de fons.*) No m'agradaria, però crec que és una obligació, perquè estem arribant a uns límits..., no tant pel tema de la pobresa, sinó perquè aquest Govern no només no fa, sinó..., tot el que està desfent.

Per tant, senyora consellera, si us plau, tregui'ns de dubtes, digui si la gent que està cobrant la renda mínima d'inserció, que fa cinc anys que la cobra, que no troba feina, es quedarà sense aquesta renda mínima d'inserció, perquè penso que és un dels punts fonamentals en la política social. I, com li deia, vostè ha de ser l'advocada de la gent més feble d'aquest país, perquè si vostè no la defensa i vostè (*veus de fons*)... –espero, ara, ja li deixo...–, si vostè no la defensa i vostè no és una veu potent dintre del Govern, no tindran a ningú que els defensi. Això sí, ens tindran a nosaltres, que li recordem, encara que no els agradi, que en aquest país hi ha gent que passa gana i en aquest país hi ha gent que està en una situació de pobresa.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per donar resposta a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Li responc amb una pregunta retòrica que ha fet en diferents ocasions: «Què hem de fer, senyora consellera?» Doncs, sap què hem de fer, senyor diputat? Parlar amb rigor, dir les coses pel seu nom, assabentar-se millor dels exemples que posa i, sobretot, ja que s'erigeix en la veu de les persones més vulnerables i més necessitades, aconseguir que el seu Govern pagui allò que ens deu i que té a veure, sobretot, amb les persones més vulnerables. (*Remor de veus.*) Parlar amb rigor, senyor diputat..., perquè vostè ha posat uns exemples...

El vicepresident segon

Si us plau...

La consellera de Benestar Social i Família

...que em causen estupefacció.

Parlar de la dependència, vostès, parlar de la dependència? Déu n'hi do. Parlar dels centres especials de treball, és a dir, d'aquelles partides que més han baixat i que tenen incidència en les persones que es pot considerar que pitjor ho estan passant en aquests moments, les persones que tenen manca d'autonomia, les persones que pateixen algun tipus de discapacitat? I vostè ho posa com a exemple? Vostè era diputat a l'anterior legislatura. Sap perfectament que una cosa és el Pacte contra la pobresa i l'exclusió social, que tenim el compromís de finalitzar i de presentar abans de

finalitzar l'any, i sap també que el document de bases d'aquest pacte s'ha treballat al llarg d'aquests darrers tres anys amb més d'una vintena d'entitats i que estan acordades moltes de les mesures que ja estan en funcionament. No partim d'un full en blanc, partim d'un document amb un diagnòstic i amb unes mesures; que no l'hem fet tancats en un despatx, com vostès sí que a Madrid fan molts dels seus pactes, sinó que l'hem pactat amb les entitats amb les quals ens hem anat reunint de manera regular. I del que es tracta ara és de finalitzar aquest pacte amb un seguit de mesures, amb un calendari, amb un pressupost, i això és el que farem abans de finalitzar l'any.

No parli d'aquesta manera del Pacte per a la infància, pioner a Catalunya, i que va aconseguir un consens molt ampli, també de les forces parlamentàries, d'aquest Parlament, totes elles, i de més d'un centenar d'entitats en el seu conjunt.

Vostè ha fet referència a un acord de governabilitat important, evidentment, amb el grup que dona suport, un dels grups que dona al Govern. Però hi ha un pla de govern, un pla de govern que estem complint de manera escrupolosa, en tots els seus àmbits, no només aquells que fan referència a la pobresa o a la promoció de les persones, sinó també a tots els altres àmbits.

I li dic que m'ha causat estupor la seva intervenció perquè, fixi's, si el seu Govern, el Govern de l'Estat, no incomplís les seves obligacions econòmiques, les seves obligacions competencials, les seves obligacions legals, segur –segur– que jo podria contestar-li de tota una altra manera en aquesta interpellació. Vostès el que fan és restar, esborrar partides que tenen una incidència molt important en l'àmbit social, que tenen un accent social importantíssim. I permeti'm que li'n llegeixi només unes quantes: sense anar més lluny, la prestació bàsica dels serveis socials, el pla concertat, deixat a zero l'any 2012 i mantingut a zero el 13 i, malauradament, també el 14; programes socials adreçats, per exemple, a maltractament infantil; el Pla d'acció per a persones amb discapacitat; el Fons d'acollida, integració i reforç educatiu dels immigrants, és a dir, la primera acollida a les persones immigrants; els menors immigrants no acompanyats; l'assistència integral per a dones i menors víctimes de la violència de gènere. És fals, això? M'ho invento? No. L'any 2012, totes aquestes partides econòmiques van ser posades a zero, el comptador a zero, i, tot i així, totes elles les hem continuat suportant en solitari des del Govern de la Generalitat, perquè són qüestions prioritàries, sensibles, d'aquestes persones que vostè diu, vulnerables, i que no poden seguir elles soles.

Per tant, estem lluitant contra la crisi econòmica, evidentment que també com ho fan el Govern de l'Estat i molts altres estats en aquests moments. Però ho fem no precisament amb les millors armes; algunes d'aquestes armes..., o alguna d'aquesta munició està fortament debilitada. I evidentment que està debilitada en bona part perquè la crisi és molt cruenta, perquè la pobresa té moltes cares –abans n'hem parlat, en l'anterior interpellació, d'algunes d'aquestes cares de la nova o no tan nova pobresa–, però també a cau-

sa d'aquesta davallada d'ingressos de partides que són fonamentals.

Ha fet referència vostè als ajuntaments, ha citat els representants dels consells comarcals pel que fa a l'àmbit de beques menjador, que puc tornar a reiterar –i si vol, ho faré– el compromís d'aquest Govern que cap infant en situació de privació alimentària quedi fora de les beques menjador. I precisament això ahir mateix i avui mateix s'està treballant en aquesta coordinació amb els consells comarcals.

Però permeti'm que li faci un apunt sobre els ajuntaments i sobre el món local, perquè segur que vostè compartirà –de fet, ja ho ha dit d'alguna manera en la seva intervenció– la importància estratègica que té el món local en l'àmbit de les polítiques socials; oi que sí? Doncs, expliquin-nos vostès a nosaltres per què tiren endavant una reforma de la Llei de bases de règim local –l'ARSAL– amb un enfocament tan antisocial, tan economicista, que vulnera el principi de l'autonomia local i obvia la distribució competencial. I això és greu, això em sembla greu. Però el que em sembla pitjor, senyor diputat, és que contravé frontalment l'esperit del sistema públic de serveis socials a Catalunya, que està basat en la proximitat, que està basat en la intervenció comunitària, precisament en benefici de la cohesió social, i retorna a uns models passats, ja superats, als quals no volem tornar, de beneficència i d'assistencialisme.

I, com que estic convençuda que vostè coincidirà amb mi que les polítiques socials de present i, sobretot, de futur, si per alguna cosa han d'apostar és per la promoció de les persones i per la inversió, en termes d'inversió, no d'assistencialisme, expliqui'ns com és que la seva reforma de l'Administració local, fortament contestada... Vostè deia: «Estan sols davant de les entitats, estan sols davant de tothom...» Són vostès, que estan sols defensant aquesta reforma. I això aquest matí, aquí en el Parlament, també s'ha posat en molta evidència.

Permeti'm que li digui que la nostra col·laboració amb el món municipal, amb els recursos de què disposem..., i tant de bo en puguem disposar de més per aplicar-los en aquest treball, en aquesta lluita de proximitat que té a veure amb els serveis socials bàsics, que té a veure amb els ajuts d'urgència social, que té a veure amb els serveis socials especialitzats o amb el transport escolar, que vostè coneix perfectament; o tot el que fa referència al suport a les entitats del tercer sector. Per cert, entitats amb les quals tenim un diàleg tan sovintejat i amb un instrument tan potent com és el Pla de suport al tercer sector; per cert, reunit aquesta tarda, amb la periodicitat que és habitual, per treballar en les diferents mesures que a finals de l'any 2012, com vostè sap, es van acordar amb el tercer sector. Entitats que pateixen dificultats per arribar a final de mes, evidentment que sí, ho coneixem perfectament, i li torno a demanar que intenti activar l'arribada d'aquests fons, del fons de l'ICO Proveïdors, per tal de poder ajudar també aquestes entitats socials del tercer sector i entitats mercantils, en definitiva, per les quals vostè tant s'està preocupant.

La veritat és que, senyor diputat, em sorprenen, hi insisteixo, molts dels exemples que vostè ha posat sobre la taula en la seva intervenció. Aquesta situació de pobresa, aquestes dificultats i aquestes desigualtats que han anat creixent i que acompanyem des de fa molts anys..., perquè és una evidència –i crec que això també vostè ho compartirà– que en moments de bonança econòmica el nostre sistema, el nostre model socioeconòmic, no va ser capaç de millorar aquestes desigualtats, ni molt menys. I això és una realitat que fa mal, però que hem d'assumir, especialment tots aquells que en aquells moments assumien i tenien responsabilitats de govern, perquè no es va fer el possible per minimitzar l'impacte de la crisi que ja venia i que ja es veia a venir, especialment sobre les persones, hi insisteixo, més vulnerables.

El que estem ara és assistint a un procés d'empobriement progressiu i amb noves necessitats a atendre, cada vegada més complexes –cada vegada més complexes– i amb una necessària..., cada vegada més treball conjunt i compartit dels diferents nivells d'administració amb el tercer sector, amb el món privat, amb la ciutadania –també ho esmentava aquest matí en resposta a una pregunta del Grup de Convergència. I hem d'incidir en molts eixos: en l'eix econòmic, en les prestacions... Estem treballant en un mapa de prestacions; no n'hi havia cap, i hem de poder visualitzar tots els recursos públics que es posen al servei de les persones més vulnerables, prestacions i serveis, no només prestacions econòmiques i ajuts directes, sinó també serveis, per posar negre sobre blanc i veure quines necessitats queden desateses i quins canvis hem de fer en el sistema de prestacions perquè arribin i tinguin una viabilitat també en el futur. També des de l'àmbit laboral: generació de llocs de treball, recuperació econòmica; aquest és un element imprescindible per sortir de la crisi. O des de l'àmbit residencial, el formatiu, el sociosanitari, el residencial..., tants i tants.

Creguin que, quan nosaltres assistim a una retallada de recursos que tenen una incidència tan brutal, tan salvatge, sobre les polítiques socials i, per tant, sobre les persones, es fa realment difícil abordar tots aquests aspectes, tots aquests àmbits que li acabo d'esmentar, i segurament algun altre, amb tota la fortalesa i amb tota la musculatura que voldríem. Vostès, com deia abans, resten, esborren, fan desaparèixer partides senceres molt importants i molt sensibles. A Catalunya, aquest any 2013, més de 480 milions mobilitzats precisament al servei de totes aquestes línies de treball, des del conjunt de diferents departaments per lluitar contra la pobresa, 480 milions que ja s'han vist superats, per exemple, per l'increment de la partida de beques menjador o els ajuts d'urgència social; per cert, mesures acordades, sortides de debats i de mocions parlamentàries fetes en aquesta cambra.

Espero, en la segona part de la meua intervenció i, per tant, a la següent rèplica, poder continuar explicant-li els aspectes innovadors d'aquest pacte contra la pobresa, que, hi insisteixo, no és nou, no ens pot acusar de fer-lo sols, no ens pot acusar d'estar tres anys fent un pacte per la pobresa, perquè el que estem treballant des de fa tres anys és al costat de les entitats socials,

amb tot un seguit de mesures que han estat acordades i que estan ja sent desenvolupades arreu del territori.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies. Senyor president, si s'hi fixa, la senyora consellera ha inaugurat una nova figura en aquest Parlament, que és la interpel·lació a l'oposició. És a dir, la consellera, que ja porta un any (*veus de fons*)..., sí, la consellera, que... –no, no s'enfadi, senyor Morell–, la consellera, que ja porta un any, en comptes de contestar el que ha fet, ens diu tot allò que farà, perquè no ens pot dir el que ha fet, i fa preguntes a l'oposició. Tranquil·la, tot arribarà; algun dia espero que em pugui interpel·lar. Però de moment no, de moment deixi'm que sigui jo el que la interpelli, més que re, perquè els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber el que fa el seu Govern.

Escolti, no m'ha contestat el bàsic. Miri que jo li he fet una pregunta molt senzilla: la renda mínima d'inserció, vostès trauran o no trauran la renda mínima d'inserció a aquells que fa més de cinc anys que la cobren? Com es diria en un judici, *no hay más preguntas, señoría*; fixi's que senzill, només que em contesti això, perquè ens quedem tranquils –perquè ens quedem tranquils.

Miri, a mi m'acusa que estic preocupat per la pobresa. Clar, què espera? Aquest representant del poble de Catalunya està preocupat, i espero que a vostè també algun dia la pugui acusar del mateix.

Miri, escolti, em diu: «És que vostès tenen una política beneficiària, de beneficència.» De beneficència? Vostès, que han creat una grossa..., han vist la Grossa que han creat, que és la imatge de la típica tieta rica, eh?, la imatge de la típica tieta rica que dóna caritat? Aquesta és la imatge del finançament de les polítiques socials que volem donar? Vostès ens acusen a nosaltres de beneficència? Escolti, senyora consellera, en això no té credibilitat.

Miri, vostè em diu: «M'acusa de moltes coses que no existeixen.» Bé, potser que ho hagi de dir, doncs, als mitjans de comunicació, que no interpreten bé la seva realitat: «Situación límite para las residencias», «¿Qué será de la escuela inclusiva?», «El Govern vol retirar la renda mínima aquest estiu», «Las entidades sociales leen la cartilla a Mas», «Nuevo atraso en el pago a las entidades sociales y a las farmacias», «Los informes secretos del *president*»... –aquesta és bona. És que ho diuen els seus propis informes, que, per cert, no deixen veure a l'oposició; fixi's què deuen dir, que no els deixen veure a l'oposició.

Per tant, a nosaltres ens preocupa. I diu: «Escolti, vostès què estan fent?» Doncs, miri, com a mínim, reconegui una cosa: com a mínim el Govern de l'Estat està pagant 27.000 milions d'euros en dos anys –i això tenen dret a saber-ho els ciutadans de Catalunya–, perquè vostès puguin pagar les factures, perquè puguin

pagar el desastre econòmic que els va deixar el tripartit i que vostès no han sabut endreçar. Per això estem treballant i seguirem treballant –27.000 milions d'euros. I per solucions? El tema és prioritzar. Ja li ho vaig dir l'altre dia: quant costa arreglar les PEVS, no? Quant costa? Doncs, el que els ha costat el Born i mig, fixi's! Ah, per gastar 76 milions d'euros per al Born, per arreglar el Born, per a això sí que hi han diners, no hi ha crisi econòmica, no hi ha Madrid ni Brussel·les. Ara, per treure les prestacions econòmiques vinculades al servei, que poden deixar al carrer dotze mil persones, aquí no hi han diners. No és un tema de prioritats, senyora consellera? Nosaltres sí que creiem que és un tema de prioritats.

I, escolti, agafi aquest acord de legislatura que tenen amb Esquerra Republicana, agafi la part del projecte nacional per la independència. «Formular la declaració de sobirania del poble de Catalunya», s'ha fet, en aquest Parlament? Sí. «Aprovar la Llei de consultes»; ja diuen que abans de final d'any la tindran. «Obrir un procés de negociació i diàleg amb l'Estat»; ja el tenen. «Crear el Consell Nacional per a la Transició» –Consell Nacional per a la Transició, com el tenen a Líbia–; ja el tenen. «CiU-Esquerra es comprometen a convocar la consulta»; consulta i pregunta ja a finals d'any. És que ho han complert tot! És a dir, de política social no han complert re i de full de ruta cap a la independència ho han complert tot. Quines són les prioritats d'aquest Govern? Quines són les prioritats d'aquest Govern, senyora consellera? No hi han diners per a unes coses, però sí que hi han diners per a unes altres. (*Remor de veus.*) Sí, aquesta és la realitat. Per a uns tenen molta pressa; fins i tot alguns de vostès ens diuen: «Hem d'anar cap a la DUI», no?, «la declaració unilateral, perquè tenim molta pressa, no podem esperar.» Ara, quan parlem de la gana, de la pobresa, això sí que pot esperar... (*Remor de veus.*) Sí que pot esperar...

El vicepresident segon

Si us plau...

Rafael López i Rueda

Hi han coses que no poden esperar per a Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i hi han coses que sí que poden esperar. (*Persisteix la remor de veus.*)

I, miri...

El vicepresident segon

Senyor diputat, senyor diputat, senyor López...

Rafael López i Rueda

...jo li diré...

El vicepresident segon

Perdoni un moment –perdoni un moment.

Rafael López i Rueda

Sí, senyor president.

El vicepresident segon

Queda només aquest minut del senyor López i cinc minuts més. Els demano que tinguem paciència. (*Ri-alles.*)

Rafael López i Rueda

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Vinga.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Miri, jo li ho diré, jo l'altre dia em vaig sentir absolutament indignat amb l'actitud del senyor Mas –amb l'actitud del senyor Mas–, que va fer d'un problema d'una cadira un problema nacional. Això, per a molta gent que està passant molta gana, és un tema de *pijos*, eh? I vaig veure després –i amb això acabo, senyor president–, doncs, algun *hashtag*, no?, d'aquests del Twitter, d'alguna diputada de Convergència i Unió, que deia: «Ho hem de fer per dignitat.» Per dignitat? Un problema d'una cadira, per dignitat nacional? «Tots som Mas», deia. Vostè sap el que és dignitat? Jo li ho dic: dignitat és que 285.000 nens de Catalunya surtin de la pobresa; dignitat és que 50.000 nens de Catalunya deixin d'estar malnodrits; dignitat és que 20.000 famílies catalanes no vegin que els seus pares, els seus avis, queden fora de la residència, i dignitat és que 11.000 persones no es puguin quedar sense plaça en aquestes residències. Per tant, dignitat per al poble de Catalunya vol dir que vostè, com a responsable de política social, es preocupi més per ell.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També ara, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, a vostè li preocupen molt les polítiques socials, però gairebé ha invertit més temps parlant d'Esquerra Republicana, la declaració unilateral d'independència, el full de ruta sobiranista i les cadires buides que a parlar del que segurament era el seu objectiu inicial, que eren les polítiques socials.

I, parlant de prioritats, també ha esdevingut una prioritat l'incompliment flagrant de la Llei de dependència per part del seu Govern a Madrid –també per l'anterior, tot s'ha de dir, per dir-ho tot. I també ha estat una

prioritat la retallada d'un 92 per cent, que es diu aviat, un 92 per cent en només tres anys, eh?, en només tres anys un 92 per cent de les partides adreçades a polítiques socials. També aquí veiem la prioritat.

Vostè em pregunta per la renda mínima. Sap perfectament que la crisi econòmica ha canviat enormement el beneficiari d'aquesta prestació, fins al punt que es va arribar a col·lapsar el sistema –vostè abans hi ha fet referència– i a fer-lo insostenible amb el disseny actual; també amb els recursos de què disposem en aquest moment. I sap també que s'està treballant des de fa ja alguns mesos, i que hi ha un anunci i un compromís que això veurà la llum abans de final d'any, en la redacció d'una nova llei, per tant, d'una reforma d'aquesta renda mínima d'inserció, per adequar-la a aquestes necessitats noves, i amb mesures integrades que tenen a veure no només amb la inclusió laboral, sinó també amb la inclusió social, l'atenció a les necessitats assistencials, l'habitatge, educació i sanitat. Per tant, li responc allò que estem treballant i allò que estem fent.

No torni a dir que en matèria de polítiques socials no hem fet res, no en un any, sinó en deu mesos, deu mesos i escaig. Li recordo el Pacte per a la infància; hem tirat..., i hem portat aquí al Parlament la Llei d'accessibilitat; el Pla de suport a la família no és que no s'estigui desplegant, és que vam presentar-lo..., clar que s'està desplegant, el vam portar a Govern fa escassament un mes. I aquests són només alguns exemples d'accions conjuntes, consensuades i que es veuran incrementades amb aquest Pacte contra la pobresa, al qual el convidarem, lògicament, no només a conèixer-lo i a participar-hi, sinó a sumar-s'hi.

Vostè avui ha vingut a donar-nos tota una sèrie de lliçons, i jo li he de dir que, de lliçons, poques. També pel que fa als indicadors, als percentatges. Perquè vostè parlava de la pobresa infantil i feia referència a Catalunya, però, escolti, mentre que a Dinamarca i Finlàndia tenen un percentatge sobre el 10 per cent, a Espanya, Grècia i Itàlia es situa més enllà del 25 per cent. Vostès mateixos avui, en el Ple del Senat, han aprovat un informe on afirmen –vostès mateixos!– que la desigualtat social a Espanya és més de dos cops superior a la de França i el triple que la d'Alemanya. I tenen tota la raó. De fet, l'Estat espanyol és el que té més desigualtats a l'eurozona, amb la dada més alta des que es practica, des que es recullen aquests registres, l'any 2002. Ens pot donar moltes lliçons també sobre com esborrar totes les partides que tenen un clar accent social, com abans li recordava. I també ens podria explicar..., això no és competència d'aquesta cambra, però realment, en l'àmbit de les pensions i amb la reforma que estan portant a terme en l'àmbit de les pensions, Déu n'hi do com oblidem la dimensió social i redistributiva del sistema de pensions, que fins ara era objecte d'un ampli consens, que vostès han trencat.

I jo li diria que, si vol donar lliçons d'alguna cosa, ens expliqui d'allò que saben fer tan bé, perquè hi ha coses que les fan molt bé: centrifugar el dèficit, per exemple, o no aplicar-se vostès el nivell d'exigència que requereixen als altres. Com és que vostès demanen a les co-

munitats autònomes una i altra vegada que s'aprimin tant, quan vostès, per no aprimar-se, no són capaços ni de mirar-se al mirall ni de pesar-se? Els que van plens, els que van sobrepassats d'equipatge, eh?, són vostès. I, en canvi, crec –i li ho dic cordialment, senyor López, però li ho he de dir– que els falta humilitat; els falta humilitat per veure que amb les seves retallades en polítiques socials, però també en altres àmbits també molt importants per a la competitivitat del nostre país, amb el seu no a tot –al finançament, al sostre de dèficit més equitatiu, més just–, amb tot això el que estan posant clarament en risc és la cohesió social del nostre país. I aquí és on nosaltres, amb tots els instruments que tenim al nostre abast, legislatius, amb aquests recursos econòmics que haurien de ser molt més potents i no ho són perquè vostès no permeten que així sigui, treballem al costat de la resta d'administracions, d'aquesta Administració local que

vostès volen minvar en la seva capacitat amb aquesta reforma, i de les entitats socials, per fer del nostre país un país més just i amb més oportunitats, on treballem específicament per aquestes persones amb major risc de vulnerabilitat, amb tot un seguit d'instruments que vostè coneix, que hi estem a sobre, però que evidentment, com tantes i tantes coses, també ens vol negar.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Suspenem el Ple. El reprendrem demà al matí, a les deu, amb el novè punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i deu minuts.